MARY HIGGINS CLARK

Autoarea bestsellerurilor
ENIGME şi *SFÎRŞIT DE COŞMAR*

FĂRĂ SCĂPARE

BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

Captivantă şi plină de neprevăzut, cartea de faţă înfăţişează problemele unei familii distruse de o crimă.

Cu acest roman, MARY HIGGINS CLARK demonstrează, dacă mai era nevoie, de ce este scriitoarea de suspans favorită a Americii şi nu numai.

Ellie Cavanaugh, personajul principal, este încă marcată, după 23 de ani, de şocul provocat de moartea surorii sale mai mari. Remuşcările continuă să îi apese cugetul. Ea îşi reproşează că, dacă nu ar fi păstrat un anumit secret, Andrea nu ar fi sfîrşit atît de tragic, iar părinţii lor nu s-ar fi despărţit. Aşa se explică crunta înverşunare cu care se opune eliberării şi reabilitării vinovatului. În demersul său, Ellie descoperă fapte cutremurătoare în legătură cu dispariţia Andreei şi cu trecutul ucigaşului. Ea reuşeşte să transforme o probă pierdută, un detaliu ignorat – medalionul sustras de la locul faptei – în dovada de necontestat că acesta este autorul mai multor asasinate. Disperat, criminalul încearcă prin toate mijloacele să o reducă la tăcere.

O luptă pe viaţă şi pe moarte, în care tenacităţii şi curajului tinerei i se opune abilitatea unui spirit diabolic. Iar rezultatul este absolut imprevizibil.

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOŢI

MARY HYGGINS CLARK

FĂRĂ SCĂPARE

Traducere: Daniela Ioan

EDITURA LIDER
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

I.S.B.N.: 973-629-010-7

DADDY'S LITTLE GIRL
Copyright © 2002 by Mary Higgins Clark

Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 761061-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,

1

În dimineața aceea Ellie se trezi cu sentimentul că se întîmplase ceva rău.

Ca de obicei, întinse mîna căutîndu-l pe Bones, cățelul ei pufos și moale, pe care îl îndrăgea și cu care împărțea întotdeauna perna. Luna trecută, cînd își sărbătorise a șaptea aniversare, Andrea, sora ei, care împlinise deja cincisprezece ani, încercase să o necăjească spunîndu-i că e timpul ca Bones să mai doarmă și la mansardă.

Asta îi aminti ce se întîmplase: noaptea trecută Andrea nu venise acasă. După cină plecase la Joan, prietena ei cea mai bună, să învețe pentru testul de matematică. Promisese, însă, că se va întoarce înainte de ora nouă. Pe la nouă și un sfert mama s-a dus la Joan să o ia pe Andrea, dar i s-a spus că plecase pe la opt.

Mama s-a întoars foarte îngrijorată și aproape plîngînd, tocmai cînd a venit și tata de la serviciu. Tata era locotenent în cadrul poliției din New York. S-a apucat să-i sune pe toți prietenii Andreei, dar nimeni nu o văzuse. Tata se hotărî să facă un drum pînă la terenul de bowling și la cofetărie, sperînd ca Andrea să se fi oprit acolo.

– Dacă ne-a mințit că pînă la nouă învață cu prietena ei, n-are să mai iasă din casă jumătate de an, amenințase el furios

la culme, apoi către mama: De-atîtea ori am zis că nu sînt de acord să iasă singură după ce se întunecă.

Deşi vorbea pe un ton ridicat, Ellie înţelesese că îngrijorarea tatălui lor era mai profundă decît mînia.

– Dar, pentru Dumnezeu, Ted, a ieşit pe la şapte. Şi a plecat la Joan. Urma să se întoarcă pînă la nouă şi chiar eu m-am dus după ea.

– Atunci *unde* este?

O trimiseră pe Ellie la culcare şi, în cele din urmă, ea adormi şi se trezi abia acum. Poate că Andrea s-a întors deja, îşi zise. Se strecură jos din pat, alergă la uşă şi apoi dădu fuga spre camera Andreei. *Dă, Doamne, să fie în cameră*, se rugă. Deschise încetişor uşa. Patul Andreei era nedesfăcut.

Păşind încet cu picioarele goale, Ellie coborî în grabă scările. În bucătărie se aflau mama şi doamna Hilmer, vecina lor. Mama era îmbrăcată în hainele de aseară şi pe chipul ei se vedea că plînsese mult.

Ellie alergă spre ea.

– Mami!

Mama o luă în braţe şi oftă. Ellie îi simţi mîna strîngîndu-i umărul cu putere.

– Mami, unde e Andrea?

– Nu ştim... Tata o caută, împreună cu poliţia.

– Ellie, ar fi bine să te îmbraci, iar între timp am să-ţi pregătesc micul dejun, bine? zise doamna Hilmer.

Nimeni nu pomeni nimic de autobuzul care urma să sosească din clipă în clipă, să o ducă la şcoală. Fără să mai întrebe, Ellie înţelese că în ziua aceea nu va merge la şcoală.

Îşi spălă cu grijă faţa, mîinile, dinţii, se pieptănă, apoi îşi îmbrăcă hainele de joacă – un pulover pe gît şi o pereche de pantaloni albaştri – şi coborî din nou în bucătărie.

Cînd se aşeză la masă, unde doamna Hilmer îi pregătise suc şi cereale, intră şi tata pe uşă.

– Nici urmă de ea, zise. Am căutat-o peste tot. Se pare că ieri a trecut prin oraş un individ care suna pe la uşile oamenilor, cerînd de pomană. Aseară a luat masa la o bodegă, de unde a plecat cam pe la opt. E posibil să fi trecut pe la casa lui Joan chiar cînd pleca Andrea. Acum individul este căutat.

Lui Ellie îi făcu impresia că tatălui ei îi venea să plîngă. Părea că nu o observase, însă ea nu dădu importanţă acestui lucru. Cîteodată, cînd tata venea acasă, era atît de supărat din cauza problemelor de la serviciu că o vreme nu scotea nici un cuvînt. Aceeaşi expresie îi era şi acum întipărită pe faţă.

Andrea se ascundea – Ellie putea să jure. Probabil că intenţionat plecase mai devreme de la Joan, ca să se întîlnească în secret cu Rob Westerfield; apoi poate s-a făcut prea tîrziu şi s-a temut să mai vină acasă. Tata o avertizase că dacă avea să mai mintă vreodată în legătură cu locurile pe unde mergea, n-o să-i mai dea voie să facă parte din orchestra şcolii. Îi spusese asta cînd a aflat că Andrea se plimbase cu maşina cu Rob Westerfield, spunînd că a fost la bibliotecă.

Andrea ţinea mult să fie în orchestră; anul trecut a fost singura „boboacă" aleasă pentru secţiunea flaut. Dacă într-adevăr a plecat devreme de la Joan ca să se întîlnească cu Rob Westerfield şi tata ar afla treaba asta, atunci va trebui să-şi ia adio de la orchestră. Mama spunea mereu că Andrea îl juca pe tata pe degete; luna trecută cînd un poliţist i-a spus tatei că l-a amendat pe Rob Westerfield pentru depăşirea vitezei legale şi că Andrea era atunci şi ea în maşină, tata nu a spus nimic.

De fapt nu a spus nimic pînă după cină. Atunci a întrebat-o pe Andrea cît stătuse la bibliotecă.

Ea, însă, nu i-a răspuns.

Apoi tata a continuat:

– Văd că eşti destul de înţeleaptă încît să-ţi dai seama că

polițistul care l-a amendat pe Westerfield mi-a spus că erai cu el. Andrea, individul ăsta nu e doar plin de bani și răsfățat, ci e o pramatie fără pereche. Nu vreau să te știu în mașina lui cînd o să se sinucidă conducînd cu viteza asta. *Îți interzic categoric* să mai ai de-a face cu el.

Locul secret unde se întîlneau era garajul din spatele conacului în care își petrecea vara bătrîna doamnă Westerfield, bunica lui Rob. Garajul era mereu descuiat și de multe ori Andrea și prietenele ei se furișau acolo și fumau. De cîteva ori Andrea o luase și pe Ellie cu ea cînd nu avea cu cine să o lase acasă.

Prietenele ei se înfuriaseră la culme văzînd-o acolo, dar Andrea le potolise:

– Ellie e o fată de treabă. N-o să ne pîrască.

Auzind-o, lui Ellie îi plăcu grozav, însă Andrea nu i-a dat voie nici măcar o dată să tragă un fum.

Ellie era sigură că noaptea trecută Andrea plecase devreme de la Joan pentru că plănuise să se întîlnească cu Rob Westerfield. O auzise ieri vorbind cu el la telefon, iar cînd discuția lor s-a sfîrșit, Andrea plîngea.

– I-am zis lui Rob că vreau să merg la o petrecere cu Paulie, spuse ea, și s-a supărat pe mine.

În timp ce își termina sucul și cerealele, Ellie se gîndea la această conversație. Tata stătea lîngă aragaz, cu o ceașcă de cafea în mînă. Mama începuse din nou să plîngă, în tăcere.

Abia atunci, pentru prima oară în dimineața aceea, tata observă că era și ea acolo:

– Ellie, cred că ar fi mai bine dacă ai merge la școală. La prînz vin eu să te iau.

– Acum pot să ies un pic afară?

– Da. Dar să nu te depărtezi de casă.

Ellie dădu fuga să-și ia jacheta, apoi ieși. Era

cincisprezece noiembrie, iar frunzele alunecau umede sub picioare. Cerul era înnorat şi dădea semne de ploaie. Ellie îşi dorea să nu se fi mutat din Irvington. Casa doamnei Hilmer – în afară de a lor – era singura pe strada unde locuiau acum.

Tatălui ei îi plăcuse în Irvington, dar se mutaseră aici, la o distanţă de cinci oraşe, pentru că mama a vrut o casă mai mare, mai mult spaţiu. Ceea ce şi-au permis să cumpere a fost casa aceasta, departe în Westchester, într-un orăşel care încă nu devenise suburbie a New York-ului.

Cînd tata spunea că îi este dor de Irvington, locul în care a copilărit şi unde au şi locuit pînă în urmă cu doi ani, mama răspundea – invariabil – cu laude la adresa noii locuinţe. Atunci tata îi amintea de priveliştea superbă pe care o aveau, de rîul Hudson, de Tappan Zee Bridge, repetîndu-i mereu că acolo nu era nevoit să meargă aproape opt kilometri cu maşina pentru a cumpăra un ziar sau o pîine.

Casa era înconjurată de pădure. Reşedinţa familiei Westerfield se afla chiar în spatele locuinţei lor, dincolo de pădure. Privind înapoi către geamul de la bucătărie, asigurîndu-se că nu o vede nimeni, Ellie o zbughi printre copaci.

După cîteva minute ieşi din pădure şi porni, alergînd pe cîmp, către proprietatea Westerfield. Simţind tot mai profund fiorii singurătăţii, grăbi pasul în sus, pe cărare, şi dădu ocol conacului – cu silueta ei greu de observat printre umbrele furtunii care se apropia.

Garajul avea o uşă laterală care nu se încuia niciodată. Dar chiar şi aşa, lui Ellie i-a trebuit ceva vreme pînă a reuşit să apese pe clanţă. În cele din urmă deschise uşa şi păşi în interiorul sumbru al garajului. Era aşa de mare, încît puteau fi ţinute acolo patru maşini, dar singura pe care o lăsase doamna Westerfield era o dubiţă. Andrea şi prietenele ei

aduseseră niște pături vechi pe care să poată sta cînd petreceau timpul acolo. Stăteau mereu în același loc, în fundul garajului, ascunse după dubiță, să nu fie văzute de cineva care s-ar fi uitat pe fereastră. Ellie știa că acolo avea să o găsească pe Andrea, dacă ar fi fost în garaj.

Nu-și putea explica de unde apăruse senzația aceea de spaimă, dar o simțea tot mai acut. În loc să alerge, acum era nevoită aproape să-și tîrască picioarele, ca să ajungă în fundul garajului. Dar chiar în clipa aceea văzu un colț al unei pături ivindu-se de după dubă. Andrea *chiar* se afla acolo! Ea și prietenele ei nu obișnuiau să lase păturile afară; înainte să plece le strîngeau și le băgau într-o magazie mică.

– Andrea... Abia acum mări pașii, strigînd-o încet, să nu o sperie. Poate că dormea, își zise Ellie.

Da, era acolo. Deși garajul era slab luminat, Ellie zări părul lung al Andreei ieșind de sub pătură.

– Andrea, eu sînt. Ellie se lăsă în genunchi lîngă sora ei și ridică pătura de pe cap. Fața Andreei era acoperită de o mască înfiorătoare, lipicioasă, cleioasă. Ellie întinse mîna să o dea la o parte și atinse fruntea zdrobită a Andreei. Se trase înapoi îngrozită și observă că pantalonii i se mînjiră de sîngele surorii sale.

Apoi i se păru că aude respirația greoaie a cuiva care se afla tot acolo, în garaj – o respirație întreruptă de un fel de horcăit, ori de chicote; Ellie nu-și dădea seama ce anume auzea de fapt.

Înspăimîntată de ce găsise acolo, încercă să se ridice, însă genunchii îi alunecară în sîngele scurs și căzu peste Andrea. Atinse cu buzele ceva rece și lucios – medalionul Andreei. Apoi se căzni să se ridice în picioare, se întoarse și fugi cît putu de repede.

Își dădu seama că țipa numai cînd se apropie de casă și

îi văzu pe părinții săi – Ted și Genine Cavanaugh – ieșind speriați în curtea din spate, privind-o cum venea în fugă dinspre pădure, cu brațele întinse și cu hainele mînjite de sîngele surorii ei.

2

În afara zilelor cînd se antrena cu echipa sau cînd avea vreun meci în timpul campionatului de base-ball, Paulie Stroebel, un tînăr de șaisprezece ani, lucra după ore și sîmbătă toată ziua la un service în Hillwood. Avea de ales între slujba aceasta și aceea de ajutor la băcănia părinților lui, de pe Main Street, treabă pe care o făcea de la șapte ani.

Fără înclinații de elev silitor, dar priceput la chestiuni care țineau de mecanică, avea o adevărată pasiune pentru repararea mașinilor, așa că părinții lui s-au arătat înțelegători față de dorința lui de a lucra pentru altcineva. Cu părul blond și mereu ciufulit, cu ochii albaștri și obrajii rotunzi, cu statura lui deloc impunătoare, ci mai degrabă îndesată, Paulie era considerat de șeful său un angajat de nădejde, în vreme ce colegii de la liceul Delano îl tratau ca pe un prostănac. Singurul lucru cu care se putea mîndri la școală era faptul că făcea parte din echipa de fotbal.

Vineri, cînd se auzi la școală vestea uciderii Andreei Cavanaugh, consilierii fură trimiși prin clase să dea știrea mai departe elevilor. Paulie citea ceva cînd domnișoara Watkins intră în clasă, îi vorbi în șoaptă profesorului, apoi atrase atenția elevilor, bătînd cu palma în catedră:

– Am o veste tristă, începu ea. Tocmai am aflat... Și cu glas tremurînd le spuse că Andrea Cavanaugh, elevă în anul doi, fusese ucisă, într-un act de cruzime greu de explicat. Se

auziră, deodată, exclamații și proteste ce dădeau glas șocului și durerii.

Apoi răsună un strigăt îngrozit, care le înăbuși pe celelalte:

– Nu! Și Paulie Stroebel, atît de liniștit, atît de calm de obicei, sări în picioare, cu figura schimonosită de durere. Colegii își întoarseră privirile spre el și văzură cum umerii începură să-i tremure, cum suspinele tot mai greu de stăpînit îi zguduiau trupul, și ieși din clasă. Cînd ușa tocmai se închidea în urma lui, Paulie îngăimă ceva – dar nimeni nu înțelese deslușit ce spusese. Totuși, elevul care stătea chiar lîngă ușă jură mai tîrziu că vorbele lui fuseseră întocmai următoarele: *Nu pot să cred că a murit!*

Emma Watkins, consilier al școlii, deja năucită de tragedie, simți cum i se strînge inima. Ținea la Paulie și înțelegea izolarea elevului modest, dar cinstit, care se străduia atît de mult să placă colegilor săi.

La rîndul ei, era convinsă că, în durerea care îl cuprinsese, Paulie strigase: *N-am crezut că a murit!*

În după-amiaza aceea, pentru prima oară în cele șase luni de cînd lucra la service, Paulie nu merse la lucru, și nici nu-l sună pe șeful său să-i dea vreo explicație. Seara, cînd părinții lui ajunseră acasă, îl găsiră întins în pat, cu ochii pironiți în tavan și înconjurat de o mulțime de fotografii ale Andreei împrăștiate pe pat.

Hans și Anja Wagner Stroebel se născuseră în Germania și, cînd erau copii, emigraseră împreună cu părinții lor în Statele Unite. Cînd aveau aproape patruzeci de ani, s-au cunoscut și s-au căsătorit, punîndu-și apoi laolaltă economiile și deschizînd băcănia. Cum era de așteptat, manifestau o grijă deosebită față de unicul lor fiu.

Toți cei care intrau în băcănie discutau despre crimă,

întrebîndu-se unii pe alții cine ar fi putut comite așa o faptă strigătoare la cer. Familia Cavanaugh se număra printre clienții fideli ai băcăniei, iar soții Stroebel interveneau și ei în discuția despre posibilitatea ca Andrea să fi plănuit o întîlnire cu cineva în garajul de pe proprietatea Westerfield.

Împărtășeau și ei aceeași părere, că era o fată drăguță, dar prea încăpățînată. Părinții ei știau că își făcea temele împreună cu Joan Lashley pînă la ora nouă, dar plecase de acolo pe neașteptate. Plănuise să se întîlnească cu cineva, sau fusese răpită în drum spre acasă?

Anja Stroebel reacționă aproape instinctiv cînd zări fotografiile pe patul fiului ei. Le adună repede și le îndesă în poșetă. Văzînd privirea întrebătoare a soțului ei, dădu din cap, semn că acesta nu trebuia să pună nici o întrebare. Apoi se așeză lîngă Paulie și îl strînse ușor în brațe.

– Andrea era o fată atît de drăguță, zise ea, încercînd să-i aline durerea, mîhnirea făcîndu-i și mai evident accentul. Mi-aduc aminte cum te-a felicitat primăvara trecută, cînd pur și simplu ai salvat meciul acela. Înțeleg că ești foarte trist, ca toți ceilalți prieteni ai ei.

Lui Paulie i se păru că mama lui îi vorbește de undeva de departe. Ca toți ceilalți prieteni ai ei. Oare ce voia să spună?

– Paulie, acum poliția o să caute pe oricine i-a fost mai apropiat Andreei, continuă ea cu glas blînd, dar ferm.

– Am invitat-o la o petrecere, răspunse el, abia rostind cuvintele. A spus că o să meargă cu mine.

Anja știa sigur că fiul ei nu mai invitase niciodată o fată la o petrecere. Anul trecut refuzase să meargă pînă și la balul bobocilor.

– Înseamnă că ție chiar îți plăcea, nu-i așa, Paulie?

Paulie Stroebel începu să plîngă.

– Mamă, am iubit-o mult!

– Paulie, doar ți-a *plăcut* fata asta, insistă Anja. Să ții minte lucrul acesta.

Sîmbătă, Paulie veni la lucru ceva mai liniștit și își ceru scuze pentru că nu se prezentase vineri după ore.

În aceeași zi după-amiază, Hans Stroebel a dus salate și șuncă de Virginia la familia Cavanaugh și a rugat-o pe doamna Hilmer, vecina lor care îi deschisese ușa, să transmită condoleanțe familiei.

3

Păcat că Ted și Genine sînt singuri la părinți, o auzi Ellie sîmbătă de cîteva ori pe doamna Hilmer. E mai ușor cînd în momente ca acestea se strînge toată familia.

Lui Ellie nu-i păsa dacă era prezentă sau nu toată familia. Singura ei dorință era ca Andrea să se întoarcă; ar fi vrut ca mama să nu mai plîngă, iar tata să-i dea puțină atenție. Nu-i mai spusese nici un cuvînt de cînd se întorsese acasă alergînd îngrozită, de cînd o luase în brațe, iar ea îi spusese unde se afla Andrea și că era rănită.

Mai tîrziu, după ce fusese în ascunzătoare, după ce o văzuse pe Andrea și venise și poliția, îi zise:

– Ellie, aseară știai că ar fi putut merge la garaj. De ce nu ne-ai spus atunci?

– Nu m-ai întrebat și m-ai trimis la culcare.

– Așa e, încuviință el. Dar mai tîrziu îl auzi spunîndu-i unui polițist: „De-aș fi știut că Andrea era acolo! Putea să fie încă în viață la nouă. Aș fi putut să o găsesc la timp."

Unul dintre polițiști veni să stea de vorbă cu Ellie și îi puse întrebări despre ascunzătoarea aceea și despre cei care mai veneau acolo. Parcă auzea glasul Andreei: „Ellie e un copil tare de treabă. N-o să pîrască".

Gîndindu-se la Andrea şi ştiind că nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă, Ellie începu să plîngă şi poliţistul renunţă să-i mai pună întrebări.

Sîmbătă după-amiază veni acasă la ei un bărbat care se prezentă drept detectivul Marcus Longo. O luă pe Ellie în sufragerie şi închise uşa. Ei îi plăcu înfăţişarea acestui necunoscut. În plus, îi spusese că avea şi el un fiu cam de vîrsta ei, care semăna destul de mult cu ea.

– Are şi el ochi albaştri, la fel ca ai tăi, îi zise el. Iar culoarea părului este întocmai ca a ta. Îi spun mereu că mă duce cu gîndul la nisipul în care se răsfrîng razele de soare.

Apoi o anunţă că patru dintre prietenele Andreei au recunoscut că fuseseră de mai multe ori împreună în ascunzătoare, dar nici una dintre ele nu o însoţise în noaptea aceea. Îi spuse despre ce fete era vorba, după care o întrebă:

– Ellie, ştii cumva şi alte fete care ar fi putut să vină acolo cu Andrea?

Nu se putea considera o pîrîcioasă, din moment ce ele deja recunoscuseră.

– Nu, şopti ea. Doar acestea erau.

– E posibil ca Andrea să se fi întîlnit cu altcineva în ascunzătoare?

Ezită. Nu-i putea spune despre Rob Westerfield. Asta chiar ar fi însemnat să o pîrască.

Detectivul Longo continuă:

– Ellie, gîndeşte-te că e cineva care i-a luat viaţa Andreei. Să nu protejezi un astfel de om. Sînt sigur că Andrea ar vrea să spui tot ce ştii.

Micuţa lăsă privirea în jos. Din toată casa imensă, aceasta era camera ei preferată. Pereţii fuseseră îmbrăcaţi cu un tapet uzat, însă acum erau zugrăviţi într-o nuanţă de galben pal, iar deasupra mesei era suspendat un candelabru nou cu becuri în formă de lumînări. Mama îl găsise la un tîrg de vechituri şi

spusese că era o adevărată comoară. Îi luase ceva vreme să-l curețe, dar acum toată lumea care venea în vizită îl admira.

Cina o luau mereu în sufragerie, deși tata era de părere că nu avea rost atîta deranj. Mama avea o carte în care se dădeau sfaturi cum trebuia aranjată o masă festivă. Andrea era cea care se ocupa în fiecare duminică de aranjarea mesei, chiar și atunci cînd erau doar ei la masă. Ellie o ajuta și le plăcea la nebunie să așeze pe masă argintăria și porțelanurile.

„Oaspetele de onoare este astăzi lordul Malcolm Bigbottom, anunța Andrea. Citind apoi în cartea despre bunele maniere, îi oferea locul din dreapta mamei. A, nu, Gabrielle, paharul de apă trebuie să stea în dreapta cuțitului."

Numele adevărat al lui Ellie era Gabrielle, însă nimeni nu-i spunea așa, în afară de Andrea atunci cînd avea chef de glumă. Se întreba dacă de acum înainte ea va fi cea care va așeza masa în fiecare duminică. Spera să nu fie așa. Fără Andrea nu-i mai ardea de glume.

Era ciudat să se gîndească la așa ceva. Pe de o parte știa că Andrea era moartă și că urma să fie înmormîntată marți dimineață în cimitirul Tarrytown, alături de bunicii Cavanaugh. Pe de altă parte, încă se aștepta să o vadă intrînd pe ușă, luînd-o deoparte și spunîndu-i un secret.

Un secret. Cîteodată Andrea se întîlnea cu Rob Westerfield în ascunzătoare. Dar Ellie jurase să nu spună nimănui.

– Ellie, cel care i-a făcut rău Andreei poate face și altcuiva dacă nu este oprit, îi zise detectivul Longo. Avea un glas liniștit și prietenos.

– Credeți că Andrea a murit din vina mea? Tata așa crede.

– Nu, Ellie, nu crede asta, răspunse detectivul Longo. Dar tot ce ne poți spune despre secretele tale și ale Andreei ne-ar putea fi de ajutor.

Rob Westerfield, își zise Ellie. Poate nu s-ar interpreta

că își încalcă jurămîntul dacă i-ar povesti detectivului despre el. Dacă Rob era de vină pentru ce i se întîmplase Andreei, atunci ar trebui să afle toată lumea. Privi din nou în jos.

– Cîteodată se mai întîlnea cu Rob Westerfield în ascunzătoare, spuse ea abia șoptit.

Detectivul Longo se plecă spre ea.

– Știi cumva dacă trebuia să-l întîlnească și aseară? o întrebă el. Ellie își dădu seama că era nerăbdător să afle cît mai multe despre Rob.

– S-ar putea. Paulie Stroebel o invitase la o petrecere de Ziua Recunoștinței, iar ea a acceptat. De fapt, nu prea voia să meargă cu el, dar Paulie i-a zis că știa de întîlnirile ei pe ascuns cu Rob Westerfield, iar ea s-a temut să n-o spună tatei dacă îl va refuza. Dar Rob s-a înfuriat, iar ea voia neapărat să-i explice de ce a acceptat să iasă cu Paulie. Așa că din cauza aceasta s-ar putea să fi plecat mai devreme de la Joan.

– De unde știa Paulie că Andrea se întîlnea cu Rob Westerfield?

– Andrea zicea că ar fi urmărit-o de cîteva ori pînă la ascunzătoare. Paulie ar fi vrut să fie prietena lui.

4

Mașina de spălat fusese folosită.

– Doamnă Westerfield, dar ce era așa de important că nu mai putea fi amînat? întrebă Rosita, încercînd parcă să se apere de o acuză ce nu-i fusese încă adusă, temîndu-se să nu fi lăsat o treabă nefăcută. Fusese plecată din oraș de joi, să-și viziteze mătușa bolnavă. Acum era sîmbătă dimineață și abia se întorsese. Nu trebuia să vă mai bateți capul și cu spălatul după ce ați zugrăvit.

Fără să-și dea seama de ce, Linda Westerfield simți cum

se declanşează o alarmă în creierul ei. Dintr-un anume motiv nu se grăbi să-i răspundă Rositei.

– A, din cînd în cînd, dacă mai fac o pauză cu zugrăveala, nu mi-e greu deloc să bag în maşină cîteva cîrpe, zise ea.

– Ei bine, după cît detergent ai folosit, cred că a fost mult de spălat. Doamnă Westerfield, am auzit ieri la ştiri despre fiica soţilor Cavanaugh. Nu mai pot să-mi iau gîndul de la ea. Cui i-ar fi trecut prin minte că se poate întîmpla aşa ceva în orăşelul ăsta? Ţi se rupe inima, pur şi simplu.

– Aşa este. Probabil Rob a folosit maşina, se gîndi Linda. Soţul ei, Vince, nu s-ar apropia pentru nimic în lume de o maşină de spălat. Nici nu ştia cum funcţionează.

Ochii negri ai Rositei se umplură de lacrimi şi fata şi-i acoperi cu mîna.

– Biata mamă!

Rob? Dar ce putea fi atît de important încît să-şi spele singur?

Era o veche şmecherie de-a lui. Cînd avea unsprezece ani, a vrut să-şi spele hainele ca să nu se mai simtă mirosul de ţigară din ele.

– Andrea Cavanaugh era cea mai drăguţă fată. Iar tatăl ei este locotenent în poliţie! Nu poţi să te gîndeşti că un om ca el nu-şi poate proteja copilul.

– E adevărat. Linda stătea în bucătărie la masă, uitîndu-se la nişte schiţe de ferestre pe care le făcuse pentru noua locuinţă a unui client.

– Cum să-ţi treacă prin minte că cineva ar putea zdrobi capul acelei fete. Trebuie să fie un monstru. Sper să-l pună în lanţuri cînd l-or prinde.

Rosita vorbea acum cu ea însăşi şi nu părea să aştepte vreun răspuns. Linda puse schiţele în mapă.

– Rosita, cu şi domnul Westerfield o să cinăm la han împreună cu nişte prieteni, spuse ea, ridicîndu-se de pe scaun.

– Rob o să fie acasă?

Bună întrebare, îşi zise Linda.

– A ieşit să alerge puţin, dar de-acum trebuie să se întoarcă. Vorbeşte cu el cînd vine.

I se păru că simţise o ezitare în glas. Ieri Rob fusese agitat şi morocănos toată ziua. Cînd vestea despre moartea Andreei Cavanaugh împînzise oraşul, se aşteptase să-l vadă supărat. Cînd colo, Rob se arătase mai degrabă indiferent: „Mamă, nu o cunoşteam prea bine", afirmase el.

Nu cumva, ca majoritatea tinerilor de nouăsprezece ani, Rob nu putea accepta ideea morţii unei tinere de vîrsta lui? Oare să se fi simţit deodată el însuşi în pericol?

Linda urcă agale scările, simţindu-se dintr-o dată împovărată de iminenţa unei catastrofe. În urmă cu şase ani se mutaseră din vila luxoasă de pe Seventieth Street din zona de est a Manhattanului în casa aceasta veche, cînd Rob a trebuit să meargă la şcoala unde învăţa acum. Ştiau amîndoi că locul în care ar fi vrut să trăiască pentru tot restul vieţii era oraşul în care se afla casa mamei lui Vince, unde ei îşi petreceau regulat verile. Vince fusese de părere că aici aveau mari şanse de a se îmbogăţi, aşa că începuse să investească în proprietăţi imobiliare.

Casa, cu atmosfera ei de atemporalitate, o făcea mereu să se simtă bine, însă acum Linda nu mai întîrzie cu palma pe lemnul lăcuit al balustradei şi nici nu se mai opri în capul scărilor să admire de la fereastră priveliştea din vale.

Se duse direct în camera lui Rob. Uşa era închisă. Plecase de-o oră şi putea să apară în orice clipă. Deschise uşa cu un sentiment de nelinişte şi intră. Patul nu era făcut, însă în rest camera era straniu de ordonată. Rob avea mare grijă de hainele lui, cîteodată chiar călcîndu-şi singur pantalonii de la uniformă, ca să le facă dunga impecabilă, dar faţă de hainele pe care le dezbrăca nu mai manifesta nici un fel de grijă. De aceea Linda

se aştepta să-i găsească hainele pe care le purtase joi şi ieri împrăştiate pe jos, aşteptînd întoarcerea Rositei.

Străbătu în tăcere camera şi intră în baie. Coşul de rufe era, de asemenea, gol.

Era limpede, între plecare Rositei, joi dimineaţă, şi dimineaţa aceasta Rob spălase şi uscase hainele pe care le purtase joi şi ieri. *De ce?*

Linda ar fi vrut să-i cerceteze puţin dulapul, dar ştia că era riscant: putea să se întoarcă şi să o găsească acolo. Nu era încă pregătită pentru o astfel de confruntare. Ieşi din cameră, închizînd uşa în urma ei, şi coborî în hol, apoi merse în aripa de clădire pe care Vince şi cu ea o adăugaseră cînd măriseră casa.

Simţind dintr-o dată ameninţarea unei migrene, lăsă mapa pe canapeaua din salon, merse în baie şi deschise dulăpiorul cu medicamente. Înghiţind două pilule – prescrise de medicul ei – se privi în oglindă şi rămase stupefiată văzînd cît era de palidă şi neliniştită.

Era îmbrăcată în trening, pentru că avusese de gînd să alerge după ce se ocupa puţin de schiţele acelea. Îşi prinsese părul scurt şi castaniu cu o bentiţă şi nu se machiase. Ochiul ei critic îi spunea că părea mai bătrînă de patruzeci şi patru de ani, cu ridurile acelea fine care se formau în jurul ochilor şi la colţurile gurii.

Fereastra băii dădea spre curtea din faţă şi spre alee. Cînd privi afară, zări o maşină necunoscută care urca spre conac. După cîteva clipe auzi soneria. Se aştepta ca Rosita să-i comunice prin interfon cine era oaspetele, însă Rosita veni sus şi-i înmînă o carte de vizită.

– Doamnă Westerfield, domnul acesta vrea să stea de vorbă cu Rob. I-am spus că Rob a ieşit să alerge puţin şi a zis că o să-l aştepte.

Linda era mai înaltă cu vreo cincisprezece centimetri

decît Rosita, care abia dacă avea un metru jumătate, însă aproape că înşfăcă umărul bietei femei ca să se poată sprijini să nu cadă cînd citi numele de pe cartea de vizită: detectiv Marcus Longo.

5

Oriunde s-ar fi dus, Ellie se simţea în plus. După plecarea acelui detectiv cumsecade, încercă să o găsească pe mama, dar doamna Hilmer îi spuse că doctorul îi dăduse ceva să se poată odihni puţin. Tata îşi petrecea aproape tot timpul în birou, cu uşa închisă. Spusese că vrea să fie lăsat în pace.

Bunica Reid, care locuia în Florida, venise şi ea tîrziu în după-amiaza acelei sîmbete, dar tot ce putea face era să plîngă.

Doamna Hilmer şi cîteva prietene de-ale mamei de la clubul de bridge se retraseră în bucătărie. Ellie o auzi pe una dintre ele, pe doamna Storey, spunînd:

– Aş vrea să pot face şi eu ceva, dar în acelaşi timp mă gîndesc că prezenţa noastră aici îi ajută pe Ted şi Genine să nu se simtă singuri.

Ellie ieşi în curte şi se aşeză în leagăn. Împinse cu picioarele pînă cînd leagănul începu să se ridice tot mai sus. Voia să ajungă sus de tot. Ar fi vrut să cadă şi să se lovească. Poate că aşa n-ar mai fi simţit sfîşierea dinăuntru.

Nu mai ploua, dar nici soarele nu apăruse şi era frig. De la o vreme, îşi dădu seama că nu avea nici un rost să mai încerce; leagănul nu voia să se dea peste cap. Se întoarse în casă şi intră în holul ce dădea în bucătărie. Auzi vocea mamei lui Joan. Era cu celelalte femei şi Ellie îşi dădu seama că plîngea.

– M-a mirat că Andrea pleacă atît de repede. Afară se întunecase şi m-am gîndit s-o duc eu cu maşina. De-aş fi...

Apoi Ellie o auzi pe doamna Lewi

Biblioteca Metropol

– Dacă Ellie le-ar fi spus că Andrea obişnuia să meargă în garajul acela... Poate că Ted ar fi ajuns la timp.

– Dacă Ellie...

Ellie urcă tiptil pe scara din spate să nu o audă careva. Pe patul ei se aflau bagajele bunicii. Ce ciudat! Bunica nu avea să doarmă în camera Andreei? Doar era liberă acum.

Sau poate că o lăsau pe *ea* să doarmă acolo. În felul acesta, dacă s-ar fi trezit noaptea, putea să-şi închipuie că Andrea avea să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

Uşa de la camera Andreei era închisă. O deschise cu grijă, aşa cum făcea în fiecare sîmbătă dimineaţa, cînd se furişa să vadă dacă Andrea se trezise.

Tata stătea la biroul Andreei. Ţinea în mîini o fotografie înrămată. Ellie ştia că aceea era fotografia Andreei de cînd era mică, fotografia cu ramă de argint pe care erau gravate cuvintele „Fetiţa dragă a tatei".

În vreme ce ea stătea la uşă şi privea, tata deschise capacul cutiei muzicale. Aceasta era încă un dar luat pentru Andrea îndată după ce se născuse. Tata glumea şi spunea că Andrea nu voia niciodată să adoarmă cînd era mică, aşa că răsucea mereu cheiţa cutiei muzicale şi dansa prin cameră cu ea în braţe, cîntîndu-i încet, pînă cînd aţipea.

Ellie întrebase dacă şi cu ea a făcut la fel, dar mama îi spusese că nu era nevoie pentru că ea adormea imediat. De cînd se născuse, cu ea nu se chinuiseră deloc.

În timp ce melodia se împrăştia prin cameră, în căpşorul lui Ellie răsunau stins versurile cîntecului. *Tu eşti fetiţa dragă a tatei...Eşti voia bună a Crăciunului, eşti steaua din brad...Şi rămîi fetiţa dragă a tatei.*

În timp ce ea îl privea, tata se aşeză pe marginea patului Andreei şi începu să suspine.

Ellie ieşi uşor din cameră, închizînd uşa încet, aşa cum o şi deschisese.

După douăzeci şi trei de ani

6

Cu aproape douăzeci şi trei de ani în urmă a fost ucisă sora mea, Andrea, însă tot mi se pare că toată povestea aceasta s-a întîmplat ieri.

La două zile de la înmormîntare, Rob Westerfield a fost arestat şi condamnat pentru crimă cu premeditare. Folosind informaţia pe care le-am dat-o eu, poliţia a obţinut un mandat de percheziţie pentru reşedinţa Westerfield şi pentru maşina lui Rob. Au găsit hainele pe care le purtase în noaptea cînd o omorîse şi, cu toate că le curăţase cu meticulozitate, cei de la laboratorul poliţiei au descoperit urme de sînge. Cricul cu care o lovise pe Andrea fusese găsit în portbagajul maşinii lui. Îl curăţase bine, însă o şuviţă mică din părul Andreei rămăsese agăţată de el.

Rob se apărase spunînd că în noaptea cînd fusese ucisă Andrea el era la film. Pentru că nu mai găsise loc în faţa cinematografului, îşi lăsase maşina la service-ul de alături. A mai zis că benzinăria era închisă, însă l-a găsit pe Paulie Stroebel lucrînd în garaj, apoi că a trecut pe la Paulie şi i-a spus că-şi lasă maşina acolo şi că avea să o ia după film.

A susţinut de asemenea că, în timp ce el se afla la film, Paulie Stroebel trebuie să fi plecat cu maşina lui la ascunzătoare, a ucis-o pe Andrea, după care s-a întors şi a

lăsat mașina la service. Rob a spus că a lăsat de zeci de ori mașina la service cînd mergea la dentist, ocazii în care Paulie ar fi putut să-și facă dublură după cheie.

A încercat să le explice polițiștilor că adidașii și hainele îi erau pătate de sînge pentru că Andrea îl implorase să se întîlnească cu ea la ascunzătoare. Spunea că îl sîcîia tot timpul cu telefoane și că l-a sunat chiar și în seara cînd a murit. Îi zisese că avea să meargă la o petrecere cu Paulie Stroebel și că n-ar fi vrut ca el să se supere pe ea.

– Puțin îmi păsa cu cine ieșea ea în oraș, afirmase Rob cînd fusese chemat în fața instanței. Nu era decît o puștoaică oarecare din oraș căreia i se pusese pata pe mine. Mă urmărea peste tot. Dacă ieșeam la plimbare, era pe urmele mele. Dacă mergeam la bowling, o vedeam imediat și pe ea alături. Le-am prins pe ea și pe prietenele ei fumînd în garajul bunicii mele. Am vrut să fiu un băiat de treabă și am spus că nu e nici o problemă. Se ruga mereu de mine să o plimb cu mașina. Totdeauna ea mă suna pe mine.

Avea o explicație și pentru drumul lui la ascunzătoare în noaptea aceea.

– Am ieșit de la film, mărturisise el, și am pornit spre casă. După aceea, însă, mi-am făcut griji pentru ea. Cu toate că-i spusesem că nu voi veni să mă întîlnesc cu ea, Andrea îmi zisese că o să mă aștepte indiferent că vin sau nu. M-am gîndit că ar fi mai bine să trec pe acolo și să mă asigur că plecase acasă înainte ca tatăl ei să se înfurie. Becul din garaj se arsese. Am cam bîjbîit prin întuneric pînă cînd am ajuns în spatele camionetei. Acolo obișnuiau să stea pe pături și să fumeze Andrea și prietenele ei. Am simțit că am călcat pe pătură. Mi-am dat seama că cineva era întins acolo și mi-am închipuit că e Andrea care a adormit așteptîndu-mă. Apoi m-am lăsat în genunchi și am simțit că fața îi era acoperită de sînge. Am fugit.

A fost întrebat de ce a fugit.

– Pentru că mi-a fost teamă să nu se creadă că eu am omorît-o.

– Ce ai crezut că i se întîmplase?

– Nu ştiu. M-am speriat. Dar cînd am găsit cricul plin de sînge în portbagaj, mi-am dat seama că Paulie a ucis-o.

A fost viclean, şi şi-a pus bine la punct declaraţia. Un tînăr chipeş care a făcut o impresie puternică. Dar eu trebuia să fiu pedeapsa lui Rob Westerfield. Îmi amintesc cînd am fost chemată în boxa martorilor şi a trebuit să răspund la întrebările procurorului.

– Ellie, i-a telefonat Andrea lui Rob Westerfield înainte să meargă acasă la Joan să-şi facă temele?

– Da.

– El i-a dat vreodată telefon?

– Cîteodată, dar dacă răspundea tata sau mama, închidea mereu. Voia ca Andrea să-l caute pe el, pentru că avea propriul telefon în camera lui.

– Andrea a avut vreun motiv special să-l sune în seara în care a murit?

– Da.

– Ai auzit convorbirea lor?

– Doar puţin. Am mers la ea în cameră. Era gata să izbucnească în plîns. Îi spunea lui Rob că nu avea încotro, şi că trebuia să meargă cu Paulie la o petrecere. Nu voia ca Paulie să-i spună tatei că ea se întîlnea uneori cu Rob în ascunzătoare.

– Şi apoi ce s-a întîmplat?

– I-a spus lui Rob că va merge acasă la Joan să-şi facă temele, iar el i-a cerut să se întîlnească la ascunzătoare.

– L-ai auzit tu spunîndu-i asta?

– Nu, dar am auzit-o pe ea spunînd „O să încerc, Rob" şi după ce a închis mi-a zis „Rob vrea să plec mai devreme de la Joanie şi să ne întîlnim în ascunzătoare. Este furios pe mine. A zis că nu trebuie să ies cu nimeni altcineva".

– Andrea ţi-a spus asta?

– Da.

– Şi apoi, ce s-a mai întîmplat?

Atunci, stînd acolo în boxa martorilor, am dezvăluit ultimul secret al Andreei şi mi-am încălcat jurămîntul pe care i-l făcusem, acela de a nu spune nimănui despre medalionul pe care i-l dăduse Rob. Era din aur, avea formă de inimioară şi era decorat cu pietricele albastre. Andrea îi arătase că Rob gravase pe spate iniţialele lor. Am început să plîng pentru că îmi era tare dor de sora mea şi mă durea să vorbesc despre ea. Fără să fiu întrebată, am adăugat:

– Şi-a pus medalionul înainte să plece, aşa că eram sigură că se va întîlni cu el.

– Un medalion?

– Rob i-a dat un medalion. Andrea îl purta pe sub bluză, ca nimeni să nu-l poată vedea. Dar eu l-am simţit cînd am găsit-o în garaj.

Mi-aduc aminte cum mă simţeam acolo, în boxa martorilor. Mi-aduc aminte că încercam să nu mă uit spre Rob Westerfield. Mă privea fix; simţeam ura lui îndreptată asupra mea.

Şi jur că puteam citi gîndurile părinţilor mei, care stăteau în spatele procurorului: „Ellie, ar fi trebuit să ne spui; ar fi trebuit să ne spui".

Avocaţii apărării au atacat mărturia mea. Au arătat că Andrea purta adesea un medalion primit de la tata, că acesta se afla pe măsuţa ei de toaletă după ce i-a fost găsit trupul

neînsufleţit, că inventam tot felul de poveşti sau că repetam poveştile despre Rob inventate de Andrea.

– Cînd am găsit-o, Andrea purta medalionul, am insistat eu. L-am simţit. După care am izbucnit: De aceea ştiu că Rob Westerfield se afla în ascunzătoare cînd am găsit-o pe Andrea. Se întorsese după medalion.

Avocaţii lui Rob s-au înfuriat şi au cerut ca remarca aceasta să nu fie reţinută. Judecătorul s-a întors către juraţi şi le-a cerut să nu ia în considerare ultimele cuvinte.

Oare a crezut cineva ce am spus eu despre medalionul pe care Rob i l-a dat Andreei? Nu ştiu. Cazul a fost dezbătut de juriu aproape o săptămînă. Am aflat că unii dintre juraţi au optat la început pentru crimă prin imprudenţă, dar restul au insistat pe crimă cu premeditare. Erau convinşi că Rob cărase acel cric în garaj cu intenţia de a o ucide pe Andrea.

Am recitit procesul-verbal atunci cînd Westerfield a cerut să fie eliberat pentru bună purtare şi am scris scrisori vehemente prin care protestam împotriva eliberării lui. Dar, de vreme ce a stat în închisoare aproape douăzeci şi doi de ani, ştiam că de data aceasta putea să i se acorde eliberarea pentru bună purtare. De aceea m-am întors în Oldham-on-the-Hudson.

Am treizeci de ani, locuiesc în Atlanta şi lucrez ca reporter la *Atlanta News*. Redactorul-şef, Pete Lawlor, consideră un adevărat afront dacă vreunul dintre angajaţi îşi ia măcar o dată pe an concediu, aşa că mă aşteptam să sară în sus cînd i-am spus că am urgent nevoie de cîteva zile libere, şi poate chiar mai multe mai tîrziu.

– Te căsătoreşti?

I-am zis că acesta era ultimul lucru care îmi trecea prin minte.

– Atunci ce s-a întîmplat?

Nu vorbisem nimănui de la ziar despre viața mea personală, însă Pete Lawlor este genul de om care pare să știe totul despre toată lumea. În etate de treizeci și unu de ani, cu un început de chelie și străduindu-se tot timpul să dea jos cele cîteva kilograme pe care le avea în plus, era poate cel mai inteligent bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. La șase luni după ce m-am angajat la *News*, cînd a trebuit să mă ocup de povestea unui adolescent ucis, mi-a spus fără ocolișuri:

– Trebuie să-ți fi fost greu să scrii despre asta. Știu ce s-a întîmplat cu sora ta.

Nu aștepta un răspuns, nici eu nu i-am dat vreunul, dar am simțit că este alături de mine. Și asta mi-a fost de folos. Fusese o sarcină îndeplinită cu strîngere de inimă.

– Asasinul Andreei cere să fie eliberat pentru bună purtare. Mă tem că de data aceasta va reuși; vreau totuși să văd dacă pot face ceva să-l împiedic.

Pete se lăsă pe spate în scaun. Purta întotdeauna o cămașă deschisă la gît și un pulover. Cîteodată chiar mă întrebam dacă are sau nu vreun sacou.

– Cît a stat în închisoare?

– Aproape douăzeci și doi de ani.

– De cîte ori a mai încercat să iasă așa?

– De două ori.

– Ceva probleme în închisoare?

Mă simțeam ca o școlăriță ascultată la lecție.

– Din cîte știu eu, nu.

– Atunci, s-ar putea să-i dea drumul.

– Mă aștept la asta.

– Și atunci, pentru ce îți mai bați capul?

– Pentru că trebuie.

Pete Lawlor nu este adeptul timpului pierdut şi al vorbelor irosite. Nu a mai pus nici o întrebare. Doar a dat din cap.

– Bine. Cînd are loc audierea?

– Săptămîna viitoare. Luni trebuie să stau de vorbă cu cineva din comisie.

Se întoarse la hîrtiile la care lucra, dîndu-mi de înţeles că întrevederea noastră se sfîrşise.

– Poţi să mergi, îmi spuse. Dar, cînd mă îndreptam către uşă, adăugă: Ellie, nu eşti chiar atît de puternică cum crezi.

– Ba da. Nu i-am mulţumit pentru zilele libere pe care mi le-a acordat.

Asta s-a întîmplat vineri. A doua zi am zburat din Atlanta la aeroportul din Westchester County şi am închiriat o maşină.

Aş fi putut să stau la un motel din Ossining, lîngă Sing Sing, închisoarea unde îşi ispăşea pedeapsa asasinul Andreei. Dar am preferat să merg încă cincisprezece mile, pînă în oraşul meu natal, Oldham-on-the-Hudson, şi am găsit vechiul han Parkinson unde, din cîte îmi aminteam, luam uneori prînzul sau cina cu familia.

Hanul mergea din ce în ce mai bine. În această răcoroasă după-amiază de sîmbătă, în luna octombrie, mesele din sufragerie erau pline de oameni îmbrăcaţi simplu, majoritatea veniţi cu familia sau perechi. O clipă m-am simţit cuprinsă de nostalgie. Îmi aminteam că aşa era şi viaţa mea în primii ani, cînd veneam aici toţi patru să luăm prînzul sîmbăta, iar cîteodată tata ne ducea pe mine şi pe Andrea la film. Ea se întîlnea cu prietenele ei, dar nu o deranja să mă ia şi pe mine.

„Ellie este un copil bun, nu pîrăşte", spunea ea.

Dacă filmul se termina repede, ne repezeam toate la garajul-ascunzătoare unde Andrea, Joan, Margy şi Dottie se bucurau în fugă de o ţigară înainte să mergem acasă.

Andrea avea mereu un răspuns pregătit cînd tata îi spunea că hainele ei miros a fum.

„Ce să-i faci? După film am mîncat o pizza şi fuma multă lume acolo." După care îmi făcea cu ochiul.

Hanul avea doar opt camere pentru oaspeţi, dintre care numai una rămăsese liberă, o încăpere destul de austeră în care se găseau doar un pat cu tăblie metalică la cap, un birou cu două sertare, o noptieră şi un scaun. Dădea spre răsărit, spre locul unde se afla casa în care locuiserăm noi. În după-amiaza aceea era un soare capricios care ba se ascundea, ba apărea de după nori, strălucitor într-o clipă, nevăzut în clipa următoare.

Stăteam la fereastră, privind afară, şi am avut senzaţia că eram din nou de şapte ani şi că-l priveam pe tata ţinînd în mînă cutia muzicală.

7

Îmi amintesc de după-amiaza aceea ca de un moment decisiv pentru viaţa mea. Sfîntul Ignatius de Loyola spunea: „Daţi-mi copilul înainte de a împlini şapte ani şi vă voi arăta bărbatul".

Bănuiesc că e valabil şi în cazul femeii. Stăteam acolo, fără să scot un sunet, privindu-l pe tata, pe care îl adoram, suspinînd şi ţinînd lipită de piept fotografia surorii mele moarte, în vreme ce în cameră răsunau pierdut sunetele cutiei muzicale.

Privesc în urmă şi mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă mi-ar fi trecut prin minte să alerg în braţele lui şi să las durerea lui să se contopească cu suferinţa mea. Adevărul este, însă, că de atunci am înţeles că durerea lui era unică şi că orice aş face, n-aş putea niciodată să o alin.

Locotenentul Edward Cavanaugh, ofiţer decorat în poliţia New York-ului, erou al multor situaţii de viaţă şi de moarte, nu fusese în stare să împiedice asasinarea frumoasei şi ambiţioasei sale fiice de cincisprezece ani, iar agonia lui nu se cuvenea să fie împărtăşită cuiva care suferea ca şi el, chiar dacă aveau acelaşi sînge.

De-a lungul anilor am ajuns să înţeleg că, dacă durerea nu este împărtăşită, se dă repede vina pe cei din jur, fiind pînă la urmă asumată de acela care nu poate să învinuiască pe altcineva.

În acest caz persoana respectivă eram eu.

Detectivul Longo nu a mai pierdut vremea cu remuşcările mele pentru trădarea încrederii Andreei. Deschisesem două portiţe care duceau la doi posibili suspecţi: Rob Westerfield, cel care se folosise de înfăţişarea sa de playboy bogat şi de atitudinea sa îndrăzneaţă şi seducătoare ca să-i sucească minţile Andreei, şi Paulie Stroebel, adolescentul timid şi retras care se îndrăgostise de frumoasa din formaţia şcolii, care s-a entuziasmat atît de mult cînd el a obţinut victoria pe terenul de fotbal.

Ura! Ura! Ura pentru echipa gazdă – Andrea se pricepea de minune la asta!

În timp ce se studiau rezultatele de la autopsia Andreei şi pe cînd se făceau pregătiri pentru înmormîntarea ei la cimitirul „Poarta Raiului", alături de străbunicii pe care abia mi-i mai aduc aminte, detectivul Longo îi interoga atît pe

Rob Westerfield, cît şi pe Paul Stroebel. Amîndoi susţineau că nu o văzuseră pe Andrea joi seara şi nici nu îşi propuseseră să o întîlnească.

Paul lucra la benzinărie şi, chiar dacă închisese la şapte, susţinea că rămăsese în atelier să termine de reparat nişte maşini. Rob Westerfield jura că fusese la film şi chiar prezentase ca dovadă un bilet.

Mi-amintesc cum stăteam lîngă mormîntul Andreei cu un trandafir în mînă şi cum, după ce se încheiară rugăciunile, mi s-a spus să îl aşez pe sicriul Andreei. Îmi mai amintesc că mă simţeam lipsită de viaţă, la fel de rece şi încremenită ca Andrea atunci cînd am îngenunchеat lîngă ea, acolo, în ascunzătoarea aceea.

Voiam să-i spun cît de rău îmi pare că am dezvăluit secretul întîlnirilor ei cu Rob şi în acelaşi timp cît de mult regretam că nu mărturisisem despre ei doi în clipa în care am aflat că a plecat de la Joan şi nu ajunsese acasă. Desigur, nu am putut spune nimic. Am lăsat trandafirul să cadă, dar a alunecat de pe capacul sicriului, şi, înainte să apuc să-l ridic, bunica a trecut în faţa mea să aşeze floarea ei pe sicriu strivind cu piciorul în noroi trandafirul meu.

Cîteva momente mai tîrziu ieşeam din cimitir şi în mulţimea aceea de chipuri grave am surprins cîteva priviri mînioase îndreptate asupra mea. Familia Westerfield nu s-a apropiat, dar domnul şi doamna Stroebel erau acolo, de-o parte şi de alta a lui Paulie. Îmi amintesc sentimentul de vinovăţie care mă copleşea aproape sufocîndu-mă. Este un sentiment care nici acum nu-mi dă pace.

Încercasem să le spun că atunci cînd stăteam în genunchi lîngă trupul Andreei auzisem respiraţia cuiva, dar nu mă crezuseră pentru că eram atît de speriată, aproape isterică.

Respirația mea însă, atunci cînd am fugit din pădure, era greoaie și agitată ca în timpul crizelor de astm. Ani de-a rîndul m-am trezit de nenumărate ori din cauza aceluiași coșmar: sînt în genunchi lîngă trupul Andreei, alunec pe sîngele ei și ascult respirația dură, animalică și rîsul ascuțit al criminalului.

Instinctul de conservare care ne-a salvat pe noi, oamenii, de la dispariție îmi spune că Rob Westerfield este un monstru care, o dată eliberat, va lovi din nou.

8

Simțind că îmi dau lacrimile, am plecat de lîngă fereastră, mi-am luat bagajele și le-am trîntit pe pat. Mi-a venit să zîmbesc în timp ce despachetam, gîndindu-mă că am îndrăznit să-l critic în mintea mea pe Pete Lawlor pentru garderoba lui simplistă. Eu însămi eram îmbrăcată cu o pereche de blugi și un pulover pe gît. În rucsac, în afară de cămașa de noapte și de lenjeria intimă, mai aveam doar o fustă lungă de lînă și încă două pulovere. Încălțările mele preferate sînt saboții cu talpă înaltă, ceea ce este foarte bine, pentru că am aproape un metru și șaizeci înălțime. Părul, de culoarea nisipului, mi-a rămas neschimbat. E lung și-l port fie prins în vîrful capului, fie lăsat pe spate și strîns în coadă.

Frumoasa și feminina Andrea semăna cu mama. Eu am moștenit trăsăturile ferme ale tatălui meu, potrivite mai degrabă pentru un bărbat decît pentru o femeie. Nimeni n-ar putea să-mi spună vreodată „steaua din pomul de Crăciun".

Din sufragerie veneau arome îmbietoare și abia atunci mi-am dat seama că-mi era foame. Prinsesem o cursă mai devreme din Atlanta, așa că am ajuns prea devreme la

aeroport. Micul dejun – dacă se poate numi aşa – a fost doar o ceaşcă de cafea proastă.

Era unu şi jumătate cînd am coborît în sufragerie şi mulţimea de la prînz începuse să se rărească. Mi-a fost uşor să găsesc o masă într-un mic separeu, chiar lîngă foc. Nu mi-am dat seama cît eram de înfrigurată decît în momentul în care am simţit cum căldura îmi dezmorţeşte mîinile şi picioarele.

– Să vă aduc ceva de băut? întrebă ospătăriţa, o femeie zîmbitoare, căruntă, care răspundea la numele de Liz.

De ce nu? mi-am zis, şi am comandat un pahar de vin roşu.

Cînd s-a întors, i-am spus că m-am hotărît să mănînc supă de ceapă, iar ea m-a încurajat spunîndu-mi că era specialitatea casei.

– Eşti de mult aici, Liz? am întrebat-o.

– De douăzeci şi cinci de ani. Nici mie nu-mi vine să cred.

Poate că tot ea ne servea şi pe noi în urmă cu mulţi ani.

– Mai faceţi sandvişuri cu unt de arahide şi cu jeleu? am întrebat.

– Sigur că da. Obişnuiaţi să serviţi aşa ceva la noi?

– Da. În clipa următoare, însă, mi-a părut rău că am adus vorba. Ultimul lucru pe care îl doream era ca vechii mei cunoscuţi să-şi dea seama că eram „sora fetei care fusese ucisă în urmă cu douăzeci şi trei de ani".

Însă Liz era obişnuită să discute în treacăt cu cei care mai luaseră masa la han cu ani în urmă, aşa că fără să mai adauge ceva plecă de la masa mea.

Am gustat din vin şi încet-încet am început să-mi amintesc anumite ocazii cînd veneam aici cu întreaga familie,

atunci cînd încă eram o familie. De regulă fie sărbătoream aici zilele de naştere, fie ne opream să luăm cina după ce călătoream mult cu maşina. Ultima dată cînd am venit aici cred că a fost cînd ne-a vizitat bunica, după ce aproape un an de zile locuise în Florida. Îmi amintesc că tata a luat-o de la aeroport şi ne-am întîlnit cu toţii aici. Îi pregătiserăm un tort. Pe glazura albă era scris, cu litere roz, „Bun venit acasă, bunică!".

A început să plîngă. Lacrimi de fericire. Ultimele lacrimi de fericire pe care le-a mai vărsat cineva în familia noastră. Gîndul acesta m-a făcut să-mi amintesc din nou de lacrimile vărsate în ziua înmormîntării Andreei şi de confruntarea aceea teribilă dintre părinţii mei.

9

După înmormîntare ne-am întors acasă. Femeile din cartier pregătiseră o masă la care venise multă lume: vechii noştri vecini din Irvington, noile prietene ale mamei din parohia noastră, membrele de la clubul de bridge unde mergea miercurea şi voluntarele de la spital. Veniseră şi mulţi dintre prietenii şi colegii tatei, unii în uniformă, aflîndu-se în timpul serviciului şi luînd o pauză pentru a-şi exprima compasiunea.

Cele cinci fete care îi erau mai apropiate Andreei se retrăseseră într-un colţ, cu ochii umflaţi de plîns. Joan, la care Andrea fusese ultima dată, era mai abătută decît toate, iar celelalte patru încercau să-i aline durerea.

Simţeam că locul meu nu era acolo. Mama, arătînd foarte tristă în costumul ei negru, stătea pe canapeaua din salon înconjurată de prietene, care mai de care voind să o ţină de mînă sau să o convingă să bea o cană cu ceai.

– Genine, o să te încălzească. Ai mîinile prea reci.

Era destul de stăpînă pe sine, deşi lacrimile îi curgeau încontinuu şi de cîteva ori am auzit-o spunînd:

– Nu pot să cred că nu mai este.

Lîngă mormînt, mama şi tata stătuseră unul lîngă celălalt, lipiţi, însă acum se aflau în camere diferite, ea în salon, iar el undeva în altă parte a casei, unde îşi improvizase un birou. Bunica era în bucătărie împreună cu cîteva dintre vechile ei prietene din Irvington, depănînd amintiri legate de timpuri mai fericite din viaţa lor.

Eu mă tot plimbam printre ei şi, deşi unii încercau să vorbească cu mine şi-mi spuneau că sînt o fetiţă tare curajoasă, mă simţeam îngrozitor de singură. O voiam înapoi pe Andrea. Voiam să urc în camera surorii mele, să o găsesc acolo şi să stăm împreună pe pat, iar ea să sporovăiască la telefon cu prietenele ei sau cu Rob Westerfield.

Înainte să-l sune, mă întreba mereu: „Ellie, pot să am încredere în tine?"

Sigur că putea să aibă încredere. El nu suna mai deloc la noi acasă, pentru că Andreei i se interzisese să aibă de-a face cu el şi îi era mereu teamă că, dacă răspundea la telefonul din camera ei, mama sau tata puteau să ridice receptorul de jos şi să-i audă vocea.

Mama sau tata? Nu cumva doar tata? Oare şi mama s-ar fi supărat? La urma urmelor, Rob era un Westerfield, şi amîndouă doamnele Westerfield frecventau cînd şi cînd clubul femeilor, unde şi mama era membră.

Ne-am întors acasă la prînz. Pe la două lumea începu să spună lucruri de genul: „Oameni buni, după toate prin cîte aţi trecut, aveţi nevoie de puţină odihnă".

Ştiam ce însemna asta: după ce şi-au prezentat

condoleanțele, după ce și-au exprimat durerea pentru cele întîmplate, se pregăteau să plece la casele lor. În același timp ar fi fost dornici să rămînă, ca nu cumva să se afle în lipsa lor ceva despre asasinul Andreei.

Pînă la acel moment aflaseră cu toții de izbucnirea lui Paulie Stroebel la școală și știau, de asemenea, că Andrea fusese văzută în mașina lui Rob Westerfield luna trecută, cînd fusese oprit pentru depășire de viteză pe strada principală.

Paulie Stroebel. Cui să-i treacă prin minte că un puști atît de încuiat, atît de timid s-ar putea îndrăgosti de o fată ca Andrea, sau că ea ar fi putut accepta să-l însoțească la o petrecere de Ziua Recunoștinței?

Rob Westerfield. Terminase un an la colegiu și, fără îndoială, nu era un tăntălău. Se zvonea, însă, că i se ceruse să plece din colegiu. Se pare că nu făcuse decît să piardă vremea un an de zile. Avea nouăsprezece ani cînd a cunoscut-o pe sora mea. Ce-o fi fost în mintea lui cînd s-a hotărît să se încurce cu Andrea, o puștoaică în al doilea an de liceu?

– Parcă circula odată un zvon despre implicarea lui în ceea ce s-a întîmplat cu bunică-sa chiar la ea în casă, nu?

În momentul cînd prindeam din zbor remarca aceasta se auzi soneria, iar doamna Storey, de la clubul de bridge, care se afla în vestibul, deschise ușa. În prag se afla doamna Dorothy Westerfield, bunica lui Rob și proprietara domeniului cu garajul unde murise Andrea.

Era o femeie frumoasă, cu o ținută impunătoare. Faptul că stătea dreaptă, adoptînd o verticalitate impecabilă, o făcea să pară mai înaltă decît era de fapt. Părul ei cărunt, aproape argintiu, era ușor ondulat și îl purta pieptănat pe spate. La șaptezeci și trei de ani, sprîncenele îi erau încă negre, întunecate și atrăgeau atenția asupra privirii inteligente ce se

citea în ochii ei căprui deschis. Bărbia dreaptă şi fermă nu putea face din ea o femeie drăguţă, însă o făcea să pară şi mai autoritară, mai puternică.

Avea capul descoperit şi purta o scurtă de iarnă de culoarea cărbunelui, foarte frumoasă. Păşi în hol şi scrută cu privirea interiorul căutînd-o pe mama, care încerca să se desprindă de prietenele ei şi să se ridice de pe canapea.

Doamna Westerfield se îndreptă spre ea.

– Abia acum m-am întors din California dar, Genine, trebuie să ştii că îmi pare tare rău pentru tine şi pentru familia ta. Cu mulţi ani în urmă mi-am pierdut şi eu un fiu – cam de vîrsta Andreei – într-un accident de schi, aşa că înţeleg prea bine prin ce treci acum.

În timp ce mama primea condoleanţele dînd din cap recunoscătoare, răsună deodată în cameră vocea tatei:

– Fiica mea a fost *asasinată*. A fost lovită pînă şi-a dat sufletul şi s-ar putea ca nepotul dumneavoastră să fie asasinul. De fapt, după reputaţia pe care o are, cred că vă daţi seama că e principalul suspect. Aşa că vă rog să plecaţi de-aici. Sînteţi grozav de norocoasă că încă mai sînteţi în viaţă. Aşa-i că tot nu credeţi că a fost vîrît pînă peste cap în jaful acela, cînd aţi fost împuşcată şi lăsată aproape moartă?

– Ted, cum poţi să spui una ca asta? interveni mama. Doamnă Westerfield, vă cer iertare. Soţul meu...

În afară de ei trei, parcă nu mai era nimeni altcineva în cameră. Toţi îngheţaseră la locurile lor, de parcă s-ar fi jucat de-a statuile, cum făceam eu cînd eram mică.

Tata părea un profet din Vechiul Testament. Îşi scoase cravata şi avea cămaşa deschisă la guler. Era alb la faţă şi ochii albaştri i se întunecaseră. Părul său des şi aproape negru părea acum şi mai des şi dezordonat, de parcă fusese supus unui şoc electric.

– Genine, să nu îndrăznești să ceri scuze și în numele meu, strigă tata. Nu e un polițist în camera asta care să nu știe că Rob Westerfield e un ticălos pînă în măduva oaselor. Fiica mea – fiica *noastră* – e *moartă*. Iar dumneata – se îndreptă către doamna Westerfield –, dumneata să ieși imediat din casa mea și să-ți iei și lacrimile de crocodil.

Doamna Westerfield se întoarse, la fel de palidă ca și tata. Nu-i răspunse, însă îi strînse mîna mamei mele și se grăbi spre ușă.

Cînd mama începu să vorbească, o făcu pe un ton calm, însă fiecare vorbă era ca o lovitură de bici.

– Vrei *neapărat* ca Rob Westerfield să o fi ucis pe Andrea, nu-i așa, Ted? Știi prea bine cît de mult îl plăcea Andrea și n-ai putut să te împaci cu ideea asta. Știi ceva? Ai fost *gelos!* Dacă ai fi gîndit mai limpede și ai fi lăsat-o să iasă cu el, sau cu oricare alt băiat, nu ar mai fi ținut secrete întîlnirile ei...

După care mama începu să imite felul de a vorbi al tatei:

– Andrea, ai voie să mergi doar la serbările de la școală, însoțită de un coleg de vîrsta ta. *Îți interzic* să mergi cu el cu mașina. Te voi duce și te voi aduce eu.

Tata se înroși la față, nu știu dacă din cauza rușinii sau a mîniei.

– Dacă m-ar fi ascultat, acum ar fi în viață, răspunse pe un ton amar. Iar dacă tu n-ai fi luat atît în brațe pe oricine se numește Westerfield...

– Bine că nu investighezi tu cazul acesta, îl întrerupse mama. Ce poți să-mi spui de puștiul acela, Stroebel? Dar de Will Nebels, cel care e privit la toate? Și despre acel comis-voiajor ce se știe? *Pe el* l-au găsit?

– Dar pe Zîna Măseluță au găsit-o? Acum tata vorbea

pe un ton disprețuitor. Îi întoarse spatele și se retrase în birou, unde se strînseseră toți prietenii lui, închizînd ușa în urma lui. Se lăsă o tăcere deplină.

10

Bunica ar fi vrut să stea la noi peste noapte, dar gîndindu-se că ar fi fost mai bine ca tata și mama să fie singuri, își făcu bagajele și plecă împreună cu o prietenă din Irvington. Avea să rămînă la ea peste noapte, iar a doua zi dimineață să plece la aeroport.

Nu i se împlini, însă, dorința ca mama și tata să se mai împace după schimbul acela de replici tăioase.

Mama s-a culcat în camera Andreei în noaptea aceea și în cele care urmară, timp de două luni, pînă după proces, cînd toți banii familiei Westerfield și toată acea echipă de avocați nu l-au putut salva pe Rob Westerfield de la condamnarea pentru asasinarea Andreei.

Apoi casa noastră a fost vîndută. Tata s-a mutat înapoi în Irvington, iar eu și mama am început o viață de călătorii, plecînd mai întîi în Florida, aproape de bunica. Mama, care înainte să se căsătorească lucrase puțin ca secretară, s-a angajat la un lanț hotelier. Foarte atrăgătoare, era în același timp inteligentă și muncitoare, dar și-a croit repede drum spre tot felul de necazuri, fapt care a determinat mutarea ei de la un hotel la altul cam la cîte un an și jumătate.

Din păcate, era la fel de sîrguincioasă și în a ascunde lumii – în afară de mine – faptul că devenise alcoolică, ajungînd să bea în mod constant, în fiecare zi, de cum se întorcea de la lucru. Ani de zile a reușit să nu-și piardă controlul și să nu

absenteze de la serviciu, cu excepția rarelor atacuri de „gripă" cînd avea nevoie de cîteva zile să-și poată reveni.

Uneori băutura o determina să devină tăcută și ursuză. Alteori era extrem de vorbăreață, și abia atunci îmi dădeam seama cît de îndrăgostită rămăsese de tata.

– Ellie, m-am îndrăgostit nebunește de el din clipa în care l-am văzut prima oară. Ți-am povestit vreodată cum ne-am cunoscut?

„De zeci de ori, mamă."

– Aveam nouăsprezece ani și lucram de vreo jumătate de an ca secretară. Mi-am cumpărat o mașină, una portocalie, pe benzină. Am vrut să văd ce viteză pot să prind cu ea pe strada principală. Atunci am auzit deodată o sirenă și, cînd m-am uitat în oglinda retrovizoare, am zărit în spate luminile de pe capota unei mașini, după care am auzit un glas strigîndu-mi în portavoce să opresc. Tatăl tău m-a amendat și mi-a ținut o prelegere, încît pînă la urmă mi-au dat lacrimile. Însă cînd s-a înfățișat la tribunal, m-a anunțat că avea să-mi dea lecții de conducere auto.

Altă dată se plîngea:

– Era nemaipomenit în mai multe privințe. A absolvit colegiul; era chipeș și inteligent. Numai că se obișnuise prea mult cu prietenii lui și nu era adeptul schimbărilor. Din cauza aceasta nu voia să ne mutăm la Oldham. Nu unde locuiam era problema. Ci faptul că era prea sever în ce o privea pe Andrea. Chiar dacă am fi rămas în Irvington, tot s-ar fi întîlnit pe ascuns cu cine îi plăcea ei.

Toate acele amintiri se sfîrșeau de obicei cu:

– De-am fi știut unde să căutăm atunci cînd nu a venit acasă.

Adică ce bine ar fi fost dacă le spuneam despre ascunzătoare.

Clasa a treia în Florida. A patra şi a cincea în Louisiana. A şasea în Colorado. A şaptea în California. A opta în New Mexico.

Banii pe care îi trimitea tata pentru mine veneau cu regularitate în prima zi a lunii, însă în primii ani îl vedeam foarte rar, după care nu l-am mai văzut deloc. Andrea, copilul preferat, nu mai era. Între el şi mama nu mai rămăsese nimic decît amare păreri de rău şi o iubire care se răcise, iar ceea ce simţea el pentru mine nu era suficient ca să-l facă să-mi dorească prezenţa. Dacă ar fi stat sub acelaşi acoperiş cu mine ar fi însemnat ca rănile să nu i se cicatrizeze niciodată. Dacă i-aş fi spus despre ascunzătoare...

Cînd am mai crescut, adoraţia pe care o simţeam pentru tatăl meu se transformă în resentimente. De ce nu te întrebi pe tine însuţi: ce s-ar fi întîmplat dacă n-aş fi trimis-o pe Ellie la culcare? De asta ce zici, tată?

Din fericire, pînă să intru la colegiu locuisem în California suficient timp ca să putem obţine rezidenţă, aşa că m-am înscris la UCLA, la jurnalistică. Mama a murit bolnavă de ficat la şase luni după ce mi-am dat licenţa, iar eu, căutînd un nou început, am trimis un CV şi am şi obţinut o slujbă în Atlanta.

Rob Westerfield a făcut mai mult decît să-mi ucidă sora în noaptea aceea de noiembrie, în urmă cu douăzeci şi doi de ani. Stînd la han şi privind-o pe Liz cum îmi aşeza în faţă supa caldă de ceapă, am început să mă întreb cum ar fi decurs viţile noastre dacă Andrea ar fi trăit.

Mama şi tata ar fi încă împreună, ar locui încă aici. Mama avea planuri măreţe în legătură cu renovarea casei, iar tata cu siguranţă că s-ar fi acomodat. Mergînd cu maşina prin oraş am băgat de seamă că orăşelul pe care mi-l aminteam cu se mărise considerabil. Se înfăţişa acum ca un Westchester

emancipat, exact cum prevăzuse mama. Tata nu ar mai fi trebuit acum să meargă opt kilometri cu maşina să cumpere un litru de lapte.

Dacă am fi rămas sau nu aici, fără îndoială că, dacă Andrea ar fi trăit, mama ar fi încă în viaţă. Nu ar mai fi fost necesar să găsească alinarea şi uitarea în alcool.

Tata ar fi observat, poate, cît de mult îl veneram şi, cînd Andrea ar fi mers la colegiu, m-aş fi bucurat şi eu de atenţia pe care o rîvnisem atîta.

Mi-am mîncat în tăcere supa.

Era întocmai cum mi-o aminteam.

11

Liz se întoarse la masă, aducînd un coş cu pîine prăjită. Se opri o clipă lîngă mine şi-mi spuse:

– Din ce mi-aţi spus despre sandvişurile cu unt de arahide şi cu jeleu, îmi dau seama că veneaţi des pe aici.

Am făcut-o şi mai curioasă.

– Da, cu mult timp în urmă, am răspuns, încercînd să par cît mai detaşată de subiectul noii conversaţii. Ne-am mutat cînd eu încă eram copil. Acum locuiesc în Atlanta.

– Am fost o dată acolo. E un oraş frumos. Şi plecă.

Atlanta, Poarta către sud. Pentru mine s-a dovedit pînă la urmă o mişcare favorabilă. În timp ce mulţi dintre colegii mei de facultate erau interesaţi doar să dea lovitura în televiziune, eu m-am simţit dintotdeauna mai atrasă de presa scrisă. Şi în acest domeniu am şi rămas.

Angajaţii proaspăt absolvenţi nu sînt prea bine plătiţi în redacţia unui ziar, însă mama avusese o poliţă de asigurare modestă, care m-a ajutat să mă pot bucura de confortul unui

apartament cu trei camere. Am cumpărat mobilă de la magazine second hand şi de la cele care se aflau în lichidare de stoc. După ce am terminat de mobilat apartamentul, am constatat cu uimire că, fără să-mi fi propus asta, refăcusem interiorul salonului nostru din Oldham: covoare cu roşu şi albastru; o canapea şi un scaun masiv, ca un jilţ, tot cu tapiserie albastră; luasem pînă şi o perniţă specific orientală.

Acest salon îmi amintea de familia noastră: tata moţăind în şezlong, cu picioarele odihnindu-se pe o perniţă; Andrea dîndu-i-le la o parte şi trîntindu-se ea pe pernă; atunci tata deschidea ochii şi-i zîmbea cu drag copilei lui zvăpăiate, drăgălaşe, neprecuite...

Mergeam mereu în vîrful picioarelor cînd el dormea, ca nu cumva să-i deranjez somnul. Cînd Andrea şi cu mine strîngeam masa după cină, ascultam cu atenţie tot ce îi povestea mamei – la o a doua ceaşcă de cafea – despre ce se mai petrecuse în ziua aceea la lucru. Pur şi simplu îl veneram. Mă făleam tot timpul cu tatăl meu care salva vieţile oamenilor.

După trei ani de la divorţ, s-a recăsătorit. Înainte de asta l-am vizitat pentru ultima oară la Irvington. Nu am vrut să merg la căsătoria lui şi nici n-am dat vreun semn de viaţă cînd mi-a scris că am un frăţior. A doua lui căsnicie i-a adus ceea ce trebuia să fiu eu şi n-am fost: un fiu. Edward James Cavanaugh, Jr., are acum aproape şaptesprezece ani.

Ultima oară am luat legătura cu tata cînd i-am scris despre moartea mamei şi i-am spus că, după incinerare, aş vrea să trimit cenuşa pentru a fi pusă la mormîntul Andreei, în cimitirul „Poarta Raiului". Dacă nu ar fi fost de acord, aş fi înmormîntat-o lîngă părinţii ei.

Mi-a răspuns la scrisoare, exprimîndu-şi compasiunea pentru mine, şi mi-a scris că este de acord cu tot ce i-am cerut. M-a şi invitat să-l vizitez în Irvington.

Am trimis cenuşa, dar invitaţia am refuzat-o.

*

Supa de ceapă mă încălzise, iar amintirile mă făcuseră să nu-mi mai găsesc locul. M-am hotărît să urc în cameră, să-mi iau jacheta şi să fac un tur de oraş cu maşina. Era abia două şi jumătate şi mă întrebam de ce nu venisem a doua zi, de ce mă grăbisem atît. Trebuia să mă întîlnesc cu un anume Martin Brand la tribunal, luni dimineaţă la ora zece. Voiam să-l conving cu orice preţ că Rob Westerfield nu trebuie eliberat, însă, după cum îmi spusese Pete Lawlor, putea să fie o intervenţie inutilă.

Telefonul mă anunţa că primisem un mesaj: trebuia să-l sun cît mai repede pe Pete Lawlor. A răspuns de la primul apel.

– Ellie, se pare că ai darul de a fi omul potrivit la locul potrivit, îmi zise el. Tocmai am aflat că peste un sfert de oră familia Westerfield ţine o conferinţă de presă. CNN-ul va fi prezent. Will Nebels, cel care a fost interogat la moartea surorii tale, tocmai a făcut o declaraţie în care pretinde că în noaptea în care a fost ucisă Andrea, l-a văzut pe Paulie Stroebel în maşina lui Rob Westerfield. Susţine că l-a văzut intrînd în garaj cu ceva în mînă, că zece minute mai tîrziu a ieşit în fugă, s-a urcat din nou în maşină şi a plecat.

– De ce n-a spus Nebels povestea asta atunci? m-am răstit eu.

– Pretinde că s-a temut să nu fie el acuzat de moartea surorii tale.

– Şi cum de-a văzut el toate astea?

– Era în casa bunicii lui Westerfield. Reparase ceva pe-acolo, deci cunoştea codul alarmei. Mai ştia şi că bunica avea obiceiul să lase bani prin sertare. Era falit şi avea nevoie de bani. Se afla în dormitorul mare, ale cărui ferestre dau spre garaj, aşa că atunci cînd s-a deschis uşa maşinii, i-a văzut bine figura lui Stroebel.

– Minte, i-am răspuns eu tăios.

– Să mergi la conferința de presă, mi-a spus Pete, după care să faci un articol. Doar ești reporter. Apoi făcu o pauză. Doar dacă nu te deranjează apropierea prea mare de casă.

– Nu mă deranjează, i-am răspuns. Te sun eu mai tîrziu.

12

Conferința s-a ținut la White Plains, unde se afla biroul lui William Hamilton, avocatul angajat de familia Westerfield să dovedească nevinovăția lui Robson Parke Westerfield.

Hamilton a deschis conferința prezentîndu-se. Se afla între doi bărbați. Pe unul l-am recunoscut pentru că-l mai văzusem în fotografii: era tatăl lui Rob, Vincent Westerfield. Un bărbat cu adevărat distins, în jur de șaizeci și cinci de ani, cărunt și cu trăsături de aristocrat. De partea cealaltă a lui Hamilton, un individ destul de nervos și cu privire înnegurată, cam de șaizeci-șaptezeci de ani, își tot desfăcea și iar își încleșta degetele.

A fost anunțat ca fiind Will Nebels și Hamilton îi făcu o prezentare sumară.

– Will Nebels locuiește în Oldham și este cunoscut de ani de zile ca om bun la toate. Adesea a lucrat pentru doamna Dorothy Westerfield la reședința ei, în al cărei garaj a fost găsit cadavrul Andreei Cavanaugh. Ca mulți alți cetățeni ai orașului, domnul Nebels a fost întrebat unde se afla în acea seară de joi cînd Andrea și-a pierdut viața. Atunci domnul Nebels a susținut că a luat cina la bodegă, după care a mers direct acasă. Chiar a fost văzut luînd cina, așa că nimeni nu a pus la îndoială vorbele lui. Însă, cînd Jake Bern – celebrul autor de romane inspirate din crime reale, care scrie acum o carte despre moartea Andreei Cavanaugh și despre Rob

Westerfield, se pare nevinovat, – a stat de vorbă cu domnul Nebels, au ieşit la lumină noi fapte.

Hamilton se întoarse către Will Nebels.

– Will, te rog frumos să spui presei întocmai ce i-ai mărturisit domnului Bern.

Nebels nu-şi găsea locul. Nu se simţea la largul lui aşa cum era îmbrăcat, cu cămaşă, cravată şi cu un costum pe care sînt sigură că i-l dăduseră doar pentru ocazia aceasta. Este o strategie veche a apărării, una pe care am văzut-o de zeci de ori în tribunal. Acuzatul este îmbrăcat decent, tuns, proaspăt bărbierit, i se dau cămaşă şi cravată, chiar dacă nu a încheiat un guler niciodată în viaţa lui. Acelaşi subterfugiu se aplică şi în cazul martorilor apărării.

– Mă simt tare rău, bîigui Nebels.

Mă uitam la el cît era de slab şi de palid şi mă întrebam dacă nu cumva era bolnav. Nu prea mi-l mai aduceam aminte. Făcuse odată nişte treburi pentru noi, însă mi-l aminteam ca pe un om destul de vînjos.

– E un lucru cu care trăiesc pe conştiinţă de mulţi ani şi cînd scriitorul ăsta a început să-mi povestească despre caz, mi-am dat seama că nu mai pot ţine ascuns secretul.

Apoi a povestit acelaşi lucru care se transmisese mai devreme prin telegraf. Îl văzuse pe Paul Stroebel venind cu maşina lui Rob Westerfield la garajul-ascunzătoare şi intrînd cu un obiect în mînă care părea destul de greu. Insinua, desigur, că acel obiect nu era nimic altceva decît cricul cu care Andrea a fost lovită mortal, cricul care mai apoi fusese găsit în maşina lui Rob Westerfield.

Apoi veni şi rîndul lui Vincent Westerfield să vorbească.

– Timp de douăzeci şi doi de ani fiul meu a fost întemniţat într-o celulă de închisoare, alături de cei mai răi criminali. Tot timpul şi-a susţinut nevinovăţia. În noaptea aceea el fusese

la cinema. A parcat la service-ul de lîngă cinematograf, unde li se face o verificare de rutină mașinilor și unde s-a putut face foarte ușor un duplicat după cheia mașinii lui. În lunile precedente mașina fusese adusă la service de cel puțin trei ori pentru niște lucruri mărunte de tinichigerie. Paul Stroebel lucra acolo în noaptea aceea. Benzinăria se închisese de la șapte, dar el era înăuntru și se ocupa de o mașină. Rob a vorbit cu el și i-a spus că are să-și lase mașina la service cît timp este la film. Se știe că Paulie a negat asta tot timpul, însă acum avem dovada minciunii lui. În timp ce fiul meu urmărea filmul, Stroebel i-a luat mașina, a plecat la locul pe care ei îl numeau ascunzătoare și a ucis-o pe fata aceea.

Se ridică, iar vocea îi deveni mai gravă și mai puternică.

– Fiul meu va fi eliberat pentru bună purtare. Va scăpa de închisoare. Însă nu e suficient. Pentru că am descoperit această nouă dovadă, vom deschide un alt proces și sîntem siguri că de data aceasta Rob va fi achitat. Și sperăm că Paulie Stroebel, adevăratul criminal, va fi trimis după gratii pentru tot restul vieții.

Priveam conferința la televizor, într-un hol mic de la principalul etaj al hanului. Eram atît de revoltată încît îmi venea să arunc cu ceva în ecran. Era limpede, Rob Westerfield a cîștigat. Dacă ar fi să-l găsească din nou vinovat, nu l-ar mai putea închide. Și-a ispășit, deja, pedeapsa. Dacă ar fi achitat, statul nu l-ar putea acuza pe Paulie Stroebel în urma mărturiei unui individ atît de nesigur ca Will Nebels. Cu toate acestea, lumea îl va considera pe el adevăratul criminal.

Cred că aflaseră și alții de conferință pentru că, îndată ce am deschis televizorul, a început să apară tot mai multă lume. Recepționerul deschise primul discuția:

– Paulie Stroebel. Ei, asta-i bună, amărîtul ăla n-ar putea omorî nici o muscă.

– Poate, da' multă lume crede că a făcut mai mult decît să omoare o muscă, zise una dintre ospătăriţele pe care le văzusem mai devreme în sufrageria mare. Nu eram aici cînd s-au întîmplat toate astea, dar am auzit multe. V-aţi mira dacă aţi şti cîtă lume îl consideră pe Rob Westerfield nevinovat.

Reporterii nu mai conteneau cu întrebările puse lui Will Nebels.

– Vă daţi seama că aţi putea să intraţi la închisoare pentru pătrundere prin efracţie într-o locuinţă, ori pentru sperjur? îl auzii pe unul dintre reporteri.

– Daţi-mi mie voie să răspund la asta, spuse Hamilton. S-a încheiat demult perioada în care mai putea fi condamnat. Domnul Nebels nu se află în pericol să fie închis. El s-a prezentat acum să îndrepte o greşeală făcută în trecut. Nu ştia că Andrea Cavanaugh era în noaptea aceea în garaj şi a aflat şi prea tîrziu ce s-a întîmplat cu ea. Din nefericire, a intrat în panică în clipa cînd şi-a dat seama că mărturia lui l-ar aduce în miezul unei crime, aşa că a păstrat tăcerea.

– Domnule Nebels, vi s-a propus vreo sumă importantă de bani în schimbul acestei mărturii? întrebă un alt reporter.

Exact întrebarea pe care aş fi pus-o şi eu, mi-am zis.

Din nou răspunse Hamilton:

– În nici un caz.

Oare acest domn Nebels chiar mărturisea din propria-i iniţiativă? m-am întrebat eu.

– Domnul Nebels a făcut vreo declaraţie în faţa procurorului?

– Încă nu. Am vrut ca opinia publică – oameni de bună-credinţă – să asculte această declaraţie, înainte ca procurorul să o interpreteze. Iată cum stau lucrurile – nu e deloc plăcut ceea ce voi spune acum, însă, dacă s-ar fi abuzat sexual de Andrea Cavanaugh, Rob Westerfield ar fi fost demult eliberat

în urma probelor de ADN. Însă lucrurile au luat o altă întorsătură, iar el a trebuit să meargă la închisoare din cauză că i-a păsat de ceea ce se petrece cu fata aceea. Andrea l-a rugat să se întîlnească în ascunzătoare. I-a spus la telefon că acceptase să meargă la petrecere cu Paul Stroebel doar pentru că nu-l considera demn de a provoca gelozia unui tînăr ca Rob Westerfield. Adevărul este că Andrea Cavanaugh nu-i dădea pace lui Rob Westerfield. Îl suna la telefon foarte des. Lui nici nu-i păsa cu cine se întîlnea ea. Era doar o fetişcană care alerga după băieţi.

Insinuarea m-a umilit.

– Singura greşeală pe care a făcut-o Rob a fost că s-a speriat cînd a găsit trupul neînsufleţit al Andreei Cavanaugh. A plecat acasă, fără să-şi dea seama că ducea cu el arma crimei şi că portbagajul maşinii lui era deja pătat cu sîngele Andreei. În noaptea aceea şi-a pus cămaşa şi pantalonii în maşina de spălat tocmai pentru că se speriase.

Nu aşa de rău dacă a avut atîta sînge rece ca să se chinuiască să curețe petele, mi-am spus eu.

Imaginea a revenit, apoi, în studioul CNN.

– Din locuinţa sa din Oldham-on-the-Hudson urmăreşte acest interviu şi Marcus Longo, detectivul ieşit acum la pensie. Domnule Longo, ce părere aveţi despre declaraţia domnului Nebels?

– Totul este contrafacere şi nimic altceva. Robson Westerfield a fost găsit vinovat de crimă pentru că el chiar *este* un criminal. Înţeleg suferinţa familiei, însă încercarea de a da vina pe o persoană nevinovată este demnă de dispreţ.

„Excelent", am zis cu în sinea mea. Mi-a revenit foarte vie în memorie amintirea detectivului Longo care, cu ani în urmă, stînd cu mine în sufragerie, îmi spunea că era un lucru necesar să dezvălui secretele Andreei. Acum Longo avea în

jur de şaizeci de ani, un chip prelung, cu sprîncene întunecate şi nas acvilin. Îi mai rămăseseră cîteva fire de păr pe cap, încadrîndu-i discret creştetul chel. Însă emana din interior o demnitate care dubla dispreţul pe care şi-l manifestase faţă de şarada la care asistam cu toţii.

Care va să zică, încă locuia în Oldham. M-am decis, desigur, să-l vizitez.

Conferinţa luă sfîrşit şi oamenii începură să mai plece din cameră. Recepţionerul, un tînăr cu figură de învăţăcel şi care arăta de parcă abia terminase colegiul, veni spre mine.

– Domnişoară Cavanaugh, este totul în regulă cu camera dumneavoastră?

Ospătăriţa tocmai trecea pe lîngă canapeaua pe care stăteam eu. Se întoarse şi mă privi cu asprime; mi-am dat seama că ar fi vrut să mă întrebe dacă era vreo legătură între mine şi tînăra ucisă despre care era vorba în cazul Westerfield.

A fost primul semn care mi-a dat de înţeles că eram nevoită să renunţ la anonimatul pe care atît îl rîvnisem.

Aşa să fie, mi-am spus. E un lucru pe care oricum trebuie să-l fac.

13

Doamna Hilmer încă locuia în casa din josul străzii. Acum, însă, se mai construiseră încă patru case între locuinţa ei şi cea care fusese a noastră în anii aceia. Se pare că proprietarii de acum ai casei noastre ghiciseră dorinţa mamei şi o împliniseră; îi adăugaseră anexe în dreapta, în stînga şi în partea din spate. Fusese mereu o casă mare şi bine proporţionată, însă acum era o locuinţă de-a dreptul încîntătoare, solidă şi totuşi rafinată, cu şindrilă albă, strălucitoare, şi cu storuri de culoare verde închis.

Am încetinit când am trecut cu mașina prin dreptul ei și, gîndindu-mă că n-ar avea cine să mă vadă în dimineața aceea liniștită de duminică, am oprit.

Copacii crescuseră destul de înalți. Anul acesta fusese o toamnă destul de blîndă în nord-est, așa că, deși vremea era acum răcoroasă și umedă, pe ramuri încă erau o mulțime de frunze galbene și ruginii.

Se vedea clar că salonul fusese mărit. Dar sufrageria? mă întrebai eu. Pentru o clipă m-am văzut stînd acolo, ținînd în mîini argintăria, în timp ce Andrea așeza masa cu grijă. *Astăzi oaspetele nostru va fi lordul Malcolm Bigbottom.*

Doamna Hilmer mă privea de ceva vreme. Îndată ce am coborît din mașină, ușa din față se deschise. O clipă mai tîrziu mă îmbrățișa cu multă dragoste. Era o femeie mică de înălțime, plinuță, cu o figură maternă și ochi căprui jucăuși. Acum părul ei, odată șaten, era cărunt, iar la colțurile ochilor și în jurul gurii îi apăruseră riduri. În rest, prea mult nu se schimbase. Ani la rînd i-a trimis mamei felicitări de Crăciun cu mesaje lungi, și mama care în viața ei nu trimisese o felicitare, îi răspundea, arătîndu-i mereu partea bună a mutării noastre dintr-un loc într-altul și spunîndu-i cît de bine mă descurcam eu la școală.

I-am scris cînd a murit mama și am primit o scrisoare plină de căldură, care mi-a făcut bine. Nu am anunțat-o cînd am plecat în Atlanta, așa că bănuiesc că toate felicitările pe care mi le-a trimis de sărbători i-au fost returnate.

– Ellie, ai crescut atît de mult, spuse ea venindu-i parcă să rîdă. Și erai atît de mică!

– Asta s-a întîmplat pe cînd eram în liceu, i-am răspuns eu.

Pe mașina de gătit avea cafea și tocmai scosese din cuptor prăjituri cu afine. La insistențele mele, am rămas în bucătărie și ne-am așezat pe o canapea micuță. Am lăsat-o să-mi

povestească despre familia ei. Nu-i cunoscusem nici pe fiica şi nici pe fiul ei. Amîndoi se căsătoriseră înainte ca noi să ne mutăm la Oldham.

– Am opt nepoţi, se mîndri ea. Din păcate nu locuieşte nici unul aproape de mine, dar îi văd destul de des.

Ştiam că soţul îi murise de mai mulţi ani.

– Copiii îmi tot spun că locul ăsta e prea mare pentru mine, dar e casa mea şi ţin mult la ea. Cînd o să simt că nu mă mai pot descurca, cred că am să o vînd, dar nu acum.

I-am povestit în cîteva cuvinte ce fac, cu ce mă ocup, după care am început să discutăm despre ce m-a determinat să revin în Oldham.

– Ellie, din ziua în care l-au scos pe Rob cu cătuşe la mîini din tribunal, familia Westerfield susţine întruna că e nevinovat şi se străduieşte să-l elibereze. Şi să ştii că pe mulţi i-a şi convins. Vedeam bine că intrase, într-un fel, în încurcătură. Ellie, dacă tot ţi-am spus asta, trebuie să recunosc ceva. Încep să mă întreb dacă Rob Westerfield nu cumva a fost condamnat mai ales pentru reputaţia lui de om care tot face necazuri. Toţi l-au privit ca pe un tip obraznic şi au fost gata să creadă tot ce era mai rău despre el.

Urmărise şi ea conferinţa de presă.

– E ceva ce-a spus Will Nebels, ceva ce eu chiar cred, mărturisi doamna Hilmer, şi anume că a intrat în casa doamnei Westerfield ca să fure bani. Să fi fost acolo chiar în noaptea aceea? Se poate. Pe de-o parte mă întreb cu ce l-au ademenit ca să spună povestea asta, dar pe de altă parte mă gîndesc la reacţia pe care a avut-o Paulie în clasă, cînd s-a anunţat că Andrea murise. Am ascultat declaraţia pe care a făcut-o profesoara aceea la tribunal. În viaţa mea nu am văzut un martor atît de încurcat. Era clar că voia să-l protejeze pe Paulie, însă a trebuit să recunoască faptul că, atunci cînd el a ieşit alergînd din clasă, l-a auzit spunînd *„N-am crezut că a murit"*.

– Şi acum Paulie Stroebel ce face? am întrebat-o eu.

– Destul de bine. Mai bine de zece ani după proces a fost destul de închis în el. Ştia că unii îl consideră pe el vinovat de moartea Andreei şi asta l-a cam dărîmat. A început să lucreze împreună cu părinţii lui la băcănie. Dar după ce a murit tatăl său şi de cînd a fost nevoit să-şi asume responsabilităţi tot mai mari, pare să-i meargă din ce în ce mai bine. Sper că povestea aceasta a lui Will Nebels n-o să-l scoată acum pe el vinovat.

– Dacă Rob Westerfield obţine un nou proces şi dacă o să fie achitat, atunci vina o să cadă asupra lui Paulie, i-am spus eu.

– Şi îl vor aresta, îl vor da în judecată?

– Nu sînt avocat, dar mă cam îndoiesc. S-ar putea ca mărturia lui Will Nebels să fie de ajuns pentru un nou proces care să-l achite pe Rob Westerfield, dar nu şi pentru a-l condamna pe Paulie Stroebel. Nici bine n-o să-i fie, pentru că Paulie o să devină încă o victimă a familiei Westerfield.

– Poate o să fie aşa, poate n-o să fie. De aici vine toată dificultatea. Doamna Hilmer ezită o clipă, apoi continuă: Ellie, individul acela care scrie o carte a venit să stea de vorbă cu mine. Cineva i-a spus că am fost apropiată de familia voastră.

Am simţit că voia să mă prevină în legătură cu ceva.

– Şi cum e?

– Amabil. Politicos. Mi-a pus o mulţime de întrebări. Am avut mare grijă la fiecare vorbă pe care am rostit-o. Crede-mă, însă, că acest Bern are o idee fixă şi o să facă în aşa fel încît lucrurile să se potrivească. M-a întrebat dacă tatăl tău era atît de sever cu Andrea pentru că voia să o împiedice să iasă cu prea mulţi băieţi.

– Nu e adevărat.

– Nu, dar el o să facă să pară că aceasta e realitatea.

– E adevărat că Andrea se îndrăgostise de Rob Westerfield, însă în cele din urmă ajunsese să se teamă de el.

A fost ceva ce nu credeam că o să spun, dar când am făcut-o mi-am dat seama că era adevărat.

– Iar mie îmi era teamă pentru ea, am şoptit eu. Era foarte supărat pe ea din cauza lui Paulie.

– Ellie, am fost în casa voastră. Am fost prezentă când ai depus mărturie la tribunal. N-ai spus niciodată că tu sau Andrea v-aţi fi temut de Rob Westerfield.

Oare voia să insinueze că inventam acum, pe loc, o amintire falsă care să vină în sprijinul mărturiei mele de când eram mică? Imediat după asta, continuă:

– Ellie, să ai mare grijă. Scriitorul acela ar fi vrut să-mi spună că tu ai fost un copil instabil din punct de vedere emoţional. Chiar vrea să scrie asta în romanul lui.

Deci acesta era drumul pe care ar fi vrut el să meargă: Andrea era o fată uşoară, eu eram instabilă emoţional, iar Paulie Stroebel e un criminal. Dacă vreodată avusesem vreun fel de dubii în ceea ce priveşte slujba mea, acum îmi dădeam seama că mi se potrivea ca o mănuşă.

– Doamnă Hilmer, poate că Rob Westerfield o să iasă acum din închisoare, am zis eu, continuînd apoi pe un ton decisiv: dar după ce voi sfîrşi eu de cercetat şi de scris despre fiecare detaliu putred din viaţa lui, toată lumea se va feri de el ca de un ciumat. Iar dacă va mai fi judecat o dată, nu-l va mai achita nici un juriu.

14

Luni dimineaţă la ora zece m-am întîlnit în Albany cu Martin Brand de la expertiza pentru bună purtare. Era un

bărbat de vreo şaizeci de ani, ce părea veşnic obosit, cu cearcăne la ochi şi cu un păr cărunt şi neglijent care demult nu se mai arătase frizerului. Îşi desfăcuse primul nasture de la cămaşă şi îşi trase nodul de la cravată puţin mai jos. Roşeaţa tenului său m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva avea probleme de tensiune.

Auzise, de bună seamă, o mulţime de proteste din partea mea în toţi anii aceştia.

– Domnişoară Cavanaugh, lui Westerfield i s-a refuzat de două ori eliberarea pentru bună purtare. De data aceasta părerea mea este că îi vor da drumul.

– Dar e recidivist.

– Nu puteţi fi sigură de asta.

– Nu puteţi fi sigur că nu este aşa.

– Acum doi ani i s-a spus că va fi eliberat dacă recunoaşte că a ucis-o pe sora dumneavoastră, dacă îşi asumă responsabilitatea crimei şi dacă mărturiseşte că are remuşcări. Nu a acceptat această propunere.

– Haideţi, domnule Brand. Înţelegeţi că avea prea multe de pierdut dacă spunea adevărul. Ştia că nu-l mai puteţi ţine prea mult.

Martin Brand ridică din umeri.

– Am uitat că dumneavoastră sînteţi reporter şi detectiv în acelaşi timp.

– În acelaşi timp sînt şi sora unei tinere care nu a apucat să se distreze la petrecerea ei aniversară de şaisprezece ani.

Pentru o clipă nu mai avu expresia aceea de om plictisit.

– Domnişoară Cavanaugh, nu mă îndoiesc de vina lui Rob Westerfield, însă cred că trebuie să vă împăcaţi cu gîndul că şi-a ispăşit pedeapsa şi că, deşi a provocat neplăceri în primii ani, în cei din urmă a avut o comportare bună.

Ardeam de nerăbdare să aflu care fuseseră incidentele

acelea, dar eram sigură că Martin Brand nu mi-ar fi spus nimic din ce se întîmplase.

– Şi încă ceva, continuă el. Chiar dacă e vinovat, ceea ce a comis el a fost o crimă pasională, iar probabilitatea să repete actul acesta e aproape nulă. Dispunem de statistici. Înclinaţia spre recidivă scade după vîrsta de treizeci de ani, iar după patruzeci dispare aproape cu desăvîrşire.

– Şi mai sînt şi indivizi care se nasc fără urmă de conştiinţă şi care, o dată lăsaţi în libertate, devin bombe cu ceas.

Am împins scaunul în spate şi m-am ridicat. Brand s-a ridicat şi el.

– Domnişoară Cavanaugh, deşi nu mi-aţi cerut, o să vă dau un sfat. Am impresia că toată viaţa dumneavoastră aţi trăit cu amintirea asasinării surorii dumneavoastră. Însă nu o puteţi aduce înapoi şi nici nu-l mai puteţi ţine pe Westerfield în închisoare. Iar dacă obţine un nou proces şi este achitat, asta este. Sînteţi o femeie tînără. Întoarceţi-vă acasă în Atlanta şi nu vă mai gîndiţi la tragedia aceasta.

– E un sfat bun, domnule Brand, şi poate că într-o zi chiar am să-l urmez, am răspuns eu. Dar nu acum.

15

Cu trei ani în urmă, după ce scrisesem mai multe articole despre Jason Lambert, un criminal în serie din Atlanta, am primit un telefon de la Maggie Reynolds, o editoare din New York pe care o cunoscusem la o masă rotundă pe tema acelor crime. Mi-a propus un contract de transpunere a articolelor mele într-o carte.

Lambert era un criminal gen Ted Bundy. Petrecea mult

timp în campusurile studențești, trecînd drept student, ademenindu-le pe tinere să urce în mașina lui. Așa cum se întîmpla cu victimele lui Bundy, fetele acelea dispăreau și nu li se mai dădea de urmă. Din fericire, a fost prins înainte să-și ucidă ultima victimă. Acum își ispășește pedeapsa într-o închisoare din Georgia și i s-au dat 149 de ani, fără nici o șansă de a fi eliberat pentru bună purtare.

Cartea a avut un succes neașteptat, rămînînd pentru cîteva săptămîni în topul realizat de *The New York Times* pentru cele mai bine vîndute cărți. După ce am prezentat cazul și investigațiile pe care aveam de gînd să le fac, Maggie Reynolds s-a arătat nerăbdătoare să încheie cu mine un contract pentru o carte despre asasinarea Andreei, în care am promis că voi dovedi vinovăția lui Rob Westerfield.

– Se face multă publicitate cărții pe care o scrie Jake Bern, mi-a zis Maggie. Aș vrea să-i facem concurență cu o carte scrisă de tine. Bern a realizat contractul cu noi după ce am cheltuit enorm cu publicitatea pentru ultima lui carte.

M-am gîndit că cercetările și scrisul îmi vor lua aproximativ trei luni, iar dacă Rob Westerfield obținea încă un proces, se mai adăugau cîteva luni. Hanul nu-mi oferea spațiul necesar de lucru și era prea costisitor pentru o perioadă atît de lungă, așa că am întrebat-o pe doamna Hilmer dacă nu cumva cunoaște vreun apartament de închiriat. Mi-a spus nici să nu mă gîndesc la o astfel de soluție și a insistat să locuiesc în camera de oaspeți pe care a construise deasupra garajului.

– Am aranjat camera asta acum cîțiva ani, gîndindu-mă că la un moment dat s-ar putea să am nevoie ca cineva să stea tot timpul cu mine, îmi explică ea. Ellie, ai să vezi că e foarte confortabil, e un loc liniștit, iar eu o să fiu o vecină de treabă și nu o să te deranjez deloc.

– Mereu ați fost o vecină cumsecade.

Soluția era nemaipomenită; singurul neajuns era că trebuia să trec tot timpul pe lîngă fosta noastră casă. Însă m-am gîndit că tot văzînd-o, nu voi mai simți durerea care mă încerca acum.

„Micul Rai de pe pămînt." Mama făcea haz cînd numea așa casa noastră. Era peste măsură de încîntată să aibă o proprietate atît de mare și era hotărîtă să-și amenajeze și o grădină care să devină una dintre senzațiile „turului grădinilor" care se organiza primăvara la Oldham.

Am achitat camera de la han, m-am mutat în casa de oaspeți a doamnei Hilmer, iar miercuri m-am întors în Atlanta, ajungînd la birou seara, la șase și un sfert. Știam că Pete nu a plecat încă acasă. Slujba era familia lui.

Și-a ridicat privirea din hîrtii, m-a văzut, a zîmbit și mi-a spus:

– Hai să stăm de vorbă la o cină cu spaghete.

– Și cu kilogramele pe care vrei să le dai jos cum rămîne?

– M-am hotărît să nu mă mai gîndesc la ele în următoarele cîteva ore.

Pete degaja o energie care îi contamina și pe cei din jurul lui. A început să lucreze la *News*, un cotidian particular, imediat după ce a terminat școala, iar după doi ani devenea redactor-șef. Înainte să împlinească douăzeci și opt de ani era și redactor-șef și director, iar cotidianul „cu zilele numărate", cum începuse să se spună despre el, a cunoscut un nou avînt.

Angajarea unui reporter care să investigheze crime a fost una dintre ideile lui menite să crească tirajul, iar faptul că acum șase ani eu am fost cea care a primit slujba a fost pentru mine o adevărată șansă. La început toți mă priveau ca pe o începătoare. Cînd tipul pe care îl numise Pete pentru această slujbă s-a retras în ultima clipă, mi s-a cerut să-i țin locul, însă numai pînă cînd aveau să găsească pe cineva pentru a fi

angajat definitiv. Apoi, într-o zi, fără să dea nici o explicație, Pete nu a mai căutat un înlocuitor. Primisem eu postul.

Napoli's este genul de restaurant discret așa cum sînt pretutindeni în Italia. Pete a comandat o sticlă de Chianti și a luat o felie din pîinea caldă ce fusese așezată pe masa noastră. Mi-a venit în minte perioada pe care o petrecusem la Roma în timpul colegiului. A fost unul dintre puținele momente cu adevărat fericite din viața mea.

Mama încerca să renunțe la băutură și chiar se descurca. M-a vizitat acolo în timpul vacanței de primăvară și ne-am simțit foarte bine împreună. Am vizitat Roma și am petrecut o săptămînă la Florența și pe dealurile Toscanei. Am încheiat călătoria prin Italia cu o vizită la Veneția. Mama era o femeie atît de drăguță încît, atunci cînd zîmbea, îmi amintea cum arăta în tinerețe. Printr-o înțelegere tacită nu am pomenit niciodată numele Andreei sau al tatălui meu.

Mă bucur să păstrez această amintire despre ea.

Sosi vinul și ospătarul îl desfăcu. Am gustat și apoi am trecut direct la subiectul discuției noastre.

– Am cercetat tot dosarul. Westerfield chiar poate să fie reabilitat. Jake Bern e un scriitor bun. Deja a scris un articol despre cazul acesta și o să apară luna viitoare în *Vanity Fair*.

Pete mai luă o felie de pîine caldă.

– Știe ce-ți rămîne de făcut acum?

– Scriu o carte care va apărea la primăvară o dată cu publicarea cărții lui Bern.

I-am povestit despre vizita mea la Maggie Reynolds. Pete o cunoscuse la petrecerea pe care o organizase ea în Atlanta cu prilejul apariției cărții mele.

– O să mă ajute Maggie să o public. Dar între timp trebuie să pregătesc contraargumente la articolele lui Bern și la declarațiile în presă ale familiei Westerfield.

Pete nu mai zise nimic. Acesta era încă un lucru tipic lui – nu se grăbea să te încurajeze. Şi nici nu umplea punctele de suspensie într-o conversaţie.

– Pete, îmi dau seama că o serie de articole despre o crimă comisă acum douăzeci şi doi de ani în Westchester County, New York, nu poate fi de prea mare interes pentru cititorii din Georgia şi, în orice caz, nu cred că e locul cel mai potrivit unde să le public. Familia Westerfield înseamnă New York.

– Ai dreptate. Şi-atunci ce-i de făcut?

– Să-mi acorzi un concediu mai lung, dacă se poate. Dacă nu, o să-mi dau demisia, o să scriu cartea, iar după ce o voi termina, o să-mi încerc din nou norocul.

Ospătarul veni la masa noastră. Am comandat amîndoi *cannelloni* şi salată verde. Pete ezită cîteva clipe şi pînă la urmă se hotărî să comande şi sos *Gorgonzola*.

– Ellie, o să-ţi păstrez locul atît cît îmi va sta în putinţă.

– Cum adică?

– S-ar putea ca nici eu să nu mai stau prea mult timp aici. Mă gîndesc tot mai serios la nişte oferte interesante pe care le-am primit.

M-a surprins să-l aud spunîndu-mi asta.

– Dar tu eşti cel care a creat ziarul acesta.

– Am devenit prea importanţi pentru concurenţă. Se zvoneşte că vom fi cumpăraţi pe bani frumoşi. „Familia" se tot interesează de noi. Generaţia asta nu mai dă doi bani pe ziar; nu contează decît veniturile.

– Şi unde te gîndeşti să mergi?

– S-ar putea ca *L.A. Times* să vină cu o propunere. Cealaltă posibilitate e în Houston.

– Care ţi-ar conveni mai mult?

– Pînă cînd nu se concretizează o ofertă, nu vreau să pierd vremea alegînd lucruri închipuite.

Pete nu-mi lăsă răgazul să-mi spun părerea.

– Ellie, să ştii că am făcut şi eu nişte investigaţii pentru cazul tău. Familia Westerfield are o strategie de apărare chiar bună. Au angajat o echipă de avocaţi ahtiaţi după bani. Îl au şi pe individul acela, Nebels, pe care, aşa cum se poartă, supus ca un animal, îl va crede multă lume. Fă ce ai de făcut, însă te rog să promiţi că laşi totul în urmă şi pleci de-acolo dacă Westerfield merge la tribunal şi este achitat.

Mă privi în ochi.

– Ellie, ştiu ce gîndeşti acum: *Nici nu-mi trece prin minte.* Aş vrea să te pot face să înţelegi că, indiferent de ce cărţi veţi scrie tu sau Bern, sînt oameni care vor muri convinşi că lui Westerfield i s-a făcut o nedreptate, iar alţii îşi vor păstra convingerea că individul e vinovat.

Pete mi-a dat sfatul acesta din toată inima, însă în noaptea aceea, în vreme ce îmi împachetam lucrurile pentru o şedere mai îndelungată în Oldham, mi-am dat seama că pînă şi el era de părere că, vinovat sau nu, Rob Westerfield îşi ispăşise pedeapsa, iar lumea va crede ce va vrea despre caz şi că era timpul să renunţ.

Nu e nimic în neregulă cu mînia care se cuvine în astfel de cazuri, mi-am zis eu. Numai să nu ţină prea mult.

M-am întors în Oldham şi în săptămîna următoare a avut loc audierea lui Rob Westerfield. După cum era de aşteptat, i s-a făgăduit eliberarea şi, pe 31 octombrie, avea să i se dea drumul.

De Halloween, m-am gîndit eu. Mai bine nici că se putea. Noaptea cînd demonii umblă printre noi.

16

Paulie Stroebel se afla în spatele tejghelei cînd am intrat în băcănie, anunţată de clinchetul clopoţelului de deasupra uşii.

În amintirile legate de el îl vedeam la vechiul service auto unde lucrase în urmă cu mai mulți ani. Făcea plinul mașinii noastre, după care ne lustruia bine parbrizul. Îmi amintesc că mama zicea mereu despre Paulie că este un băiat tare drăguț, apreciere pe care n-am mai auzit-o deloc de cînd a devenit și el suspect pentru moartea Andreei.

Cred că amintirile mele în privința înfățișării sale se bazau aproape în exclusivitate pe fotografiile din ziarele păstrate de mama, ziare în care erau prezentate în detaliu moartea Andreei și procesul. Nimic nu incită mai mult interesul publicului ca acuzarea fiului unei familii înstărite de moartea unei frumoase adolescente.

Fotografiile erau, desigur, însoțite de text: trupul Andreei, scos din garajul-ascunzătoare; sicriul ei, în fața bisericii; mama, cu mîinile încleștate și cu durerea pe chip; tata, în momente de agonie; eu, mică și rătăcită printre oameni; Paulie Stroebel, năucit și cu neliniștea întipărită pe figură; Rob Westerfield, arogant, bine făcut și cu gura schimonosită de un rînjet; Will Nebels, cu un zîmbet nelalocul lui, aproape lingușitor.

Fotografii încăpățînați să surprindă autentice trăiri interioare au avut zi plină.

Mama nu mi-a spus niciodată că avea această colecție de ziare, nici că făcuse o transcriere a procesului. După moartea ei am rămas șocată să aflu că valiza aceea burdușită care ne însoțea de cîte ori ne mutam dintr-un loc într-altul era, de fapt, un fel de cutie a Pandorei. Acum mă gîndesc că mama, de cîte ori bea și cădea în momentele ei de depresie, deschidea valiza aceea și-și retrăia propria răstignire.

Bănuiam că Paulie și doamna Stroebel aflaseră de venirea mea în oraș. Cînd își ridică privirea și mă văzu rămasă perplex, după care adoptă o atitudine de om precaut. Am simțit în nări imediat amestecul acela nemaipomenit al aromelor de

carne de vită, şuncă şi condimente care se pare că este specific delicateselor nemţeşti. Am rămas pe loc şi ne-am privit în tăcere.

Paulie Stroebel arăta mult mai matur decît îl înfăţişau ziarele pe cînd era doar un adolescent. Obrajii odată rotunzi i se subţiaseră, iar ochii nu mai aveau privirea aceea timidă de acum douăzeci şi trei de ani. Mai erau cîteva minute pînă la şase, ora închiderii şi, aşa cum sperasem, în băcănie nu se mai afla nici un client întîrziat.

– Paulie, sînt Ellie Cavanaugh. M-am îndreptat spre el şi i-am întins mîna. El mi-a strîns-o, într-un gest aproape violent.

– Am aflat că te-ai întors. Will Nebels minte. Nu eu am fost în garaj în noaptea aceea. Glasul lui protestă aproape dureros.

– Ştiu că nu tu ai fost.

– Nu-i drept din partea lui să spună una ca asta.

Uşa care separa bucătăria de magazin se deschise şi în prag apăru doamna Stroebel. Mi-am dat imediat seama că femeia era tot timpul cu ochii în patru, ca nu cumva să i se întîmple ceva rău fiului ei.

Îmbătrînise, desigur, şi nu mai era femeia cu obraji roşii pe care mi-o aminteam. Era şi mai slabă. Încărunţise, dar îşi păstrase nuanţa uşor blondă pe care mi-o aminteam, şi mi se părea că şchiopătează puţin. Cînd m-a văzut, m-a recunoscut imediat:

– Ellie?

Am dat din cap, iar figura ei îngrijorată se destinse deodată într-un zîmbet de bun-venit. Ocoli repede tejgheaua şi veni să mă îmbrăţişeze.

După ce depusesem mărturie, doamna Stroebel a venit la mine, mi-a cuprins mîinile într-ale ei şi mi-a mulţumit cu lacrimi în ochi. Avocatul apărării încercase să mă determine

să spun că Andreei îi era teamă de Paulie şi cred că acolo, în boxa martorilor, am fost foarte hotărîtă: *N-am spus* că Andreei îi era frică de Paulie, pentru că nici *nu-i era*. Se temea ca Paulie să nu-i spună tatei că uneori se întîlneşte cu Rob în ascunzătoare."

– Ce bine îmi pare să te văd, Ellie. Ia te uită, eşti acum femeie în toată firea, iar cu am îmbătrînit, îmi zise doamna Stroebel, sărutîndu-mă pe amîndoi obrajii. Cuvintele purtau accentul dulce al ţinutului de unde veneau ea şi familia ei.

– Nu, nu aţi îmbătrînit deloc, i-am răspuns. Căldura cu care m-a primit, ca şi amabilitatea doamnei Hilmer, mă ajutau să mai uit tristeţea pe care mi-o provoca fiecare amintire. Simţeam că vin în casa unor oameni care ţin la mine. Aici, în mijlocul lor, chiar după tot acest timp, nu mă simt nici străină, nici singură.

– Paulie, pune *Închis* pe uşă, zise doamna Stroebel, deodată înviorată. Ellie, vii să iei cina cu noi, nu-i aşa?

– Cu multă plăcere.

Am mers cu maşina în urma lor. Locuiau la aproape o milă distanţă, într-una din părţile vechi ale oraşului. Toate casele datau cam de la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea şi nu erau prea mari. Însă păreau primitoare şi erau bine întreţinute; mă gîndeam cum vara, generaţie după generaţie, ieşeau familiile pe verandele luminate şi încălzite de soare.

Cîinele familiei Stroebel, un labrador galben, ne-a întîmpinat bucurîndu-se; Paulie i-a adus lesa şi a plecat să-l plimbe.

Casa lor era întocmai cum mă aşteptam – primitoare, curată şi confortabilă. Doamna Stroebel mi-a propus să mă aşez pe unul dintre scaunele moi din salon şi să urmăresc ştirile la televizor, pînă ce ea pregătea cina în bucătărie. Am însoţit-o însă, şi m-am aşezat la masă pe un taburet, oferindu-mă să o ajut, deşi ştiam că o să refuze.

– O să fie o masă cît se poate de simplă, mă preveni ea. Ieri am făcut un rasol de vită, iar eu mereu îl servesc a doua zi. E mai bun așa. E mai gustos.

Mîinile ei roboteau, aproape nevăzute, pregătind garnitura de legume pentru rasol, frămîntînd aluat pentru biscuiți și tocînd verdeață pentru salată. M-am așezat în tăcere, bănuind că voia mai întîi să vadă masa pregătită și apoi să stea de vorbă.

Am avut dreptate.

După vreun sfert de oră, dădu mulțumită din cap și spuse:

– Bun. Acum, înainte să se întoarcă Paulie, ia spune-mi: chiar se poate ca familia Westerfield să facă una ca asta? E posibil ca după douăzeci și doi de ani să-l acuze pe fiul meu de crimă?

– Pot să încerce, dar nu vor avea sorți de izbîndă.

Am văzut cum i se lăsară umerii.

– Ellie, Paulie a trecut prin prea multe. Să știi că atunci cînd era mic i-a fost foarte greu. El n-a fost studios. Învățătura n-a fost pentru el. Tatăl lui și cu mine ne-am făcut mereu griji. Paulie e un om atît de cumsecade. Cît a fost la școală era mereu singur, în afară de momentele cînd juca fotbal. Erau singurele clipe cînd simțea că prezența lui face cuiva plăcere.

Era limpede cît de greu îi era doamnei Stroebel să continue.

– Paulie era în echipa de rezerve, așa că nu juca prea mult. Însă într-o zi a fost băgat în joc; cealaltă echipă înscrisese și atunci – eu nu înțeleg mare lucru din jocurile astea; dacă ar trăi taică-său, ți-ar explica mai bine – Paulie a primit mingea în ultima clipă și a băgat golul victoriei. Sora ta era în formația de majorete și, din cîte îmi aduc aminte, era cea mai drăguță. Ea a fost cea care s-a repezit la microfon și luat-o la fugă pe

teren. Paulie mi-a povestit de zeci de ori cum a fost atunci Andrea majoreta lui.

Doamna Stroebel se opri, își înălță capul, ascultînd cu atenție, apoi, cu glas vioi, începu să cînte: *Urale pentru Paulie Stroebel, cel mai bun dintre cei mai buni. Cinste lui, că e grozav, urale pentru Paulie Stroebel, cel mai bun dintre cei mai buni.*

Ochii îi străluciră și spuse:

– Ellie, acela a fost cel mai frumos moment din viața lui Paulie. Nu-ți închipui prin ce-a trecut după moartea Andreei, cînd familia Westerfield a încercat să dea vina pe el. Sînt sigură că și-ar fi dat și viața ca să o salveze pe Andrea. Doctorul nostru chiar s-a temut ca Paulie să nu recurgă la vreun gest necugetat. Cînd ești altfel decît ceilalți, cînd nu ești la același nivel, cazi foarte repede pradă deprimării. În ultimii ani și-a mai revenit. Încet-încet, ajunge să fie singurul stăpîn în magazin. Înțelegi ce vreau să spun. Anul trecut a hotărît să aducem niște mese și să angajăm o ospătăriță. S-a gîndit să servim doar micul dejun și niște gustări la prînz. De-atunci a crescut simțitor și numărul clienților.

– Am văzut mesele.

– Paulie nici nu se gîndește să nu muncească. Mereu e gata să muncească mai mult decît toată lumea. Și chiar are să se descurce, doar dacă...

– Dacă lumea nu va începe să-l arate cu degetul și să se întrebe dacă nu cumva el ar fi trebuit să stea douăzeci și doi de ani la închisoare, am întrerupt-o eu.

Doamna Stroebel încuviință, dînd din cap.

– Da. Asta am vrut să spun.

Am auzit ușa din față deschizîndu-se. Pașii lui Paulie și lătratul scurt al labradorului vesteau întoarcerea lor.

Paulie veni în bucătărie.

– Nu e drept ca omul acela să spună că eu am ucis-o pe Andrea, zise el, după care plecă în fugă în sus, pe scări.

– Iar începe să-l macine treaba asta, oftă doamna Stroebel.

17

A doua zi după ce i-am vizitat pe Paulie şi pe doamna Stroebel, am încercat să dau de Marcus Longo, detectivul care s-a ocupat de cazul Andreei. Mi-a răspuns robotul, aşa că am lăsat un mesaj în care îi spuneam cine sînt şi i-am lăsat şi numărul telefonului mobil. Timp de cîteva zile nu am primit nici un semn.

Eram foarte dezamăgită. După ce văzusem cît de vehement fusese Longo la televizor susţinînd vina lui Rob Westerfield, crezusem că imediat va pune mîna pe telefon să mă sune. Aproape că renunţasem să mai aştept un semn de la el cînd, pe 30 octombrie, sună mobilul. Am răspuns şi am auzit o voce domoală:

– Ellie, părul tău are încă nuanţa nisipului luminat de razele soarelui?

– Bună ziua, domnule Longo.

– Doar ce m-am întors din Colorado, din cauza asta nu m-ai găsit acasă, spuse el. Marţi a apărut şi primul meu nepot. Soţia mea încă e acolo. Putem lua cina împreună astă-seară?

– Cum să nu.

I-am spus că locuiam în casa de oaspeţi a doamnei Hilmer.

– Ştiu unde stă doamna Hilmer.

Bineînţeles că ştia – puţin mai jos de casa unde locuiserăm noi cîndva.

– Ellie, vin să te iau pe la şapte.

Mă uitam după maşina lui şi cînd am zărit-o venind pe alee, am coborît în grabă scările. Aleea se bifurcă, iar garajul şi casa de oaspeţi se află la capătul braţului din dreapta. Cîndva fusese un grajd şi era la o distanţă mare de casă. N-aş fi vrut să meargă pe drumul greşit.

Sînt unii oameni pe lumea asta în prezenţa cărora te simţi ca acasă. Aşa m-am simţit cu alături de Marcus Longo, îndată ce m-am urcat în maşină şi m-am aşezat pe locul din dreapta lui.

– M-am gîndit mult la tine anii aceştia, zise el, întorcînd maşina. Ai trecut pe la Cold Spring de cînd te-ai întors?

– Da, am trecut pe acolo într-o după-amiază, dar n-am coborît din maşină. Mi-aduc aminte că mergeam destul de des cînd eram mică. Mama colinda mereu prin magazinele de antichităţi.

– Da, magazinele sînt încă acolo, dar să ştii că acum s-au deschis şi nişte restaurante elegante.

Oldham este oraşul cel mai nordic pe malul rîului Hudson, în ţinutul Westchester. Cold Spring este chiar dincolo de graniţă, în ţinutul Putnam, cum traversezi rîul prin West Point. Este un orăşel deosebit a cărui stradă principală te face să crezi că te afli undeva prin secolul al nouăsprezecelea.

Îmi amintesc chiar foarte bine cum era cînd mergeam acolo cu mama. De fapt, de-a lungul anilor, se întîmpla să mai vorbim despre Cold Spring.

– Ţii minte cum ne plimbam sîmbăta după-amiaza şi ne opream în magazinaşele acelea cu antichităţi? Încercam să vă determin pe voi, fetele, să vă formaţi ochiul pentru lucrurile cu adevărat frumoase. Era acesta un lucru atît de rău?

De obicei, amintirile începeau să fie depănate cam de la al doilea sau la al treilea pahar de scotch. Pînă pe la vreo zece

ani îi diluam conținutul sticlei de Dewar, sperînd că nu se va mai ameți. Din păcate nu era așa.

Longo rezervase o masă la Catheryn's, o rotiserie cochetă în stil toscan, aflată într-o grădină de pe strada principală. Acolo, la o masă într-un colț, ne-am privit pentru prima dată cu mai multă atenție. Ce ciudat, în realitate părea mai bătrîn decît la televizor. Avea cute în jurul ochilor și al gurii și, cu toate că era bine făcut, nu părea chiar atît de puternic. M-am gîndit dacă nu cumva fusese bolnav.

– Nu știu de ce, dar nu mă așteptam să fii prea înaltă, îmi zise el. Cînd erai mică, erai destul de scundă pentru vîrsta ta.

– Am crescut mult în timpul liceului.

– Să știi că semeni cu tatăl tău. Pe el l-ai mai văzut?

Întrebarea m-a surprins.

– Nu. Și nici nu am de gînd.

N-aș fi vrut să întreb, însă eram prea curioasă:

– Dumneavoastră vă mai întîlniți cu el, domnule Longo?

– Te rog, spune-mi Marcus. Nu l-am mai văzut de ani de zile, însă fiul lui, fratele tău vitreg, este un atlet nemaipomenit. Se scrie mult despre el în presa locală. Acum opt ani, cînd a împlinit cincizeci și nouă de ani, tatăl tău s-a retras din poliție. Ziarele au scris destul de frumos despre el. A avut o carieră remarcabilă ca polițist.

– Bănuiesc că a fost pomenită și moartea Andreei, nu?

– Da, și s-au publicat și niște fotografii de-ale lui, unele dintre ele recente. Așa mi-am dat seama că acum semeni mult cu el.

Nu am zis nimic, așa că Longo ridică dintr-o sprînceană.

– Să știi că e un compliment. În orice caz, după cum zicea mama, „ai crescut frumos". Apoi schimbă brusc subiectul: Ellie, ți-am citit cartea și mi-a plăcut mult de tot. Ai surprins uluitor de bine durerea sfîșietoare a familiei victimei. Îmi dau seama de unde știi ce înseamnă toate acestea.

– Sînt sigură că ştii.

– Ia spune-mi, Ellie, ce-i cu tine aici?

– Am venit pentru că trebuie să mă opun eliberării lui Rob Westerfield pentru bună purtare.

– Chiar dacă ştii că şansele sînt practic inexistente, completă el mai mult pentru sine.

– Da.

– Vrei neapărat să fii un glas care strigă în pustiu?

– Nu am venit să pregătesc calea Domnului. Mesajul meu este altul: *Aveţi grijă: tocmai eliberaţi un criminal.*

– Tot un glas în pustiu este şi acesta. Mîine dimineaţă uşile se vor deschide pentru Rob Westerfield, iar el o să iasă din închisoare. Ellie, ascultă-mă cu atenţie. Fără îndoială că va obţine un nou proces. Mărturia lui Nebels va fi suficientă, zic eu, ca să semene îndoiala în mintea juraţilor, iar Westerfield va fi achitat. Numele lui va fi reabilitat, iar familia Westerfield va trăi fericită pînă la adînci bătrîneţi.

– Aşa ceva nu se poate.

– Ellie, trebuie să înţelegi următorul lucru: familia Westerfield va face imposibilul să obţină această reabilitare. Robson Parke Westerfield e ultimul purtător al acestui nume cîndva foarte respectat. Să nu te laşi înşelată de imaginea publică a tatălui său. În spatele acelei faţade generoase, Vincent Westerfield, tatăl lui Rob, este un magnat pungaş şi lacom, care aspiră la reabilitarea fiului său. Iar *bătrîna* doamnă Westerfield impune acest lucru.

– Adică?

– Adică la cei nouăzeci şi doi de ani ai ei încă este o femeie aprigă şi controlează soarta şi averea familiei. Dacă numele lui Rob rămîne pătat, ea lasă toată moştenirea unor societăţi de caritate.

– Dar sînt sigură că Vincent Westerfield are el însuşi destul de mulţi bani.

– Bineînțeles. Dar nu se compară cu averea mamei lui. Doamna Dorothy Westerfield are un fler nemaipomenit și de mult nu mai crede în nevinovăția nepotului ei. Nu a dat-o tatăl tău afară din casa voastră în ziua înmormîntării?

– Ba da. Mamei i-a fost toată viața ruşine pentru întîmplarea aceasta.

– Se pare că și ei i-a fost. Tatăl tău i-a spus de față cu prea multă lume că cel care a jefuit-o și a împuşcat-o era în cîrdăşie cu Rob.

– Da, îmi aduc aminte cînd i-a strigat asta.

– Și se pare că nici doamna Westerfield nu a uitat. Desigur, ar vrea să creadă că Rob a fost acuzat pe nedrept, dar am impresia că s-a cam îndoit de nevinovăția lui și, de-a lungul anilor, îndoiala a prins rădăcini tot mai adînci. Acum timpul nu o mai ajută, aşa că i-a pus în vedere fiului ei: Dacă Rob este nevinovat, ai grijă să fie dezvinovățit, iar ocara să nu mai planeze asupra familiei noastre. Altfel, toți banii ei, averea familiei Westerfield, se va îndrepta către acțiuni de binefacere.

– Mă surprinde puterea ei de decizie în această problemă.

– Poate că soțul ei, tatăl lui Vincent, a observat la fiul său ceva ce l-a determinat să stabilească aceste reguli. Din fericire pentru el, nu a trăit destul ca să-și vadă nepotul condamnat pentru crimă.

– Deci tatăl trebuie să dovedească nevinovăția fiului și apare din senin un martor ocular gata să depună mărturie că l-a văzut pe Paulie Strocbel intrînd în ascunzătoare. Doamna Westerfield crede povestea asta?

– Ellie, ce vrea ea este un juriu nou, care să revizuiască întregul caz și să dea verdictul pe care ea îl dorește.

– Iar Vincent Westerfield va face tot posibilul ca verdictul să fie cel dorit.

– Lasă-mă să-ți spun eu despre Vincent Westerfield. Ani

de zile a fost al naibii de hotărît să distrugă specificul localității Hudson Valley transformînd zonele rezidențiale în spații pentru afaceri. Ar fi fost în stare să construiască un *mall* în mijlocul rîului Hudson dacă ar fi reușit să găsească o soluție ca să poată face acest lucru. Crezi că îi pasă de ce se va întîmpla cu Paulie Stroebel?

Ni se adusese meniul. Eu am ales una dintre specialități, miel la grătar. Marcus a comandat somon.

În timp ce serveam salatele, i-am spus și care era planul meu.

– Cînd am văzut la televizor interviul cu Will Nebels, m-am gîndit să public niște articole de investigație. În cele din urmă am ajuns să închei un contract pentru o carte care să o combată pe cea la care lucrează Jake Bern.

– Ei nu l-au pus doar pe Bern să scrie această carte, ci au aproape toată presa pregătită să mediatizeze cazul. Ceea ce ai văzut tu la televizor a fost doar începutul, o preveni Longo. Nu m-ar mira să văd mîine-poimîine o fotografie în care Rob să poarte uniforma cercetașilor *Eagle*.

– Îmi aduc aminte că tata zicea despre el că e putred pînă în măduva oaselor. Ce a fost cu povestea aceea despre spargerea care s-a dat la casa bunicii lui?

Marcus dovedea o memorie fără cusur atunci cînd era vorba de crime.

– Bunica lui se afla în casa ei din Oldham. Pe la miezul nopții a auzit niște zgomote și s-a trezit. Avea o menajeră care locuia cu ea, dar dormea în altă aripă a casei. Cînd doamna Westerfield deschise ușa dormitorului, a fost împușcată direct. Nu a reușit să-l vadă pe criminal, însă acesta a fost arestat după cîteva zile. A susținut că Rob îi ceruse să facă asta, promițîndu-i zece mii de dolari. Nu mai e nevoie să continuu, îți dai seama că nu s-a găsit nici o dovadă. Era

cuvîntul unuia care la douăzeci şi unu de ani nu-şi terminase nici liceul, împotriva unui Westerfield.

– Dar ce motive să fi avut Rob?

– Banii. Bunica lui urma să-i lase lui personal o sută de mii de dolari. Ea se gîndea că, deşi avea doar şaisprezece ani, Rob nu era prea tînăr să înceapă să se descurce şi să investească banii într-un mod profitabil. Nu ştia că Rob avea probleme cu drogurile.

– Nu a crezut că şi el a fost implicat în acel atac?

– Nu. Cu toate acestea, şi-a schimbat testamentul. Primul a dispărut.

– Prin urmare, e posibil ca ea să fi avut nişte bănuieli de atunci, nu-i aşa?

Longo dădu din cap.

– Şi aceste bănuieli împreună cu suspiciunile în privinţa morţii surorii tale s-au transformat în certitudini. Pe scurt, le cere fiului şi nepotului ei fie să suporte consecinţele, fie să tacă.

– Dar despre mama lui Rob Westerfield ce ştiţi?

– Este o doamnă foarte drăguţă. Petrece mai tot timpul în Florida. Are în Palm Beach o afacere cu decoraţiuni interioare. Şi trebuie să subliniez că îşi foloseşte numele de domnişoară. Are succes, să ştii. O poţi căuta pe Internet.

– Mi-am deschis un site, i-am zis eu.

Longo ridică o sprînceană.

– E cel mai rapid mod de a transmite informaţii. Începînd de mîine, în fiecare zi, voi scrie în pagina mea de Internet despre asasinarea Andreei şi despre vina lui Rob Westerfield. O să mă pun la curent cu toate zvonurile care circulă în defavoarea lui şi le voi verifica pe toate. Voi sta de vorbă cu profesorii şi cu colegii lui din gimnaziu şi din primul an de colegiu. Nu se poate să fii dat afară din atîtea şcoli fără motiv.

Ştiu că şansele sînt mici, însă am să încerc să găsesc medalionul pe care i l-a dat Andreei.

– Cît de bine ţi-l aminteşti?

– Acum nu mi-l aduc prea bine aminte, dar ştiu că la proces l-am descris în detaliu. Am transcrierea procesului, aşa că ştiu ce am zis atunci – că era de aur, în formă de inimă, că avea în mijloc trei pietricele albastre şi că pe spate erau gravate literele A şi R.

– Am fost în sală cînd ai fost audiată. Îmi aduc aminte că mă gîndeam la cît de scump trebuie să fi fost medalionul acela, dar poate că în realitate nu era decît un te miri ce de doi bani, cumpărat dintr-un magazin oarecare. Pentru cîţiva dolari ţi-l gravează imediat.

– Dar m-ai crezut cînd am declarat că într-adevăr l-am atins atunci cînd am dat peste Andrea în ascunzătoare, sau cînd am spus că auzisem pe cineva respirînd în preajmă şi că pînă să vină poliţia medalionul a dispărut?

– Ellie, atunci te-ai confruntat cu un acces de isterie şi cu groaza descoperirii pe care o făcuseşi. Ai spus că atunci cînd te-ai aplecat ai alunecat şi apoi ai căzut peste trupul Andreei. Nu-mi vine să cred că în întunericul acela, şi cu atîtea cîte îţi treceau prin cap, ţi-ai putut da seama că Andrea avea la gît medalionul. Tu singură ai zis că îl purta mereu pe sub bluză, ori pe sub pulover.

– În noaptea aceea chiar îl purtase. Sînt sigură. Şi de ce nu-l mai avea cînd a venit poliţia?

– O explicaţie logică ar fi că i l-a luat el după ce a ucis-o. Cînd a trebuit să se apere, Westerfield a susţinut că Andrea nu era decît o puştoaică de care lui nu-i păsa absolut deloc şi care se îndrăgostise de el.

– Hai să lăsăm acum subiectul acesta, i-am zis eu. Aş vrea să vorbim şi despre alte lucruri. Povesteşte-mi despre nepotul tău. Cred că eşti topit după el, nu-i aşa?

– Îți dai seama!

Marcus Longo era și el încîntat de schimbarea subiectului. Ni se adusese cina, așa că începurăm discuția despre familia lui.

– Mark este de vîrsta ta. E avocat. S-a căsătorit cu o fată din Colorado și s-a angajat la o firmă de acolo. Îi place ce face. Eu m-am pensionat acum cîțiva ani, iar în iarna trecută am fost operat. Cît e frig stăm mai mult în Florida și chiar ne gîndim să vindem casa de aici și să ne cumpărăm o locuință mică undeva pe lîngă Denver, ca să fim aproape de copii, fără să stăm pe capul lor.

– Am stat și eu cu mama cam un an în Denver.

– Ellie, ai ceva timp de cînd locuiești în Atlanta. Ia spune-mi, te simți acasă acolo?

– Să știi că e un oraș minunat. Mi-am făcut și mulți prieteni. În plus, îmi place foarte mult slujba mea, dar dacă ziarul la care lucrez se va vinde, după cum umblă zvonul, nu știu dacă voi rămîne acolo. Cine știe, poate că într-o bună zi o să-mi aflu și eu rădăcinile pe undeva. Dar deocamdată nu s-a întîmplat asta. Tot timpul am sentimentul că mai am ceva de făcut. Cînd erai mic, ai fost vreodată la film, deși aveai teme pentru a doua zi?

– Bineînțeles.

– Nu-i așa că nu te puteai bucura pe deplin de film?

– A trecut ceva vreme de atunci, dar cred că ai dreptate.

– Asta mi se întîmplă mie acum: mai am o îndatorire de îndeplinit înainte de a mă desfăta cu un film.

Nu lăsasem luminile aprinse înainte să plec, așa că întorcîndu-ne la locuința doamnei Hilmer, am găsit garajul și casa de oaspeți cufundate în întuneric. Marcus Longo insistase

să mă conducă pînă sus. A aşteptat pînă mi-am scos cheile, iar după ce am descuiat şi am intrat, mi-a spus apăsat:

– Să încui uşa de două ori.

– De ce? l-am întrebat eu.

– Ellie, ca să te citez, *ai grijă, un criminal este lăsat în libertate.*

– Ai dreptate.

– Apoi să te gîndeşti bine de tot. Nu zic să nu-l urmăreşti pe Westerfield, însă fă-o cu mare prudenţă.

Am ajuns acasă la timp să pot urmări ştirile de la ora zece. Vestea cea mare era că Rob Westerfield avea să fie eliberat dimineaţă şi că la prînz urma să se transmită un interviu realizat chiar în casa familiei Westerfield din Oldham.

Pentru nimic în lume n-aş pierde interviul acesta, mă gîndii eu. Acum, peluza din jurul casei Westerfield este împrejmuită cu un gard înalt. Sînt sigură că au şi un sistem de securitate care să semnaleze prezenţa vreunui intrus. În anii aceştia, adică la începutul anilor nouăzeci, oamenii nu mai simt nevoia să doarmă atît de mult. Mă întrebam dacă nu cumva doamna Westerfield o fi fost trează la ora aceea, dacă nu cumva se bucura că urmaşul ei – carne din carnea ei şi sînge din sîngele ei – fusese eliberat din închisoare, asaltat de publicitate. Nevoia de a-şi reabilita numele era la fel de puternică precum dorinţa mea de a-l vedea pe Paulie Stroebel curat şi nevinovat în ochii lumii şi de a salva din noroi numele Andreei.

Nu a fost decît o copilă nevinovată căreia un individ îi sucise capul; apoi atracţia faţă de Rob Westerfield s-a transformat în frică şi aceasta a fost motivul pentru care s-a dus în noaptea aceea în ascunzătoare. Se temea să îi refuze o întîlnire cînd el îi ceruse asta atît de imperativ.

În acele clipe dinaintea zorilor se cristaliză în mintea

mea sentimentul că din cauza lui mă temeam pentru ea. Vedeam limpede cum în seara aceea Andreea își prinde la gît medalionul înghițindu-și cu greu lacrimile. Nu voia să-l întîlnească, dar era prinsă între ciocan și nicovală. Așa că am mai adăugat pe listă încă un „dacă". Dacă ar fi mers la părinții noștri și ar fi mărturisit că se întîlnea cu Rob...

În momentul acela schimbaserăm rolurile, iar eu am devenit sora ei mai mare. M-am întors în pat și am dormit mai mult în reprize pînă dimineață la șapte. Eram în fața televizorului cînd presa l-a întîmpinat pe Rob Westerfield la ieșirea din închisoarea Sing Sing, înainte de a urca în limuzina care îl aștepta la poartă. Reporterul aflat la fața locului sublinie faptul că Rob Westerfield își susține neabătut nevinovăția.

La prînz eram din nou în fața televizorului, așteptînd ca Rob Westerfield să se arate, în sfîrșit, în fața lumii.

Interviul se desfășura în biblioteca locuinței lor din Oldham. Canapeaua pe care se așezase avea în spate un perete plin cu cărți legate în piele, încercînd, probabil, să sugereze cît de cult și civilizat era, de fapt, cel din spatele ecranului.

Rob era îmbrăcat cu o jachetă maronie din cașmir, cămașă deschisă la gît, pantaloni de culoare închisă și purta pantofi sport. Fusese întotdeauna un tip atrăgător, însă maturitatea i-a sporit farmecul. Avea trăsăturile de aristocrat ale tatălui său și învățase să-și ascundă zîmbetul disprețuitor care apărea în toate fotografiile lui de mai înainte. La rădăcina părului negru abia se vedea cum începuse să încărunțească.

Își unise mîinile în față și stătea puțin aplecat înainte, într-o poziție relaxată.

– Frumoasă imagine, am zis eu cu voce tare. Nu lipsește decît un cîine tolănit la picioarele lui. Adevărul este că imaginea mi-a lăsat un gust amar.

Cea care îl intervieva era Corinne Sommers,

realizatoarea emisiunii de vineri noaptea, „Poveşti adevărate", urmărită cu mare interes. Făcu, pe scurt, următoarea introducere:

– Abia eliberat după douăzeci şi doi de ani de închisoare... şi-a afirmat întotdeauna nevinovăţia... va lupta acum să-şi reabiliteze numele...

Haide, treci peste asta, mi-am zis eu.

– Rob Westerfield, cum te simţi acum ca om liber?

El zîmbi cu căldură. Ochii lui întunecaţi păreau chiar că se amuză sub sprîncenele bine conturate.

– Incredibil, minunat. Sînt prea mare ca să pot plînge, dar exact asta îmi vine să fac. Mă tot plimb prin casă şi-mi dau seama cît e de bine să poţi face lucruri atît de firesti, cum ar fi să merg în bucătărie să-mi mai iau o cană de cafea.

– Aşadar, vei mai sta pe aici o perioadă?

– Fără îndoială. Tatăl meu mi-a pregătit un apartament nemaipomenit lîngă casa aceasta şi ţin neapărat să mă străduiesc împreună cu avocaţii noştri să obţinem cît mai repede un nou proces.

Apoi privi liniştit spre aparatul de filmat.

– Corinne, aş fi putut să ies din închisoare acum doi ani dacă aş fi acceptat să spun că eu am ucis-o pe Andrea Cavanaugh şi că regret fapta comisă.

– Şi nu ai fost ispitit să faci asta?

– Absolut deloc, răspunse el prompt. Mi-am susţinut tot timpul nevinovăţia, iar acum, mulţumită lui Will Nebels, am în sfîrşit şansa să o şi dovedesc.

Nu aveai cum să recunoşti, aveai prea mult de pierdut, am zis eu în sinea mea. Bunica ta te-ar fi dezmoştenit.

– În noaptea în care Andrea Cavanaugh a fost ucisă, tu ai fost la film.

– Într-adevăr. Şi am stat la cinematograf pînă la nouă şi

jumătate cînd s-a terminat filmul. Mai bine de două ore maşina mea a fost parcată la service. Din centrul oraşului pînă acasă la bunica mea e o distanţă de doar douăsprezece minute cu maşina. Paulie Stroebel avea acces la maşina mea şi în plus, o tot urmărea pe Andrea. Chiar şi sora ei a recunoscut acest lucru în depoziţia făcută la proces.

– Casiera de la cinematograf chiar îşi aminteşte cînd ai cumpărat biletul.

– Bineînţeles, şi am arătat şi talonul ca dovadă.

– Dar cum se face că nu te-a văzut nimeni plecînd?

– Nimeni *nu-şi aminteşte* să mă fi văzut, o corectă el. Pentru o clipă mi s-a părut că sub zîmbetul acela îşi pierduse, de fapt, cumpătul. Atunci m-am ridicat.

Apoi restul interviului s-a axat pe planurile de reintegrare ale fostului deţinut.

– În afară de reabilitarea numelui, ce altceva îţi mai doreşti să faci?

– Să merg la New York. Să iau masa în restaurantele care probabil nu existau acum douăzeci şi doi de ani. Şi, în cele din urmă, aş vrea să călătoresc. Şi să-mi iau o slujbă. Zîmbi din nou cu căldură. Aş vrea să pot cunoaşte pe cineva. Să mă căsătoresc. Să am copii.

Să se căsătorească. Să aibă copii. Lucruri pe care Andrea nu le va putea face în veci.

– Ce vei servi diseară la cină şi cine îţi va ţine companie?

– Vom fi doar noi patru: mama, tata, bunica şi cu. Am vrea să fim în familie. Iar cina va fi ceva obişnuit: ca aperitiv vom lua un cocteil de crevete, apoi costiţă, cartofi copţi, broccoli, salată.

Ce-ai zice şi de o plăcintă cu mere? întrebai cu în sinea mea.

– A, şi plăcintă cu mere, încheie el.

– Şi şampanie, îmi imaginez.

– Desigur.

– Se pare că ai planuri sigure de viitor, domnule Rob Westerfield. Îţi urăm succes şi sperăm ca în procesul care va urma să-ţi poţi dovedi nevinovăţia.

Asta e ziaristă? Am închis televizorul şi am plecat în sufragerie unde, pe masă, mă aştepta pregătit laptopul. Am intrat pe Internet şi am început să scriu în site-ul personal.

„Robson Westerfield, ucigaşul Andreei Cavanaugh, tînăra de numai cincisprezece ani, tocmai a fost eliberat din închisoare şi aşteaptă cu nerăbdare să savureze o friptură de vită şi o plăcintă cu mere. Sanctificarea acestui criminal este abia la început şi se va face cu preţul sacrificării tinerei sale victime şi a lui Paulie Stroebel, un om liniştit, muncitor, care a trecut prin nenumărate încercări. Nu se cuvine să mai treacă şi prin aceasta."

Nu e rău pentru început, mi-am zis eu.

19

În fiecare zi sînt eliberaţi de la Sing Sing deţinuţi care şi-au ispăşit pedeapsa sau care ies pentru bună purtare. Cînd pleacă li se dau pantaloni, ghete, un sacou şi patruzeci de dolari şi, dacă nu sînt luaţi de acolo de către familie sau de prieteni, sînt duşi pînă la staţia de autobuz sau li se procură un bilet de tren.

Gara nu este departe de închisoare. Cel eliberat merge pe jos pînă acolo şi-şi cumpără un bilet spre nord sau spre sud.

Trenul care duce către sud se opreşte în Manhattan. Cel care porneşte spre nord trece de New York şi ajunge pînă în Buffalo.

M-am gîndit că nu se poate să iasă careva acum de la Sing Sing şi să nu fi auzit de Rob Westerfield.

Aşa că, a doua zi dimineaţă, după ce m-am îmbrăcat bine, am urcat în maşină şi m-am oprit la gară, unde am şi parcat maşina, după care m-am îndreptat către închisoare. La poartă e activitate continuă. Cercetasem nişte statistici şi ştiam că acolo sînt închişi în jur de două mii trei sute de deţinuţi. Blugii, ghetele şi jacheta sînt ca un fel de uniformă pentru toţi. Cum puteam să fac diferenţa dintre un posibil angajat care ieşea de la lucru şi un deţinut proaspăt eliberat? Era pur şi simplu imposibil.

Anticipînd problema aceasta, îmi pregătisem dinainte o pancartă. M-am oprit în faţa porţii ţinînd în mînă mesajul: „Ziaristă care caută informaţii despre Rob Westerfield, eliberat de curînd. Plata va fi substanţială."

Apoi mi-a venit ideea că cineva care ar putea ieşi din curtea închisorii într-o maşină ori într-un taxi, sau cineva care nu vrea să fie văzut stînd de vorbă cu mine, ar putea să mă contacteze la telefon. Aşa că în ultima clipă am adăugat acolo şi numărul mobilului meu – 917-555-1261 – cu cifre mari, uşor de citit.

Era o dimineaţă rece şi bătea vîntul. Întîi noiembrie. Ziua Tuturor Sfinţilor. De cînd murise mama mergeam la slujbă doar de Paşte şi de Crăciun, cînd pînă şi cei îndepărtaţi de credinţă, cum sînt eu, auzind clopotele unei biserici din apropiere, se îndreaptă către ea cu sfială.

Cînd intru acolo sînt ca un robot. Îngenunchez cuminte şi stau împreună cu ceilalţi, fără să mă alătur lor în rugăciune. Îmi place să cînt şi simt un nod în gît de cîte ori enoriaşii încep să cînte împreună cu corul. De Crăciun muzica este veselă: „Ascultaţi Arhanghelii cîntînd" sau „Undeva, într-o ieslc". De Paşte, cîntarea dă glas biruinţei: „Hristos a înviat

din morți". Însă buzele mele rămîn lipite. Îi las pe ceilalți să se bucure cîntînd.

Cîndva eram mîniată, acum sînt doar plictisită. „Într-un fel sau altul i-ai luat pe toți, Doamne. Acum ești mulțumit?" Cînd privesc la televizor și văd cum familii întregi sînt ucise în atacuri cu bombe sau cînd îi văd înfometați prin tabere de refugiați, știu că ar trebui să devin conștientă că mie nu mi s-a luat tot, că situația mea este mult mai bună. Rațiunea spune asta, însă nu-mi este de nici un folos. „Doamne, hai să încheiem un tîrg. Hai să ne lăsăm unul pe celălalt în pace."

Am stat vreo două ore cu pancarta în mînă. Majoritatea celor care ieșeau pe poartă se uitau curioși la mesaj. Cîțiva chiar mi-au vorbit. Un bărbat mai gras, de vreo cincizeci de ani, purtînd o căciulă cu urechi, să-i țină cald, mă repezi:

– Auzi, cucoană, dumneata n-ai altceva mai bun de făcut decît să investighezi porcăria aia?

Mi-a spus doar că lucra la închisoare, dar nu a vrut să-mi spună și numele său.

În orice caz, am observat că unii, inclusiv aceia care păreau a fi angajați, priveau pancarta cu atenție, încercînd, parcă, să rețină numărul meu de telefon.

Pe la zece, cu frigul în oase, am renunțat și m-am întors la parcarea de la gară. Tocmai voiam să deschid portiera și să mă urc la volan, cînd un bărbat se apropie de mine. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, era ciolănos și avea o privire înrăită și buze subțiri.

– Ce treabă ai cu Westerfield? mă întrebă. Ce ți-a făcut?

Purta blugi, jachetă și ghete. Oare a fost eliberat acum și m-a urmărit? m-am întrebat.

– Ești prieten cu el?

– Ce-ți pasă?

Instinctul ne îndeamnă să ne dăm cu un pas înapoi cînd

cineva se apropie prea mult, practic atunci cînd „ne suflă în față". Eram cu spatele lipit de mașină, iar individul acesta mă sufoca pur și simplu. M-am liniștit puțin cînd am văzut cu coada ochiului o dubă care căuta un loc de parcare în zonă. Mi-a trecut deodată prin minte că cel puțin dacă aveam nevoie de ajutor era cineva prin preajmă.

– Vreau să urc în mașină, iar dumneata îmi stai în cale.

– Rob Westerfield a fost un prizonier model. Îl respectam cu toții. A fost un exemplu pentru noi. Ei, ia spune-mi, cît ești dispusă să plătești pentru o informație?

– Să te plătească el.

M-am întors, l-am îmbrîncit pe individ cu umărul, am apăsat telecomanda și, cînd ușa s-a descuiat, am deschis-o imediat. Nu a încercat să mă oprească, dar înainte să trîntesc portiera mi-a zis:

– Lasă-mă să-ți dau un pont așa, gratuit. Arde-ți pancarta!

20

După ce m-am întors în apartamentul doamnei Hilmer, am început să citesc cu atenție ziarele vechi pe care le păstrase mama. În investigarea vieții lui Rob Westerfield, ziarele acestea au fost o adevărată mană cerească. În cîteva dintre ele am găsit numele a două licee la care studiase. Primul dintre ele, Arbinger Preparatory School din Massachusetts, este unul dintre cele mai rafinate licee din țară. Culmea, Westerfield a stat acolo doar un an și jumătate, după care s-a mutat la Carrington, în Rhode Island.

Nu știam mai nimic despre Carrington, așa că l-am căutat pe Internet. Site-ul Academiei Carrington prezenta această

instituție ca fiind proprietatea statului, unde învățătura, sportul și prietenia se îmbinau într-un fel de paradis. Însă în spatele acestei prezentări strălucitoare a ofertei educaționale se simțea partea mai puțin agreabilă: era o școală pentru „elevi care nu și-au împlinit potențialul academic ori social", pentru „elevi cu dificultăți de adaptare la normele de disciplină".

Cu alte cuvinte, un loc pentru copiii cu probleme de comportament.

Înainte să inițiez un program de cercetare pe site-ul meu, în care să adun informații de la colegi sau de la foști angajați ai liceului Carrington despre perioada în care Rob Westerfield fusese elev, am hotărît să vizitez ambele licee. Am dat telefon la școli și am anunțat că sînt o ziaristă care scrie o carte despre Robson Westerfield, unul dintre foștii lor elevi. În ambele cazuri mi s-a dat legătura cu biroul directorului. La Arbinger am fost imediat îndrumată către biroul lui Craig Parshall, cel care se ocupa de relațiile cu presa.

Domnul Parshall mi-a spus că politica școlii nu permitea să se dea relații celor din presă în legătură cu foștii sau actualii elevi.

Nu se putea să nu mă simt ofensată.

– Cum se face că lui Jake Bern i-ați acordat un interviu în legătură cu Robson Westerfield?

A urmat o pauză mai lungă și mi-am dat seama că am avut dreptate.

– Interviul acela a primit încuviințare, zise Parshall pe un ton formal și totuși binevoitor. Apoi adăugă: Dacă familia unui fost sau actual elev acordă permisiunea pentru un interviu, onorăm cererea. Trebuie să înțelegeți, domnișoară Cavanaugh, că elevii noștri vin din niște familii distinse, sînt chiar și fii de președinți sau moștenitori regali. Există momente cînd se recomandă ca accesul presei să fie supravegeat.

– Și, fără îndoială, publicitatea aceasta sporește reputația

şcolii, am zis eu. Pe de altă parte, dacă asasinul unei fete de cincisprezece ani apare alături de elevii aceia distinşi pe un site, aceştia din urmă, ca şi familiile lor, nu ar fi deloc încîntaţi. Iar alte familii s-ar putea să se gîndească mai serios înainte de a-şi trimite fiii şi moştenitorii la şcoala dumneavoastră. Am dreptate, domnule Parshall?

Nu i-am dat răgaz să răspundă.

– De fapt, cooperarea ar putea să fie spre binele şcolii. Nu sînteţi de acord?

După o tăcere mai lungă, Parshall răspunse şi era evident că problema nou apărută îl pusese în încurcătură.

– Domnişoară Cavanaugh, accept solicitarea dumneavoastră. În orice caz, vă previn că singurele informaţii care vi se vor da se vor referi la perioada şederii lui Robson Westerfield aici şi la cererea lui de transfer.

– O, nu mă aştept să recunoaşteţi că l-aţi dat afară, am răspuns cu dispreţuitor. Dar sînt sigură că aţi reuşit să găsiţi mai mult de-atît pentru domnul Bern.

Ne-am înţeles să ne vedem a doua zi dimineaţă, la ora şapte, în biroul lui.

Arbinger este situat în nord, la aproape patruzeci de mile de Boston. Am găsit oraşul pe hartă, am stabilit care era drumul cel mai bun şi de cît timp aveam nevoie ca să ajung.

Apoi am sunat la Carrington Academy şi de data aceasta mi s-a dat legătura cu Jane Bostrom, cea care se ocupa de înscrierea elevilor. Ea ştia că, la cererea familiei Westerfield, lui Jake Bern i se acordase un interviu şi a adăugat că fără acordul familiei nu va putea să dea informaţii.

– Doamnă Bostrom, Carrington este un fel de şcoală de reeducare, i-am spus eu pe un ton hotărît. Nu vreau să fiu nedreaptă faţă de renumele şcolii, însă rolul ei este acela de a accepta şi de a aduce pe calea cea bună copiii problemă. E adevărat?

Mi-a plăcut faptul că mi-a vorbit deschis.

– Copiii au probleme din multe motive, domnişoară Cavanaugh. Majoritatea motivelor sînt cauzate de familie. Sînt copii care au asistat la divorţuri, copii cu părinţi prea ocupaţi cu afacerile ca să mai aibă timp pentru ei, copii singuratici sau respinşi de cei de vîrsta lor. Asta nu înseamnă că nu pot face faţă normelor academice sau sociale. Nu înseamnă decît că sînt copleşiţi şi că au nevoie de ajutor.

– Ajutor pe care uneori, oricît de mult aţi încerca, pur şi simplu nu-l puteţi da?

– Vă pot oferi o listă cu absolvenţii noştri care au devenit oameni plini de realizări.

– Eu vă pot da numele unuia care a realizat cu succes prima crimă – sau cel puţin prima crimă care este şi cunoscută. Apoi am adăugat: Nu vreau să pătez numele acestei instituţii. Vreau să aflu cu ce se ocupa Rob Westerfield în anii de dinaintea asasinării surorii mele. Dacă i-aţi dat multe informaţii lui Jake Bern, iar el are acum posibilitatea să selecteze părţile bune şi să le lase la o parte pe celelalte, aş vrea să mi se acorde şi mie aceeaşi şansă.

De vreme ce a doua zi, adică vineri, trebuia să fiu la Arbinger, am fixat o întîlnire cu doamna Bostrom pentru luni dimineaţă la Carrington. M-am gîndit că e bine să petrec timpul dintre cele două întîlniri în vecinătatea şcolilor. Mi-am dat seama că amîndouă erau situate în oraşe mici ca nişte tîrguri. Asta însemna că puteam găsi acolo locuri unde veneau grupuri de copii, cum ar fi pizzerii sau fast-food-uri. Cercetarea locurilor din jurul campusului m-a ajutat mai demult, cînd am scris un articol despre un puşti care încercase să-şi ucidă părinţii.

Au trecut mai multe zile în care nu m-am întîlnit deloc cu doamna Hilmer, dar pînă la urmă într-o după-amiază m-a sunat.

– Ellie, asta este mai degrabă o propunere decît o invitație. Astăzi am avut chef să gătesc, așa că am făcut o friptură de pui la cuptor. Dacă nu ai alte planuri, mi-ar plăcea să vii la cină. Însă dacă ai alte planuri, nu e nici o problemă.

În dimineața aceea nu ajunsesem la băcănie, așa că acasă nu puteam mînca decît un sandviș cu brînză. Și mai știam că doamna Hilmer este o bucătăreasă excelentă.

– La ce oră? am întrebat eu.

– A, pe la șapte.

– Nu numai că o să vin, dar o să vin chiar mai devreme.

– Minunat.

După ce am închis mi-am dat seama că e posibil ca doamna Hilmer să mă considere o singuratică. Bine, într-un fel are dreptate. Dar în ciuda pornirii interioare de a mă izola, sau poate tocmai din cauza acesteia, sînt o persoană destul de sociabilă. Îmi place să fiu înconjurată de oameni, iar după o zi plină la redacție, de multe ori ieșeam în oraș cu prietenii. Cînd lucram pînă tîrziu ziua se încheia mereu în fața unei farfurii cu spaghete sau servind un hamburger cu cine se nimerea. Eram întotdeauna doi sau trei care nu ne grăbeam acasă la soț sau soție după ce terminam un articol.

Eram mereu prezentă în acel grup. La fel ca și Pete. În timp ce mă spălam pe față, îmi pieptănam părul și mi-l strîngeam la spate, mă întrebam cînd avea de gînd să mă anunțe ce post alesese. Eram sigură că, deși poate ziarul nu se vindea imediat, el nu va mai sta prea mult. Faptul că familia încerca să-l vîndă era suficient ca el să-și dorească să plece. Oare unde se va opri? Houston? L.A.? Orice ar prefera, șansele ca noi să ne mai întîlnim vreodată sînt minime.

Iată un gînd care m-a tulburat.

Apartamentul confortabil în care locuiam acum avea un salon spațios care la un capăt dădea într-o bucătărie mică, iar la celălalt capăt într-un dormitor nici mare, nici mic. Cînd

lucrez nu țin seama de ordine și, înainte să-mi pun haina pe mine, am privit în jur cu ochii doamnei Hilmer.

Ziarele pe care le răsfoisem erau acum împrăștiate pe jos, în jurul scaunului pe care stătusem. Fructiera și sfeșnicul, care se aflau la început pe măsuță, ajunseseră acum îngrămădite pe bufet. Agenda mea stătea deschisă lîngă computer, cu stiloul în ea. Teancul de foi care conținea transcrierea procesului, subliniate din loc în loc cu galben fosforescent, se afla lîngă imprimantă.

Dacă doamna Hilmer, pentru un motiv oarecare, venea cu mine și vedea dezordinea asta? Cum ar reacționa? Cred că știam deja răspunsul, avînd în vedere faptul că nu era nimic nelalocul lui în casa ei.

M-am aplecat, am strîns hîrtiile și le-am așezat într-o grămadă mai puțin dezordonată. Apoi, gîndindu-mă mai bine, am scos rucsacul în care le căram mereu și le-am depozitat acolo.

Am băgat după aceea și transcrierea procesului. M-am gîndit că imaginea carnețelului meu, a stiloului, a laptopului și a imprimantei nu este chiar inestetică. Am pus fructiera și sfeșnicul la locul lor, pe măsuță. Începusem să fac loc rucsacului în dulap, cînd îmi trecu prin minte că dacă ar lua foc apartamentul, aș pierde toate documentele acelea. Am alungat din minte gîndul acesta, spunîndu-mi că nu se poate întîmpla una ca asta, dar pînă la urmă am hotărît să iau geanta cu mine. Nu știu de ce am făcut asta, cert este că am făcut-o. Să zicem că a fost o premoniție, o *presimțire*, cum zicea bunica.

Afară era frig, însă cel puțin nu mai bătea vîntul. Cu toate acestea, drumul de la casa de oaspeți pînă la doamna Hilmer mi s-a părut tare lung. Doamna Hilmer îmi spusese că după moartea soțului ei a pus să i se construiască un gard lîngă casă, pentru că nu voia să străbată atîta drum pînă la

vechiul lor garaj şi înapoi. Acum garajul cel vechi – cel de sub casa de oaspeţi – era gol, doamna Hilmer ţinînd în el doar uneltele de grădinărit.

Mergînd către casă în tăcerea aceea întunecată, am înţeles de ce voise să evite drumul acesta pe timp de noapte.

– Să nu credeţi că vreau să mă mut aici, i-am spus eu doamnei Hilmer cînd a deschis uşa şi m-a văzut cu rucsacul în mînă. Doar că nu prea mai plec nicăieri fără el.

La un pahar de sherry i-am explicat ce se afla înăuntru, după care mi-a venit alt gînd. Doamna Hilmer locuia în Oldham de aproape cincizeci de ani. Avea o activitate bogată şi ca enoriaşă, dar şi ca membră a comunităţii – ceea ce însemna că nu era nimeni pe care să nu-l cunoască. Articolele acelea din ziar vorbeau despre unii localnici ale căror nume mie nu-mi spuneau nimic, dar care cu siguranţă că ei îi erau cunoscute.

– Mă gîndeam dacă nu cumva aţi vrea să aruncăm o privire prin hîrtiile acestea, i-am zis eu. Sînt aici părerile unor oameni cu care aş vrea să stau de vorbă, în cazul în care mai sînt încă aici. De exemplu prietene ale Andreei, oameni care îi erau atunci vecini lui Will Nebels, unii băieţi cu care mai ieşea Rob Westerfield. Sînt sigură că majoritatea colegelor de clasă ale Andreei s-au căsătorit şi probabil că multe dintre ele s-au mutat. Aş vrea să ştiu dacă v-ar deranja să vă uitaţi puţin prin articolele acestea şi să faceţi o listă a celor care au stat atunci de vorbă cu reporterii şi mai locuiesc aici. Sper, bineînţeles, ca ei să ştie ceva care nu a ieşit la lumină atunci.

– Despre una dintre ele pot să-ţi dau o informaţie sigură, zise doamna Hilmer. Joan Lashley. Părinţii ei s-au pensionat, iar ea s-a căsătorit cu Leo St. Martin. Locuieşte în Garrison.

Joan Lashley era fata împreună cu care Andrea îşi făcuse temele în seara aceea! Garrison se afla lîngă Cold Spring, la doar un sfert de oră de mers cu maşina. Am înţeles imediat că

doamna Hilmer avea să fie o adevărată comoară în privința oamenilor pe care ar fi trebuit să-i văd.

În timp ce ne beam cafeaua, mi-am desfăcut rucsacul și am pus pe masă o parte din ziare. Am văzut imediat privirea îndurerată a doamnei Hilmer atunci cînd a pus mîna pe primul ziar. Avea ca titlu mare *O tînără de cincisprezece ani ucisă în mod bestial*. Fotografia Andreei era mare cît pagina. Era îmbrăcată în costumul orchestrei școlii: jachetă roșie cu nasturi de alamă și fustă scurtă. Avea părul lăsat pe umeri și zîmbea. Era fericită, plină de viață și tînără.

Fotografia aceea fusese făcută la primul meci al sezonului din septembrie. După cîteva săptămîni Rob Westerfield o întîlnea pentru prima dată, în vreme ce juca popice cu prietenele ei la baza sportivă din oraș. În săptămîna următoare a mers cu el cu mașina și au fost opriți de poliție pentru depășirea vitezei.

– Doamnă Hilmer, trebuie să vă previn, i-am zis eu. Nu va fi ușor să vedeți din nou imaginile acestea, așa că dacă e prea mult...

M-a întrerupt brusc

– Nu, Ellie, e un lucru pe care chiar vreau să-l fac.

– Bine.

Am scos și restul ziarelor. Transcrierea procesului rămăsese în rucsac, așa că am scos-o.

– Nu o să fie o lectură prea plăcută.

– Lasă materialele aici, zise ea hotărîtă.

Doamna Hilmer a insistat să-mi dea o lanternă la întoarcerea în casa de oaspeți și trebuie să recunosc că mi-a prins bine. Noaptea se mai înseninase, iar acum se zărea puțin și luna. Cred că imaginația mea mergea prea departe, dar nu mă puteam gîndi decît la imaginile acelea de Halloween în

care pisici negre stăteau pe cîte o lună uriaşă, rînjind ca şi cînd ar fi vrut să-ţi atragă atenţia asupra unor secrete.

Lăsasem numai o lumină de veghe în casa scării – tot din dorinţa de a fi atentă cu gazda, încercînd să nu încarc factura pentru plata energiei electrice. Urcînd treptele, mi-am dat seama că nu e chiar cea mai bună idee să fac atîta economie. Pe scară era întuneric, iar treptele scîrţîiau sub picioarele mele. Am devenit deodată conştientă de faptul că Andrea fusese ucisă într-un garaj foarte asemănător cu acesta. Amîndouă fuseseră la început hambare. La acesta podul a fost transformat în apartament, însă structura este aceeaşi.

Pînă să ajung în capul scărilor scosesem deja cheia din geantă, apoi am descuiat într-o clipă, am intrat şi am zăvorît imediat uşa în urma mea. Nu m-am mai gîndit la nici o factură şi am început să aprind toate luminile din casă: veiozele de la cele două capete ale canapelei, candelabrul de deasupra mesei din sufragerie, luminile de pe hol şi din dormitor. Cu greu am reuşit să răsuflu uşurată şi să mă eliberez de sentimentul acela de spaimă care pusese stăpînire pe mine.

Masa era neobişnuit de curată, pe ea aflîndu-se doar laptopul meu şi imprimanta, stiloul şi agenda la un capăt, iar în mijloc fructiera şi sfeşnicul. Atunci am observat că ceva fusese schimbat. Îmi lăsasem stiloul în dreapta agendei, lîngă computer. Acum se afla în partea stîngă, departe de computer. Mă trecu un fior. Cineva trebuie să fi fost aici şi să-l fi mutat. Dar de ce? Să caute prin agenda mea şi să-mi verifice însemnările – acesta trebuie să fi fost motivul. Oare ce altceva a mai fost verificat?

Am deschis computerul şi m-am grăbit să cercetez dosarul unde îmi ţineam notiţele despre Rob Westerfield. Chiar în acea după-amiază schiţasem o descriere a bărbatului care mă oprise în parcarea de la gară. Încă se afla acolo, dar îi fusese adăugat ceva. Îl descrisesem ca fiind de înălţime

mijlocie, slab, cu gura şi ochii plini de răutate. Propoziţia care fusese adăugată suna aşa: „Considerat periculos, aşa că apropie-te cu mare grijă".

Mi s-au înmuiat picioarele. Era destul de grav să ştiu că cineva intrase în timp ce cu eram la doamna Hilmer, iar faptul că îşi făcea anunţată prezenţa m-a înspăimîntat. Eram convinsă că încuiasem uşa cînd am plecat, însă încuietoarea era una obişnuită şi nu reprezenta o problemă pentru un spărgător profesionist. Oare lipsea ceva? Am dat fuga în dormitor şi am văzut că uşa de la şifonier, pe care eu o lăsasem închisă, era acum întredeschisă. Hainele şi pantofii păreau să nu fi fost mutaţi de la locul lor. În sertarul de sus al comodei aveam o casetă din piele cu bijuterii. Cerceii, un lanţ de aur şi un şirag de perle erau toată averea mea, însă în aceeaşi casetă se aflau verigheta mamei şi cerceii cu diamante pe care tata i-i dăruise la a cincisprezecea aniversare a căsătoriei lor, cu un an înaintea morţii Andreei.

Bijuteriile erau la locul lor, aşa că era clar că cel care intrase nu era un hoţ de rînd. Venise după informaţii, şi atunci mi-am dat seama ce norocoasă am fost că nu lăsasem acasă transcrierea procesului şi toate ziarele vechi. Nu am nici cea mai mică îndoială că le-ar fi distrus. Puteam să fac rost de o altă transcriere a procesului, dar mi-ar fi luat prea mult timp, iar ziarele oricum nu ar mai fi fost de găsit. Nu era vorba doar despre relatările în legătură cu procesul, ci şi de toate acele interviuri care s-ar fi pierdut.

Am hotărît să nu o sun imediat pe doamna Hilmer. Eram sigură că ar fi stat trează toată noaptea dacă ar fi aflat că cineva pătrunsese în apartament. M-am decis ca dimineaţă să fac cópii după toate ziarele şi după transcriere. Avea să fie o treabă obositoare, dar merita. Pur şi simplu nu-mi puteam permite să le pierd.

Am verificat din nou uşa. Era zăvorîtă, însă am mai pus

şi un scaun masiv în ea. Apoi am închis toate ferestrele în afară de cea din dormitor pe care am lăsat-o deschisă ca aerul curat să poată intra în cameră. Îmi plăcea ca dormitorul să fie răcoros şi nu aveam de gînd să renunţ la această plăcere din cauza unui vizitator necunoscut. În plus, apartamentul se află la etajul întîi şi nimeni nu ar putea să ajungă pînă aici fără scară. Eram convinsă că, dacă cineva ar vrea să-mi facă rău, ar găsi o modalitate mai discretă decît să care o scară şi să facă zgomot pe care l-aş fi auzit. Totuşi, cînd în cele din urmă am adormit, mă tot trezeam tresărind şi ascultînd cu atenţie. Dar singurele sunete pe care le auzeam erau cele provocate de vîntul care adia printre puţinele frunze ale copacilor din spatele garajului.

Abia în zori, cînd m-am trezit a patra sau a cincea oară, mi-am dat seama ce trebuia să verific prima dată: cel care se uitase în agenda mea ştia că în dimineaţa aceasta aveam o întîlnire la Arbinger şi încă una luni la Carrington Academy.

Am stabilit să plec la Arbinger la şapte. Ştiam că doamna Hilmer se trezeşte devreme, aşa că la şapte fără zece am sunat-o şi am întrebat-o dacă pot trece puţin pe la ea. În vreme ce serveam excelenta cafea pregătită de ea, i-am povestit despre intrus şi i-am spus că voi lua transcrierea şi ziarele ca să fac nişte cópii după ele.

– Ba nu, zise ea. Oricum nu am altceva de făcut. Lucrez ca voluntară la bibliotecă şi folosesc aparatele de acolo tot timpul. Am un copiator în birou. În felul acesta nu o să afle nimeni ce se întîmplă. Bine, în afară de Rudy Schell. E acolo de cînd lumea şi am încredere că nu o să sufle o vorbă.

Ezită o clipă, după care continuă:

– Ellie, vreau să te muţi cu mine. Nu vreau să rămîi singură în apartament. Cel care a intrat noaptea trecută se poate întoarce şi, în orice caz, cred că ar trebui să anunţăm poliţia.

– N-o să mă mut aici, cu dumneavoastră, am răspuns eu. Dacă e ceva, ar trebui să plec din apartament. Văzînd că e nemulțumită de soluția mea, am zis: Dar n-am s-o fac. Mă simt foarte bine să fiu aproape de dumneavoastră. Și m-am gîndit și la înștiințarea poliției, dar cred că nu e o idee bună. Nu e nici un semn că cineva ar fi intrat prin efracție. Bijuteriile sînt la locul lor. Dacă îi spun unui polițist că singurul lucru care mă deranjează este că cineva a mutat un stilou și a adăugat cîteva cuvinte într-un fișier din computerul meu, ce credeți că o să spună?

Nu am așteptat să-mi răspundă.

– Familia Westerfield a lansat deja ideea că am fost un copil cu o imaginație prea bogată și că mărturia mea de la proces nu a fost relevantă. Vă dați seama că le-aș da apă la moară cu o poveste ca aceasta? Aș părea unul dintre oamenii aceia care își trimit scrisori de amenințare numai ca să atragă atenția asupra lor.

Am luat și ultima înghițitură de cafea.

– Totuși puteți face ceva pentru mine. Sunați-o pe Joan Lashley și întrebați-o dacă pot să-i fac mîine o vizită.

Mi-a făcut bine sfatul doamnei Hilmer să conduc cu grijă, iar la plecare mi-a spus să-i simt sărutul matern pe obraz.

În Boston am fost prinsă într-un trafic teribil, așa că era aproape unsprezece cînd am trecut de porțile bine păzite ale liceului Arbinger. Era mult mai impresionant în realitate decît în imaginile de pe site. Clădirile de cărămidă roz mă întîmpinară liniștite și discrete în acea atmosferă de noiembrie. Aleea care ducea în campus era străjuită de arbori impunători care pe timp de vară cred că formau o boltă verde foarte bogată. Nu era greu de înțeles de ce majoritatea tinerilor care absolveau o astfel de instituție de învățămînt primeau o dată

cu diploma şi o atitudine de oameni aleşi, sentimentul că erau deosebiţi, că erau altfel decît restul lumii.

În timp ce mă îndreptam către parcarea pentru oaspeţi, mi-am amintit lista liceelor la care învăţasem eu. Primul an l-am făcut în Louisville. A doua jumătate din al doilea an am învăţat în Los Angeles. Ba nu, am stat acolo pînă la jumătatea celui de-al treilea an. După aceea pe unde am mai fost? A, da, în Portland, Oregon. Şi apoi din nou în Los Angeles, unde am şi rămas în ultimul an de liceu şi în timpul celor patru de facultate. În anii studenţiei mele, mama a continuat să se mute cu serviciul. Cînd eram în ultimul an, problemele ei de ficat s-au agravat, aşa că a venit să locuiască împreună cu mine pînă cînd a murit.

Ellie, mereu am vrut ca voi, fetele, să faceţi totul aşa cum trebuie. În felul acesta, dacă veţi cunoaşte pe cineva de condiţie foarte bună, să vă puteţi şi voi mîndri cu realizările voastre.

Of, mamă, mi-am zis eu, pe cînd intram în clădirea principală şi eram îndrumată către biroul lui Craig Parshall. Coridorul era străjuit de-o parte şi de alta de portrete impozante şi, privindu-le mai mult în fugă, mi-am dat seama că erau figurile foştilor directori ai şcolii.

Craig Parshall nu era chiar atît de impresionant în realitate, după cum îl anunţaseră glasul şi maniera de a vorbi atît de rafinată. Era un bărbat care se apropia de şaizeci de ani şi care încă purta inelul cu blazonul şcolii. Avea părul moale şi pieptănat impecabil – într-o încercare inutilă de a-şi ascunde calviţia din creştetul capului – şi se străduia vizibil să-şi stăpînească emoţia.

Biroul lui era spaţios şi frumos aranjat, cu pereţii acoperiţi de lambriuri, cu draperii elegante şi un covor persan destul de tocit – semn al vechimii sale –, cu scaune confortabile din

piele și un birou din lemn de mahon în spatele căruia s-a retras imediat după ce m-a primit.

– Domnișoară Cavanaugh, după cum v-am spus și la telefon... începu el.

– Domnule Parshall, ce-ar fi să nu mai pierdem timpul? l-am întrerupt eu. Sînt perfect conștientă de situația delicată în care vă aflați. Răspundeți-mi la cîteva întrebări și nu vă mai rețin.

– Vă voi spune perioada în care Robson Westerfield a frecventat...

– Cunosc datele acestea. S-au adus în discuție la procesul pentru asasinarea surorii mele.

Parshall tresări.

– Domnule Parshall, familia Westerfield are un singur scop acum, și acela este reabilitarea reputației lui Robson Westerfield, un nou proces și reabilitarea lui. Efectul reușitei lor va fi că lumea îl va considera pe un alt tînăr vinovat de moartea surorii mele – un om, dacă-mi permiteți, care nu are nici banii, nici capacitatea intelectuală de a preîntîmpina acest lucru. Iar scopul meu este să împiedic ca acest lucru să se întîmple.

– Trebuie să înțelegeți... începu Parshall.

– Înțeleg că declarația dumneavoastră nu poate fi înregistrată. Însă mie îmi puteți deschide niște portițe. Prin asta vreau să spun că am nevoie de o listă cu toți colegii de clasă ai lui Rob Westerfield. Vreau să știu dacă i-a fost vreunul dintre ei mai apropiat – sau, chiar mai mult, dacă era vreunul care nu-l putea suferi. Cu cine a stat în cameră? Și încă ceva care promit să rămînă absolut confidențial – de ce a fost dat afară?

Pentru cîteva lungi momente ne-am uitat unul la altul, fără ca vreunul să rostească vreun cuvînt sau să clipească.

– Aş putea foarte uşor ca pe site-ul meu să vorbesc despre şcolile la care a învăţat Robson Westerfield, fără să dau denumiri, i-am zis eu, sau aş putea să scriu aşa: Liceul Pregătitor Arbinger, locul unde s-au format Majestatea sa Prinţul Gregory al Belgiei, Alteţa sa...

M-a întrerupt imediat:

– Confidenţial, aţi spus?

– Absolut.

– Fără să daţi denumirea şcolii sau numele meu?

– Desigur.

Oftă şi atunci aproape că mi s-a făcut milă de el.

– Aţi auzit vreodată, domnişoară Cavanaugh, vorba aceasta, *În cei puternici să nu vă încredeţi*?

– De fapt, îmi este chiar foarte cunoscută – nu numai în accepţiunea ei biblică, ci şi aşa cum mi-a fost parafrazată mie: *În reporterii care fac investigaţii să nu te încrezi niciodată.*

– Acesta este un avertisment, domnişoară Cavanaugh?

– Dacă reporterul este un om integru, răspunsul este nu.

– Să înţeleg că pot avea încredere în dumneavoastră ca persoană discretă. Confidenţial?

– Absolut.

– Singurul motiv pentru care Robson Westerfield a fost acceptat aici a fost faptul că tatăl lui s-a oferit să recondiţioneze clădirea în care se află laboratoarele. Şi fără să facă din asta un prilej de publicitate. Rob ne-a fost prezentat ca elev-problemă care nu se înţelegea deloc cu cei de vîrsta lui.

– Timp de opt ani a mers la Baldwin, în Manhattan, am zis eu. Acolo a avut probleme?

– Nici una de care să fi aflat noi, cu excepţia faptului că nu a venit cu nici o recomandare din partea profesorilor sau a consilierului de acolo.

– Iar laboratoarele de științe de aici chiar necesitau o recondiționare?

Era limpede, Parshall se afla în mare încurcătură.

– Westerfield venea dintr-o familie bună. Și este un individ foarte inteligent.

– Bine, am zis eu. Acum haideți să trecem la lucruri concrete. Cum a fost să-l aveți în preajmă, în acest loc atît de deosebit, pe individul acesta?

– Tocmai începusem să predau aici, așa că am fost martor la tot ce s-a întîmplat. A fost cît se poate de rău, zise Parshall fără să se mai eschiveze. Bănuiesc că știți ce este acela un sociopat.

Flutură apoi mîinile în aer, cu un gest de nerăbdare.

– Iertați-mă. După cum îmi spune mereu soția mea, de multe ori uit că nu mă aflu la ore și vorbesc ca și cum aș fi în fața elevilor mei. Cînd spun sociopat, mă refer la cineva care s-a născut lipsit de conștiință, care disprețuiește și care se află în conflict cu legile morale ale societății, așa cum le înțelegem eu sau dumneavoastră. Robson Westerfield este întruchiparea perfectă a acestui gen de personalitate.

– Prin urmare, ați avut probleme cu el de la bun început?

– Ca atîția de teapa lui, Westerfield are șansa înfățișării plăcute și a inteligenței. Totodată este și ultimul descendent al unei familii distinse. Bunicul și tatăl lui au fost, de asemenea, elevi aici. Am sperat să putem descoperi și la el anumite calități.

– Lumea nu are o părere grozavă despre tatăl lui, Vincent Westerfield. Aici ce se spune despre el?

– Am cercetat și asta. Din punct de vedere academic, a fost destul de modest. Din cîte am înțeles eu, nu se compară cu bunicul lui. Pearson Westerfield a fost senator.

– De ce a plecat Robson Westerfield la jumătatea celui de-al doilea an?

– A fost un incident în legătură cu echipa de fotbal. L-a lovit pe un alt elev. Familia acestuia a fost convinsă, pînă la urmă, să nu intenteze proces, iar familia Westerfield a plătit despăgubirile care s-au impus. Poate chiar şi mai mult – nu pot să bag mîna în foc.

Mi-am dat, brusc, seama că Parshall devenise neobişnuit de deschis. Şi i-am spus.

– Nu-mi place să fiu ameninţat, domnişoară Cavanaugh.

– Ameninţat?

– În dimineaţa aceasta, cu puţin timp înainte de venirea dumneavoastră, am primit un telefon de la un anume domn Hamilton, avocat care reprezintă familia Westerfield. Am fost avertizat să nu cumva să vă dau informaţii în defavoarea lui Robson Westerfield.

Se mişcă repede, mi-am zis eu.

– Dacă-mi permiteţi, ce informaţii i-aţi dat lui Jake Bern în legătură cu Westerfield?

– I-am relatat ce voia să afle în legătură cu activitatea lui sportivă. Robson a fost un tînăr chiar puternic; avea doar treisprezece ani şi o înălţime de aproape un metru optzeci. A jucat în echipa de rugby, de tenis şi de fotbal. I-am spus lui Bern şi că era un actor desăvîrşit. Astfel de informaţii dorea Bern să afle. A ales cîteva dintre vorbele mele care, scrise de el, vor fi evident în favoarea lui Westerfield.

Chiar vedeam capitolul scris de Bern despre Rob la Arbinger. Îl va prezenta, nici mai mult, nici mai puţin, ca pe un elev de liceu foarte talentat, făcînd parte dintr-o familie care studia acolo de trei generaţii.

– Şi cum se va explica plecarea lui de la Arbinger?

– În al doilea semestru a călătorit în străinătate, apoi s-a hotărît să schimbe liceul.

– Îmi dau seama că ne întoarcem în timp cu aproape treizeci de ani, însă îmi puteţi da o listă cu foştii lui colegi?

– Dar, bineînțeles, nu o aveți de la mine.
– Se înțelege.

O oră mai tîrziu, cînd plecam de la Arbinger, aveam o listă cu cei care îi fuseseră colegi de clasă lui Rob Westerfield în primii doi ani. Comparîndu-o cu lista absolvenților, Parshall mi-a spus că zece dintre ei se aflau încă în zona Massachusetts – Manhattan. Unul dintre ei era Christopher Cassidy, jucătorul de fotbal pe care îl bătuse Westerfield. Acum avea o afacere proprie și locuia în Boston.

– Chris era un elev care la noi primea bursă, mă lămuri Parshall. Și pentru că este recunoscător că a absolvit această școală, a devenit unul dintre cei mai generoși sponsori ai instituției noastre. Sînt oricînd gata să-i dau, bucuros, un telefon. Chris a fost întotdeauna deschis în privința sentimentelor lui față de Westerfield. Dar nu uitați, dacă vă pun în legătură cu el, trebuie să rămînă strict confidențial.

– Nu aveți nici o grijă.

Parshall mă conduse la ușă. Era recreație și sunetul cristalin al unui clopoțel a fost urmat de apariția mai multor grupuri de elevi ieșind din diferite săli de clasă. Noile generații de învățați de la Arbinger, mi-am zis eu, studiindu-le chipurile tinere. Multora dintre ei le era destinat să devină lideri, însă nu am putut să nu mă întreb dacă nu cumva printre ei mai era vreun alt sociopat ca Robson Westerfield.

Am ieșit din curtea școlii și am pornit de-a lungul străzii principale, care începea chiar din dreptul liceului. Pe hartă observasem că ducea în linie dreaptă de la Arbinger, din sudul orașului, la Academia pentru fete Jenna Calish, în partea de nord. New Costwold este unul dintre sătucurile acelea încîntatoare din New England, construite în jurul școlilor din vecinătate. Are un magazin universal, un cinematograf, o bibliotecă, mai multe magazine de confecții și cîteva

restaurante discrete. Am renunțat la gîndul să stau pe acolo în speranța că voi putea afla ceva de la elevi. Craig Parshall îmi dăduse toate informațiile de care aveam nevoie și știam că era mai bine să continuu să-i caut pe colegii lui Rob Westerfield, decît să mai pierd vremea la Arbinger.

Era, însă, aproape de vremea prînzului și am simțit cum începe să mă necăjească o durere de cap, pe de-o parte din cauza foamei, pe de alta pentru că nu dormisem suficient cu o noapte înainte.

La cîteva clădiri de Arbinger am dat de un restaurant numit Biblioteca. Mi-a atras atenția denumirea aceasta bizară, scrisă de mînă, și am bănuit că ar putea fi un loc unde supa era pregătită în casă. M-am hotărît să o încerc, așa că am parcat undeva, în apropiere.

De vreme ce era înainte de prînz, eu eram primul client, iar ospătărița, o femeie veselă, vioaie, care se apropia de cincizeci de ani, a fost încîntată nu numai să mă invite să-mi aleg singură una dintre multele măsuțe, dar se arătă dornică să mă pună la curent cu istoria edificiului.

– E afacerea familiei de cincizeci de ani, mă asigură ea. Mama mea, Antoinette Duval, a inițiat totul. A fost dintotdeauna o bucătăreasă excelentă, iar tata, ca să-i facă pe plac, a susținut-o. A avut un succes atît de mare, încît el a renunțat la slujba lui și s-a alăturat acestei afaceri. Acum s-au pensionat amîndoi, așa că le-am luat locul eu și sora mea. Însă mama tot mai vine de cîteva ori pe săptămînă, să gătească unele din specialitățile ei. Chiar acum este în bucătărie, așa că dacă vă place supa de ceapă, să știți că a pregătit-o chiar acum.

Am comandat imediat și a fost grozavă, întocmai cum mă așteptam. Ospătărița veni din nou, să-mi afle părerea, iar cînd i-am spus că a fost dumnezeiască, a zîmbit vădit mulțumită. Apoi, pentru că mai apăruseră doar cîțiva mușterii,

s-a oprit la masa mea şi m-a întrebat dacă locuiesc în zonă sau dacă eram doar în trecere. Am hotărît să spun adevărul:

– Sînt ziaristă şi scriu un articol despre Rob Westerfield, care tocmai a fost eliberat din închisoarea Sing Sing. Îl cunoaşteţi?

Figura i s-a transformat deodată din prietenoasă în reţinută, chiar rigidă şi îşi strînse buzele. Apoi se întoarse brusc şi plecă de lîngă mine. Măi, să fie, mi-am zis eu. Bine că aproape mi-am terminat supa. Se pare că e gata să mă dea afară.

După cîteva momente se întoarse, de data aceasta însoţită de o femeie plinuţă şi cu părul alb. Femeia mai în vîrstă purta un şorţ de bucătar şi, pe măsură ce înainta către masa mea, îşi ştergea mîinile pe un colţ al acestuia.

– Mamă, zise ospătăriţa, doamna aceasta scrie un articol despre Rob Westerfield. Poate ai vrea să-i spui şi dumneata ceva în legătură cu el.

– Rob Westerfield. Doamna Duval aproape că îi scuipă numele. E un om rău. De ce l-au eliberat din închisoare?

Nu trebuia să o trag de limbă ca să aflu ce voia să povestească.

– A venit aici împreună cu părinţii lui într-una din zilele petrecute cu ei. Cîţi ani să fi avut? Cred că cincisprezece. Se certa cu tatăl lui. Nu ştiu ce se întîmplase, dar el s-a ridicat să plece. Ospătăriţa trecea prin spatele lui, aşa că a dat peste tavă. Toată mîncarea s-a vărsat pe el. Credeţi-mă, domnişoară, în viaţa mea n-am mai văzut una ca asta. A apucat braţul fetei aceleia şi i l-a sucit pînă a început, biata de ea, să ţipe. Omul acesta e o *fiară*.

– Aţi chemat poliţia?

– Tocmai voiam să fac asta, dar mama lui m-a implorat să aştept puţin. Atunci taică-său a desfăcut portofelul şi i-a dat ospătăriţei cinci sute de dolari. Era doar o copilă. I-a

primit. Şi a promis că nu-l va da în judecată. Apoi tatăl lui Westerfield mi-a zis să trec toată mîncarea risipită în contul lui.

– Şi Rob Westerfield ce-a făcut?

– A şters-o şi i-a lăsat pe părinţii lui să se descurce cu mizeria făcută de el. Mamei lui îi era tare ruşine pentru cele întîmplate. După ce tatăl i-a plătit ospătăriţei, mi-a zis că vina era a ei şi că fiul lui a reacţionat în felul acela pentru că i se făcuse observaţie. Mi-a mai spus că ar trebui să-mi instruiesc mai bine ospătăriţele înainte să le las să ducă o tavă cu mîncare.

– Şi dumneavoastră ce aţi făcut?

– I-am spus că nu le mai oferim nici un serviciu şi i-am cerut să iasă din restaurant.

– Nu vă puteţi închipui cum este mama cînd se înfurie, adăugă fiica ei. Le-a luat farfuriile din faţă – care abia le fuseseră aduse – şi le-a dus în bucătărie.

– Însă mi-a părut rău pentru doamna Westerfield, zise doamna Duval. Era atît de mîhnită. De fapt, chiar mi-a scris o scrisoare plină de amabilitate prin care îşi cerea scuze pentru cele întîmplate. Încă o am printre hîrtiile mele.

După o jumătate de oră, cînd plecam de la *Bibliotecă*, aveam permisiunea să scriu în pagina mea web despre întîmplarea aceasta şi chiar mi se promisese o copie a scrisorii trimise de doamna Westerfield doamnei Duval. În plus, aveam de gînd să-i fac o vizită şi doamnei Margaret Fisher, ospătăriţa cea tînără căreia Rob Westerfield îi sucise un braţ. Acum era medic psiholog şi locuia la două oraşe distanţă şi, bineînţeles, era dornică să stea de vorbă cu mine. Şi-l amintea chiar foarte bine pe Rob Westerfield.

– Strîngeam bani pentru a urma colegiul, îşi aminti dr. Fisher. La vremea aceea cei cinci sute de dolari pe care mi i-a dat tatăl lui mi s-au părut o avere. Privind lucrurile din

perspectiva de acum, îmi pare rău că nu am făcut o plîngere împotriva lui. Individul acesta este violent şi tot ce ştiu eu despre mintea omenească mă face să cred că douăzeci şi doi de ani petrecuţi în închisoare nu l-au schimbat nici un pic.

Era o femeie încîntătoare care abia depăşise vîrsta de patruzeci de ani, cu fire cărunte de păr şi cu o figură tînără. Mi-a spus că vinerea are consultaţii doar pînă la prînz şi că atunci cînd am sunat-o eu, tocmai se pregătea de plecare.

– Am văzut acum două seri la televizor interviul cu el, îmi spuse. Cît de inocent părea! Mi-a făcut silă să văd atîta ipocrizie, aşa că îmi dau seama ce trebuie să simţi *tu*.

I-am povestit şi cu de încercarea mea cu site-ul şi cum fusesem la poarta închisorii, stînd cu pancarta aceea în mînă, căutînd informaţii despre comportamentul lui Rob în închisoare.

– M-ar mira să nu fie mai multe incidente despre care tu încă să nu ştii, îmi zise ea. Dar ce a făcut în anii dintre perioada petrecută aici, la şcoală, şi momentul în care a fost arestat pentru omorîrea surorii tale? Cîţi ani avea cînd a fost băgat la închisoare?

– Douăzeci.

– Ştiindu-i trecutul, mă îndoiesc că nu au mai fost şi alte situaţii care au fost trecute sub tăcere. Ellie, tu te-ai gîndit măcar un pic la faptul că eşti o ameninţare permanentă pentru el? Zici că bunica lui este o persoană foarte precaută. Dacă află de site-ul tău şi îl accesează, ori pune pe altcineva s-o facă pentru ea? Dacă citeşte atîtea lucruri negative în legătură cu el, ce-ar reţine-o să nu-şi modifice testamentul înainte ca Westerfield să obţină al doilea proces?

– Păi ar fi grozav! am zis eu. Îmi place ideea că datorită mie banii familiei ar putea fi orientaţi spre un act de binefacere.

– În locul tău eu aş avea mare grijă, mai spuse dr. Fisher, pe un ton reţinut.

M-am gîndit mai bine la sfatul ei şi m-am întors la Oldham. Cineva pătrunsese prin efracţie în apartamentul meu, iar în computer îmi fusese lăsată un fel de ameninţare. M-am tot gîndit dacă este cazul să implic poliţia. Dar pentru acelaşi motiv pe care i-l dădusem şi doamnei Hilmer, mi-am dat seama că e mai bine să nu o fac; nu aveam de gînd să risc să fiu luată drept nebună. Pe de altă parte, nu aveam nici un drept să o pun în pericol pe doamna Hilmer. Am hotărît că trebuia să-mi găsesc o altă locuinţă.

Dr. Fisher mi-a permis să-i folosesc numele în relatarea celor întîmplate la restaurant. Mai este ceva ce aş vrea să introduc pe site – invitaţii pentru toţi cei care doresc să facă publice problemele pe care le-au avut cu Rob Westerfield în anii de dinaintea arestării lui.

Era după-amiază, tîrziu, cînd am parcat maşina în faţa casei de oaspeţi. Mă oprisem în Oldham la supermarket ca să-mi mai cumpăr diverse lucruri de care aveam nevoie. Aveam de gînd să pregătesc o cină cît se putea de simplă: scoici, cartofi copţi şi salată. Apoi voiam să mă uit puţin la televizor şi să mă culc devreme. Trebuia să încep să lucrez la cartea pe care mă angajasem s-o scriu despre Westerfield şi, întrucît materialul de pe site putea fi repetat în carte, se cuvenea să-i aduc ceva modificări.

Casa doamnei Hilmer era cufundată în întuneric, aşa că nu eram sigură dacă venise. M-am gîndit că poate maşina era în garaj, dar că nu apucase să aprindă luminile, aşa că, îndată ce am intrat în casă, i-am dat telefon. A răspuns imediat şi mi-am dat seama că vocea îi era tulburată.

– Ellie, poate sună ciudat, dar cred că m-a urmărit cineva astăzi, cînd am mers la bibliotecă.

– Ce vă face să credeţi asta?

– Tu ştii cît de liniştită este strada asta. Dar nici nu am ieşit bine de pe alee, cînd am zărit o altă maşină în oglinda retrovizoare. A rămas la o anumită distanţă în spatele meu şi nu s-a oprit decît după ce am intrat eu în parcarea de lîngă bibliotecă. După aceea am impresia că aceeaşi maşină m-a urmărit cînd m-am întors acasă.

– A trecut mai departe după ce aţi oprit dumneavoastră?

– Da.

– Puteţi să o descrieţi?

– Era de dimensiuni medii, închisă la culoare, neagră sau albastră. Era destul de departe în urma mea, ca să-l pot vedea pe şofer, dar am impresia că era un bărbat. Ellie, crezi că cel care a intrat noaptea trecută în apartament încă dă tîrcoale pe aici?

– Nu ştiu ce să zic.

– O să chem poliţia, aşa că o să le povestesc şi de noaptea trecută.

– Da, desigur.

Nu mi-am putut ierta teama pe care am simţit-o în glasul doamnei Hilmer. Fără îndoială că pînă acum biata femeie se simţise în siguranţă în propria ei casă. Mă rugam să nu-i fi distrus acel sentiment de siguranţă cu necazurile pe care le atrăgeam.

După vreo zece minute, o maşină de poliţie opri în faţa casei şi, după ce chibzuii puţin, am hotărît să ies. Ofiţerul, care se vedea că era de multă vreme în slujba poliţiei, nu ştia ce să creadă despre suspiciunea doamnei Hilmer.

– Cel care se afla în maşina aceea nu a încercat nicicum

să vă oprească sau să ia în vreun fel legătura cu dumneavoastră? o întreba el cînd am ajuns la ei.

– Nu. Doamna Hilmer făcu prezentările. Ellie, îl cunosc pe ofițerul White de mulți ani.

Avea o față brăzdată de cute, de parcă petrecuse mai toată viața în aer liber.

– Ia spuneți-mi, domnișoară Cavanaugh, ce e cu intrusul acesta?

Nu-și ascunse chiar deloc scepticismul cînd i-am spus despre stilou și despre accesarea documentului din calculator.

– Vreți să spuneți că de bijuterii nu s-a atins nimeni și că singura dovadă a prezenței cuiva în apartament este aceea că, după părerea dumneavoastră, stiloul v-a fost mutat dintr-o parte a agendei în cealaltă și că au apărut într-un document din computerul dumneavoastră niște cuvinte pe care nu vă amintiți să le fi scris.

– Pe care *nu* le-am scris, l-am corectat eu.

A fost suficient de politicos cît să nu mă contrazică în mod direct, dar imediat adăugă:

– Doamnă Hilmer, o să supraveghem casa în următoarele cîteva zile, dar cred că v-a cam tulburat povestea pe care v-a istorisit-o în dimineața aceasta domnișoara Cavanaugh și din cauza aceasta vi s-a părut că vedeți mașina aceea. E foarte posibil să nu fi fost nimic.

Povestea mea, am repetat în sinea mea. Mulțumesc tare mult. Dar apoi a spus că ar vrea să verifice yala de la apartament. I-am promis doamnei Hilmer că îi voi telefona, după care am pornit spre casa de oaspeți împreună cu ofițerul White. A cercetat cu luare-aminte yala și a ajuns la aceeași concluzie ca și mine: nu fusese deloc forțată.

A mai zăbovit puțin, încercînd să ia o hotărîre, după care zise:

– Am auzit, domnişoară Cavanaugh, că ieri aţi fost la Sing Sing.

N-am răspuns. Stăteam amîndoi în holul din faţa apartamentului. Nu mi-a cerut să-i arăt documentul din computer, dovadă a lipsei de încredere în „povestea" mea. Nu aveam de gînd să-l invit înăuntru, pentru că voiam să termin odată cu atitudinea asta a lui.

– Domnişoară Cavanaugh, eram aici cînd a fost ucisă sora dumneavoastră şi înţeleg suferinţa familiei dumneavoastră. Dar dacă Rob Westerfield a comis crima, atunci el şi-a ispăşit pedeapsa, şi trebuie să vă mărturisesc că sînt o mulţime de oameni în oraşul acesta care îl ştiu drept un băiat cam sălbatic, dar care cred că a fost acuzat pe nedrept.

– Asta este şi părerea dumneavoastră, domnule ofiţer White?

– Sincer, da. Mereu am fost de părere că Paulie Stroebel este vinovatul. Sînt multe lucruri care n-au fost spuse la proces.

– Cum ar fi...

– S-a lăudat la mai mulţi copii din şcoală că sora dumneavoastră urma să meargă împreună cu el la o petrecere de Ziua Recunoştinţei. Dacă ea le-a spus unora dintre ei, în special prietenelor ei celor mai apropiate, că merge doar pentru că Rob Westerfield nu ar putea fi gelos pe un tip ca Paulie şi dacă lui i-a ajuns aşa ceva la ureche, este foarte posibil să se fi înfuriat. Maşina lui Rob Westerfield era parcată la service. Singură aţi spus la proces că Paulie i-a spus Andreei că o urmărise o dată la ascunzătoare. Şi apoi a mai fost şi consilierul acela care a jurat că atunci cînd Paulie a auzit că a fost găsit trupul Andreei, ea l-a auzit zicînd: *N-am crezut că a murit.*

– Iar lîngă el era un elev care a jurat că ceea ce a spus a

fost: *Nu-mi vine să cred că e moartă.* O diferență destul de mare, domnule ofițer.

– E clar că nu o să ajungem să ne înțelegem în privința asta, dar lăsați-mă să vă dau un sfat.

Cred că și-a dat seama că voiam să resping ideea aceasta, pentru că a continuat imediat:

– Ascultați-mă pînă la capăt. Nu e deloc un lucru înțelept din partea dumneavoastră să veniți cu astfel de pancarte la Sing Sing. Cei pe care îi vedeți ieșind de acolo sînt criminali înrăiți. Iar dumneavoastră veniți și stați acolo, o tînără atît de atrăgătoare, ținînd în mînă o pancartă pe care stă scris numărul dumneavoastră de telefon și implorîndu-i să vă sune. Jumătate dintre borfașii aceia revin după cîțiva ani în închisoare. La ce credeți că le stă mintea cînd văd o femeie ca dumneavoastră căutînd necazul cu lumînarea?

M-am uitat la el cu atenție. Am văzut pe chipul lui o îngrijorare sinceră. Și, fără îndoială, avea dreptate.

– Domnule ofițer White, pe dumneavoastră și pe cei asemenea dumneavoastră încerc eu să-i conving, i-am zis. Îmi dau seama că sora mea se temea teribil de Rob Westerfield și, după cîte am aflat astăzi, înțeleg și de ce. Dacă sînt în pericol, o să merg pe mîna celor care au văzut pancarta aceea, asta dacă, bineînțeles, nu sînt în legătură strînsă cu Rob Westerfield și familia lui.

Atunci mi-a trecut prin minte să i-l descriu pe individul cu care vorbisem în parcarea de la gară. L-am rugat să se intereseze dacă fusese eliberat cu o zi înainte un deținut căruia să i se potrivească descrierea făcută de mine.

– Și ce aveți de gînd să faceți cu această informație? mă întrebă.

– Bine. Haideți să o lăsăm baltă, am răspuns eu.

Trebuie că doamna Hilmer îl văzuse pe ofițer plecînd.

Mobilul meu sună chiar cînd luminile de la maşina poliţiei dispăreau în depărtare, pe şosea.

– Ellie, îmi zise ea, am făcut còpii după ziare şi după transcrierea procesului. Ai nevoie în seara asta de originale? Ştii, mă întîlnesc cu nişte prieteni să mergem la film şi să luăm cina şi pînă pe la zece nu cred că o să mă întorc.

Nu-mi plăcea sentimentul de teamă la gîndul că aş putea ţine la mine şi copiile şi originalele.

– Vin imediat, am zis eu.

– Nu. Te sun eu cînd plec. O să trec pe la tine cu maşina, cobori şi îţi dau rucsacul.

Cîteva minute mai tîrziu, apăru. Era abia patru şi jumătate după-amiaza, dar era deja întuneric. Cu toate acestea, mi-am dat seama de tensiunea care se citea pe chipul ei atunci cînd lăsă geamul să poată vorbi cu mine.

– S-a mai întîmplat şi altceva? am întrebat eu.

– Acum cîteva minute am primit un telefon. Nu ştiu cine era. Agenda telefonului îmi era blocată.

– Spuneţi-mi despre ce e vorba.

– Ştiu că e o nebunie, dar cineva mi-a spus să am mare grijă dacă ţin lîngă mine o psihopată. Mi-a spus că ai fost internată într-un sanatoriu de boli psihice pentru că ai provocat un incendiu într-o clasă.

– Nici pomeneală. N-am fost nici măcar o singură zi într-un spital în viaţa mea, darămite într-unul de psihiatrie.

Mi-am dat seama după umbra de linişte care se aşternu pe chipul ei că doamna Hilmer mă credea. Dar asta nu însemna că se îndoia întru totul de spusele celui care sunase. La urma urmelor, prima dată cînd o vizitasem mi-a dat de înţeles că Rob Westerfield ar putea fi nevinovat şi că eu făcusem din moartea Andreei o obsesie.

– Ellie, dar de ce ar spune cineva un lucru atît de oribil

despre tine? se revoltă ea. Şi cum poţi să-l determini să nu mai spună aşa ceva şi altora?

– Fără îndoială că cineva încearcă să mă discrediteze şi problema este că nu pot face nimic să-l opresc.

Am deschis portiera din spate a maşinii şi mi-am luat rucsacul. Încercam să-mi aleg cu grijă vorbele.

– Doamnă Hilmer, cred că ar fi mai bine ca mîine dimineaţă să mă mut din nou la han. Ofiţerul White e de părere că s-ar putea să atrag tot felul de oameni ciudaţi pentru că am stat la poarta închisorii cu pancarta aceea în mînă şi nu pot permite ca aceştia să ajungă pe aici. Sînt mai în siguranţă la han şi totodată vă veţi recăpăta şi dumneavoastră liniştea.

A fost suficient de sinceră ca să nu mă contrazică. Vocea îi era mai liniştită cînd mi-a zis:

– Chiar cred că *ai fi* mai în siguranţă, Ellie.

Făcu o pauză, după care continuă la fel de sinceră:

– Cred că şi eu aş fi mai liniştită.

Apoi plecă.

M-am întors în casă cu rucsacul în mînă, simţindu-mă goală pe dinăuntru. În timpurile biblice leproşii erau obligaţi să poarte un clopot la gît şi să strige „Murdar, murdar" dacă se întîmpla ca cineva să treacă pe lîngă ei. Pot să jur că în momentul acela nu-mi era străină condiţia de lepros.

Am lăsat rucsacul din mînă şi m-am dus în dormitor să mă schimb. M-am dezbrăcat de jachetă şi mi-am pus un pulover, mi-am scos pantofii şi m-am afundat în nişte papuci mai vechi, îmblăniţi. După aceea m-am întors în sufragerie, mi-am turnat un pahar de vin şi m-am aşezat în scaunul cel mare, cu picioarele pe pernă.

Puloverul şi papucii erau ţinuta mea cea mai comodă. Pentru o clipă gîndul mi-a zburat la alinarea pe care mi-o aducea cîndva Bones, cîinele meu din pluş cu blană moale cu

care împărțeam perna cînd eram mică. Îl lăsasem într-o cutie pe raftul de sus al unui dulap din apartamentul meu din Atlanta. Acum împărțea cutia cu alte amintiri pe care mama le păstrase din trecut, cum ar fi albumul ei cu fotografii de la nuntă, fotografii cu întreaga familie, hăinuțe de cînd eram copii; amintirea mai dureroasă decît toate acestea la un loc era uniforma Andreei. Pentru o clipă am simțit o ciudă de-a dreptul copilărească pentru că Bones nu se afla acum cu mine.

Apoi, în timp ce sorbeam vinul, mi-am amintit de cîte ori plecasem cu Pete de la lucru și zăbovisem așa, în fața unui pahar cu vin, înainte să comandăm cina.

Iată două amintiri: mama căutîndu-și liniștea în băutură și Pete împreună cu mine relaxîndu-ne și glumind pe seama a ceea era, uneori, o zi obositoare și agitată.

De zece zile de cînd luaserăm ultima oară masa împreună în Atlanta, nu mai primisem veşti de la el. Ochii care nu se văd, se uită, mi-am zis eu. Își caută altceva de lucru. „S-au schimbat prioritățile", cum spune jargonul oamenilor de afaceri cînd unui șef i se cere să elibereze biroul.

Sau cînd el însuși caută să rupă legăturile. Sau toate la un loc.

21

O oră mai tîrziu, vremea se schimbă brusc. Zăngănitul ușor care se auzi la geamul de deasupra chiuvetei era primul semn că vîntul se întețise. M-am ridicat și am pornit radiatorul, după care m-am întors în fața computerului. Simțind că nu eram departe de a mi se face milă de mine însămi, m-am apucat să lucrez la ceea ce avea să devină prologul cărții mele.

După mai multe tentative eșuate, mi-am dat seama că

se cuvenea să încep cu ultima amintire a Andreei şi, pe măsură ce scriam, amintirea prindea contur tot mai clar. Îi vedeam camera cu patul acoperit cu o cuvertură albă, de organdi, ferestrele erau încadrate de draperii cu franjuri. Mi-am amintit şi vechea comodă pe care o cumpărase mama de la magazinul cu antichităţi şi de care avusese atîta grijă.

O vedeam pe Andrea plîngînd, în timp ce vorbea la telefon cu Rob Westerfield, apoi punîndu-şi la gît medalionul. În timp ce scriam am avut senzaţia că mai era ceva în legătură cu acel medalion, ceva care încă îmi scăpa. Ştiam că dacă l-aş vedea acum nu l-aş mai recunoaşte, dar la vremea respectivă îl descrisesem în amănunt poliţiei – descriere care cu ani în urmă nu fusese luată în seamă, fiind pusă pe seama imaginaţiei de copil.

Însă eram sigură că îl purta atunci cînd am găsit-o, tot aşa cum eram sigură că îl simţisem pe Rob Westerfield în ascunzătoarea din garaj. Mai tîrziu mama mi-a spus că le-a luat ceva vreme ei şi tatălui meu pînă m-au liniştit, ca să le pot spune în mod coerent unde am găsit trupul Andreei. Destulă vreme pentru ca Rob să fugă. Şi luase cu el şi medalionul.

Cînd a depus mărturie, a susţinut că în timpul acela făcea jogging undeva departe de garaj. În orice caz, spălase hainele pe care le purtase în dimineaţa aceea, împreună cu cele pătate de sînge din seara precedentă.

M-am mirat încă o dată de riscul imens pe care şi l-a asumat întorcîndu-se la garaj. De ce şi-a luat înapoi medalionul? Se temuse ca nu cumva acesta să fie o dovadă că Andrea nu era doar o puştoaică îndrăgostită nebuneşte de el? Gîndindu-mă la dimineaţa aceea şi la respiraţia lui agitată pe care o auzisem de partea cealaltă a dubiţei, am simţit cum mîinile umede mi se lipesc de tastatură.

Dacă nu m-aș fi strecurat singură în pădure și l-aș fi luat cu mine pe tatăl meu? L-ar fi prins pe Rob în garaj. Oare panica să-l fi adus înapoi? Să fi vrut să se convingă de faptul că ce făcuse el nu era doar un coșmar? Sau, mai rău, să se fi întors pentru a se asigura că Andrea nu mai trăia?

Pe la șapte am deschis cuptorul și am pus la copt un cartof; după aceea m-am întors la masa de lucru. La puțină vreme, sună telefonul; era Pete Lawlor.

– Bună, Ellie.

Am simțit imediat în vocea lui ceva care mă făcu să aștept cu încordare vestea pe care urma să mi-o dea.

– Ce s-a întîmplat, Pete?

– Dar știu că nu pierzi vremea cu vorbărie goală.

– Niciodată. Nu așa ne-a fost înțelegerea?

– Ba da. Ellie, se vinde ziarul. E un lucru deja stabilit. Luni se va publica și anunțul. Angajații vor fi disponibilizați pe capete.

– Și tu?

– Mie mi-au oferit un post. I-am refuzat.

– Mi-ai spus că așa ai să faci.

– Am întrebat și de tine: din surse neoficiale și confidențiale am aflat că nu au de gînd să păstreze rubrica de reportaje-investigații.

Mă așteptam la astfel de vești, însă mi-am dat seama deodată că parcă îmi pierdusem rădăcinile.

– Pete, tu te-ai hotărît unde ai să mergi?

– Încă nu sînt sigur, dar înainte să mă hotărăsc s-ar putea să am o întrevedere cu anumite persoane din New York. Poate cînd ajung acolo închiriez o mașină și trec să te văd, sau poate chiar ne întîlnim în oraș.

– Mi-ar plăcea. Mă așteptam să primesc o carte poștală din Houston sau din L.A.

– Eu nu trimit cărți poștale. Ellie, îți urmăresc de ceva vreme site-ul.

– Deocamdată are prea puține informații. Arată ca un fel de pancartă, în genul celor care se afișează într-un magazin pe care tocmai l-ai închiriat. Știi la ce mă refer: *Nu rataţi marea deschidere*. Însă am descoperit o mulțime de lucruri murdare în legătură cu Westerfield. Dacă Jake Bern are să-l caracterizeze ca pe un puști american exemplar, atunci cartea lui va trebui să fie vîndută ca pură ficțiune.

– Ellie, nu-mi stă în fire să...

Nu l-am lăsat să continue.

– Haide, Pete, doar nu vrei să-mi spui și tu să fiu foarte precaută. Deja am fost avertizată de vecina mea, de un psiholog și de un polițist. Și toate s-au petrecut azi.

– Atunci mă alătur și eu echipei.

– Hai să schimbăm subiectul. Ai reușit să slăbești?

– Am ceva mai bun. Am hotărît că arăt cum nu se poate mai bine așa, cum mă știi. Bine, o să te sun cînd o să știu ziua în care vin. Sau poți să mă suni tu oricînd ai nevoie de ceva, știi asta. Sînt destul de ieftine convorbirile noaptea.

A închis înainte să-i pot spune la revedere.

Mi-am închis mobilul și l-am lăsat lîngă computer. În vreme ce îmi făceam salata mă gîndeam că rămîneam fără slujbă. Semnarea contractului pentru carte mă salva pentru o perioadă, dar ce rămîne de făcut cînd toate acestea se vor fi terminat, iar eu îmi voi fi cheltuit toată energia anihilînd încercarea lui Rob Westerfield de a se reinventa?

Să mă întorc în Atlanta? Dar prietenii mei de la ziar vor fi împrăștiați. Uite încă un neajuns: e foarte greu în zilele noastre să-ți găsești un post de jurnalist. Prea multe ziare au fost „înghițite" de cele mai puternice sau au dispărut cu totul. Iar după ce cartea va fi terminată iar eu voi fi lăsat toate acestea în urmă, oare unde mi-aș dori să trăiesc? Iată o

întrebare care nu mi-a dat pace nici cînd luam cina, nici cînd încercam să mă concentrez asupra unei reviste pe care o cumpărasem de la supermarket.

Strîngeam masa cînd am auzit din nou telefonul.

– Dumneata eşti duduia care ţinea ieri o pancartă în faţa închisorii? mă întrebă o voce răguşită de bărbat.

– Da. Aveam emoţii. Telefonul meu nu afişa numărul de unde suna individul.

– S-ar putea să-ţi pot vinde un pont despre Westerfield. Cît eşti dispusă să plăteşti?

– Păi, depinde de informaţie.

– Mai întîi vreau banii.

– Cît?

– Cinci mii de parai.

– Nu dispun de aşa o sumă.

– Atunci s-o lăsăm baltă. Dar cu ce-ai auzi de la mine, ai putea să-l bagi pe Westerfield înapoi la Sing Sing pe viaţă.

Să fi fost o cacealma? Nu aveam de unde să ştiu, însă nu puteam risca să-l pierd. Mi-am amintit de avansul pe care trebuia să-l primesc.

– Într-o săptămînă sau două o să primesc nişte bani. Măcar dă-mi un indiciu.

– Ce zici de asta? Anul trecut, cînd era ameţit de cîtă cocaină luase, Westerfield mi-a spus că l-a omorît pe unul cînd avea optsprezece ani. Merită numele individului cinci mii de dolari, sau nu? Gîndeşte-te. O să mai sun săptămîna viitoare.

Şi mi-a închis telefonul.

Margaret Fisher chiar îmi spusese în după-amiaza aceea că după aprecierea ei de psiholog Rob Westerfield făcuse şi alte crime înaintea Andreei. M-am gîndit la incidentele de care aflasem în cursul zilei la şcoală şi la restaurant. Dar dacă omorîse într-adevăr pe cineva...

Deodată situația devenise cu totul alta. Dacă cel care mă sunase spunea adevărul și chiar putea să-mi spună numele victimei, nume pe care să-l pot verifica, era ușor să fac săpături și să dau de rădăcinile cazului. Putea, bineînțeles, să fie vorba de o farsă prin care un escroc încerca să pună mîna pe cinci mii de dolari. Trebuia să mă gîndesc bine dacă era cazul să risc atît de mult.

Stăteam în fața computerului, privind cu atenție fișierul pe care îl deschisesem. Citind descrierea pe care i-o făcusem Andreei în acele momente în care fuseserăm împreună pentru ultima oară, mi-am dat seama că pentru a-l vedea pe Rob Westerfield înapoi la închisoare merita să risc toți banii pe care îi cîștigasem în viața mea.

Lîngă computer se afla un pahar cu apă. L-am luat în mînă și l-am ridicat, închinînd, parcă, în memoria Andreei și pentru încercările de a-l băga pe Westerfield la închisoare.

Am făcut ordine în bucătărie și am deschis televizorul, să văd și eu știrile locale. Era sport și erau prezentate secvențe de la un meci de baschet. Cel care înscrisese și adusese victoria era Teddy Cavanaugh. Am rămas cu ochii pironiți la fratele meu vitreg, pe care nu-l întîlnisem niciodată.

Semăna perfect cu mine. Era mai tînăr, desigur, abia trecuse de adolescență, însă ochii, nasul, gura și pomeții erau identici cu ai mei. Privea direct în obiectivul aparatului de filmat și m-am simțit de parcă ne-am privit o clipă în ochi.

Apoi, înainte să apuc să schimb canalul, majoretele începură să-i scandeze numele.

22

Doamna Hilmer îmi spusese că Joan Lashley St. Martin locuia în apropiere de Graymoor, mănăstirea călugărilor

franciscani. Trecînd pe lîngă minunata proprietate Graymoor, mi-am amintit zilele cînd mergeam împreună cu părinții și cu Andrea acolo, la slujbă.

Mama povestea uneori de ziua cînd am fost pentru ultima dată acolo; asta se întîmplase cu puțin timp înainte de moartea Andreei. În ziua aceea, Andrea avea chef de glume și îmi tot spunea la ureche lucruri trăsnite; în timpul slujbei, chiar m-a pufnit rîsul. Mama ne-a despărțit, iar după slujbă i-a spus tatei că ar trebui să mergem direct acasă și să renunțăm la gustarea pe care o așteptam cu atîta nerăbdare la hanul Muntele Ursului.

„Nici măcar Andrea nu l-a putut înduplecа pe tata în ziua aceea", își amintea mama. Bineînțeles că după toate cîte se întîmplară cîteva săptămîni mai tîrziu, mi-a părut rău că nu ne-am bucurat ca pentru ultima dată de momentul acela de fericire.

Cu o zi înainte... ultimul moment de fericire... Mă întreb dacă voi putea trece vreodată peste aceste remarce. Cu siguranță astăzi nu voi putea, m-am gîndit eu în timp ce mă îndreptam fără grabă către locuința lui Joan.

Stătea într-o casă cu două etaje într-o zonă splendidă, împădurită. Șindrila albă strălucea în lumina soarelui și contrasta plăcut cu obloanele verzi de la ferestre. Am parcat pe aleea din fața casei, am urcat treptele și am sunat.

A răspuns chiar Joan. Întotdeauna îmi păruse înaltă, însă acum îmi dădeam seama că în acești douăzeci și doi de ani nu crescuse deloc. Părul ei castaniu și lung era acum pînă la baza gîtului și am observat imediat că se mai împlinise. Îmi aduceam aminte că era o fată foarte frumoasă. Aș zice că a rămas tot așa, cel puțin în ceea ce privește zîmbetul – era genul acela de persoană căreia zîmbetul îi înfrumusețează și îi luminează întreaga figură. Cînd ne-am privit, ochii i se

umeziră pentru o clipă, după care îmi prinse, bucuroasă, mîinile într-ale ei.

– Micuța Ellie, spuse ea. Doamne Dumnezeule, dar mă așteptam să fii mai scundă decît mine. Erai atît de mică!

Am rîs.

– Știu. Așa reacționează toți cei care mă știu de mică.

Mă luă de braț.

– Haide înăuntru, am pus de cafea și am băgat și niște brioșe la cuptor. Nu știu cît de bune o să iasă. Cîteodată le reușesc, alteori zici că sînt bombe.

Am trecut prin salon, care străbătea toată casa, de la intrare pînă în spate. Era genul de cameră care îmi plăcea mie mult – cu canapele moi, scaune mari cu spătar, o bibliotecă ce îmbrăca un perete întreg, cu șemineu, cu ferestre mari prin care se zăreau dealurile din împrejurimi.

Avem aceleași gusturi, mi-am zis. Apoi mi-am dat seama că asemănarea era valabilă și în privința îmbrăcămintei. Eram amîndouă îmbrăcate cu haine comode, cu pulovere și pantaloni. Mă așteptam să fiu întîmpinată de o femeie înaltă și elegantă, cu păr lung. În afară de faptul că se aștepta să fiu mică de înălțime, sînt sigură că și ea credea că voi fi îmbrăcată pretențios. Mama avusese mereu tendința să ne îmbrace pe mine și pe Andrea cît mai feminin, cît mai rafinat.

– Leo a ieșit puțin cu băieții, zise ea. Cu ei trei alături, viața mea e mereu agitată.

În sufragerie masa era deja pregătită pentru noi două. Filtrul de cafea era în priză, pe bufet. Pe fereastră se vedea o priveliște încîntătoare a fluviului Hudson.

– Nu m-aș sătura niciodată să privesc pe fereastra aceasta, am zis eu, așezîndu-mă.

– Nici eu nu mă satur. Mulți dintre cei care au stat aici au coborît în oraș, dar știi ce se întîmplă acum? O mare parte

dintre ei se întorc. Drumul pînă în Manhattan durează doar o oră şi ei sînt de părere că merită.

– O, Doamne, trebuie să scot brioşele din cuptor.

Şi dispăru în bucătărie.

Poate că nu arăta aşa cum mă aşteptam, însă era ceva la ea care rămăsese neschimbat! Era întotdeauna o plăcere să-i fii în preajmă. Fusese prietena cea mai bună a Andreei, aşa că venea mai tot timpul pe la noi. Aveam şi eu, bineînţeles, prietenele mele, dar dacă se întîmpla să nu fie nici una la mine, Andrea şi Joan mă lăsau să stau cu ele şi de multe ori ascultam împreună casete în camera Andreei. Uneori, cînd îşi făceau temele împreună, îmi dădeau şi mie voie să mi le fac pe ale mele în aceeaşi cameră, cu condiţia să nu devin pisăloagă.

Joan reveni în sufragerie, ducînd triumfătoare o tavă cu brioşe.

– Poţi să mă feliciţi, Ellie, îmi zise. Le-am scos exact la timp înainte să se ardă.

Am şi luat una să gust. Joan se aşeză, desfăcu una, întinse unt deasupra, gustă şi spuse:

– Doamne, dar chiar sînt bune de mîncat!

Am rîs amîndouă, după care începurăm să vorbim. Voia să ştie cît mai multe despre mine, ce făcusem de cînd nu ne-am mai văzut, aşa că i-am prezentat foarte sumar viaţa mea de cînd aveam şapte ani şi pînă în prezent. Aflase de moartea mamei.

– Tatăl tău a dat un ferpar în ziarul local, zise ea. Unul foarte înduioşător. Nu ştiai?

– Mie nu mi l-a trimis.

– Îl am eu pe aici, pe undeva. Dacă vrei, o să-l caut. Dar ar putea să-mi ia ceva timp. Sînt la fel de ordonată cum sînt şi pricepută la făcut prăjituri.

Biblioteca Met

Inițial am vrut să-i spun să nu se deranjeze, însă eram curioasă să văd ce scrisese tatăl meu.

– Dacă dai peste el, aș vrea să-l citesc și eu, i-am zis încercînd să nu par prea interesată. Dar lasă, nu-ți bate capul acum cu asta.

Știam că Joan voia să mă întrebe dacă am păstrat legătura cu tatăl meu, dar probabil și-a dat seama că nu doream să vorbesc despre el.

Așa că zise:

– Mama ta a fost atît de frumoasă. Bine, și tatăl tău a fost un bărbat foarte atrăgător. Îmi amintesc cît de mult mă intimida, însă cred că mă și îndrăgostisem de el. Mi-a părut tare rău cînd am auzit că după proces s-au despărțit. Mereu am avut impresia că erați o familie fericită, pentru că vă vedeam mereu împreună și făceați atîtea lucruri minunate. Întotdeauna mi-am dorit ca și familia mea să meargă duminica la hanul Muntele Ursului, așa cum făceați voi.

– Chiar în urmă cu vreo oră m-am gîndit la ultima gustare pe care trebuia să o luăm acolo și n-am mai luat-o, i-am zis eu și apoi i-am povestit lui Joan cum mă făcuse Andrea să rîd.

Joan zîmbi.

– Și mie îmi făcea uneori figura asta la întrunirile de la școală. Andrea se putea abține incredibil de bine, iar eu dădeam de necaz cînd mă pufnea rîsul în timp ce vorbea directorul.

Sorbind din cafea, își amintea de trecut.

– Părinții mei sînt oameni cumsecade, dar, să spun drept, nu prea le place să se distreze. Nu am ieșit niciodată la un restaurant pentru că tata zicea că mîncarea e mai ieftină și mai bună acasă. Din fericire, s-a mai dat pe brazdă acum, de cînd s-au mutat în Florida.

Joan rîse.

– Dar cînd ies în oraş, e obligatoriu să ajungă la restaurant pînă la ora cinci ca să prindă reducerile pentru primii clienţi, iar dacă vor şi un cocteil, îl prepară de acasă şi îl savurează în maşină, în parcare, înainte de cină. Nu-i aşa că sînt drăguţi?

După care adăugă:

– Adică aş înţelege dacă nu şi-ar permite, dar nu e cazul lui. Numai că tata este exagerat de econom. Mama glumeşte pe seama lui spunînd că probabil mai are şi acum banii de la prima comuniune.

Joan mai turnă o ceaşca de cafea.

– Ellie, ca toată lumea de pe-aici, am urmărit şi eu la televizor interviul cu Rob Westerfield. Vărul meu este judecător. Zice că se fac atîtea presiuni pentru al doilea proces, încît nu-şi poate explica de ce nu a început încă activitatea juraţilor. Nu ai idee cîtă influenţă are tatăl lui şi mai ales bunica lui, Dorothy Westerfield, care deja a donat sume *uriaşe* spitalelor, bibliotecilor şi şcolilor de aici. Vrea neapărat să aibă loc al doilea proces al lui Rob.

– Joan, ştii că vei fi citată ca martor, i-am zis eu.

– Da. Eu am fost ultima persoană care a văzut-o pe Andrea în viaţă. Ezită puţin, după care adăugă: Bine, în afară de cel care a ucis-o.

Un moment nu mai zise nici una nimic. Eu am fost cea care a rupt tăcerea:

– Joan, trebuie neapărat să-mi spui tot ce-ţi aminteşti în legătură cu noaptea aceea. Am citit transcrierea procesului de nenumărate ori şi mă uimeşte cît de sumară este mărturia ta.

Îşi aşeză coatele pe masă, îşi uni mîinile şi îşi sprijini bărbia de ele.

– *A fost* sumară pentru că nici procurorul, nici avocatul

apărării nu mi-au pus întrebări pe care, privind acum în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să mi le pună.

– Ce fel de întrebări?

– De exemplu în legătură cu Will Nebels, răspunse ea. Ţii minte că era un om bun la toate şi că, la nevoie, lucra pentru oricine din oraş. Pe voi v-a ajutat să faceţi veranda, nu?

– Da.

– Nouă ne-a reparat uşa garajului după ce a lovit-o mama cu maşina. După cum obişnuia tata să spună, cînd nu era beat turtă Will putea fi un dulgher de nădejde. Dar, bineînţeles, nu te puteai baza pe promisiunea lui că va veni la lucru.

– Da, îmi amintesc.

– Ceea ce tu nu ai cum să-ţi aminteşti este că eu şi Andrea spuneam despre el că parcă exagera puţin cu manifestările de prietenie, era prea prietenos.

– Prea prietenos?

Joan ridică din umeri.

– Astăzi, privind lucrurile din perspectiva de acum, aş zice că nu era departe de a abuza de copii. Adică, vezi tu, noi îl ştim pentru că fusese la noi acasă. Dar de multe ori, cînd îl întîlneam întîmplător pe stradă, ne îmbrăţişa pe ficcare foarte afectuos – deşi nu o făcea niciodată cînd în preajmă se afla şi un adult.

Nu-mi venea să cred.

– Joan, sînt sigură că, deşi aveam doar şapte ani, mi-aş fi dat seama dacă Andrea s-ar fi plîns tatălui meu în legătură cu el. Ceea ce ştiu sigur este că i-a poruncit să stea departe de Rob Westerfield.

– Ellie, acum douăzeci şi doi de ani noi, copiii, nu aveam cum să ne dăm seama că el putea fi mai mult decît un om fără rost. Pe vremea aceea ne spuneam cît de dezgustătoare erau îmbrăţişările lui Nebels şi felul în care ni se adresa: „fetele

lui". *Andrea, îți place veranda pe care am construit-o împreună cu tatăl tău?* întreba el, zîmbind de-a dreptul exagerat, sau *Nu-i așa, Joanie, că v-am reparat garajul cum nu se putea mai bine?* se miorlăia. Acum să nu mă înțelegi greșit, nu a abuzat de noi, însă gîndindu-mă mai bine, îmi dau seama că era un bețivan fără scrupule și nici nu încape discuție că cea pe care pusese ochii era Andrea. Îmi aduc aminte că glumeam cu părinții tăi, spunîndu-le că Andrea avea de gînd să-l invite pe Will Nebels la petrecerea de Crăciun. Nu s-au gîndit nici o clipă că ar putea să se ascundă ceva în spatele acelei glume.

– Tatei i-a scăpat asta!

– Andrea se pricepea de minune să-l imite pe Will scoțîndu-și pe furiș bere din cutia cu scule și îmbătîndu-se în timp ce lucra. Tatăl tău nu avea cum să bănuiască existența unui pericol real în umbra acelor glume.

– Joan, nu înțeleg de ce îmi spui toate astea acum. Vrei să spui că toată povestea asta pe care o susține Will Nebels acum nu e, de fapt, o minciună sfruntată pentru care îl plătește familia Westerfield?

– Ellie, de cînd l-am auzit pe Will Nebels în interviul lui Rob Westerfield mă tot întreb dacă e ceva adevărat din tot ce a spus. Oare chiar a fost în casa bătrînei doamne Westerfield în noaptea aceea? Oare chiar a văzut-o pe Andrea intrînd în garaj? La multă vreme după cele întîmplate m-am întrebat dacă am văzut eu pe careva venind pe stradă în seara respectivă după plecarea Andreei. Însă eram atît de confuză cînd am vorbit cu polițiștii și cu avocații, încît declarația mea nu a fost luată în considerare, pe motiv că manifestam isterie tipică vîrstei.

– Iar declarația mea a fost luată drept imaginație copilărească.

– Știu sigur că în perioada aceea Will Nebels își pierduse permisul de conducere și că mergea mereu pe jos. Și mai știu că avea și o slăbiciune față de Andrea. Dacă ea spera să-l întîlnească pe Rob Westerfield în ascunzătoarea de la garaj și a ajuns acolo mai devreme? Dacă Will a urmărit-o pînă acolo și s-a dat la ea? Dacă ea s-a împotrivit și în încercarea de a scăpa de el a căzut? Pe jos era ciment. La ceafă avea o rană despre care s-a spus că a fost provocată cînd, fiind lovită cu cricul, a căzut. Dar de ce n-ar fi posibil să fi fost lovită cu cricul *după* ce a căzut?

– Lovitura la ceafă doar ar fi amețit-o, am zis eu. Știu asta de-atunci, de cînd s-au făcut cercetările.

– Nu mă întrerupe. Hai să presupunem, doar pentru o clipă, că așa nenorocit cum este, Rob Westerfield spune adevărul. Și-a parcat mașina la service, a intrat la film și, după ce s-a terminat, și-a luat mașina și a plecat spre ascunzătoare, să verifice dacă Andrea îl aștepta.

– Și a găsit-o moartă?

– Da, și a intrat în panică. Așa cum a și pretins.

A văzut că eram gata să protestez și a ridicat o mînă.

– Ellie, te rog să mă asculți pînă la capăt. Se poate ca pînă la urmă fiecare să fi spus adevărul pe jumătate. Dacă Nebels s-a luptat cu Andrea și ea a căzut, s-a lovit la cap și și-a pierdut cunoștința? Dacă el chiar a intrat în casa doamnei Dorothy Westerfield, încercînd să hotărască ce avea de făcut mai departe? Lucrase acolo, așa că știa codul sistemului de alarmă. Și atunci l-a văzut pe Paulie venind cu mașina.

– De ce și-ar fi luat Paulie cricul din mașină?

– Poate doar ca să se apere, în cazul în care avea să dea peste Westerfield. Nu uita că doamna Watkins, consilierul școlar, a jurat că l-a auzit pe Paulie spunînd: *N-am crezut că a murit.*

– Joan, ce încerci să-mi spui?

– Ia gîndeşte-te: Will Nebels a urmărit-o pe Andrea pînă la garaj şi s-a dat la ea. S-a ajuns la încăierare. Ea a căzut, s-a lovit şi şi-a pierdut cunoştinţa. El s-a strecurat în casă, cînd l-a văzut pe Paulie venind cu maşina, ieşind cu cricul în mînă şi intrînd apoi în garaj. După cîteva momente, Paulie iese, urcă în maşină şi pleacă în viteză. Nebels nu ştie dacă nu cumva Paulie a plecat să cheme poliţia. Se întoarce în garaj. Vede cricul pe care îl scăpase Paulie. Will Nebels ştie că îl paşte închisoarea dacă Andrea spune ce i s-a întîmplat. O ucide, ia cricul cu el şi iese de acolo. După film, Rob se duce la garaj, o găseşte pe Andrea moartă şi intră în panică.

– Joan, nu-ţi dai seama că îţi scapă un lucru esenţial?

Nădăjduiam să nu par atît de iritată precum mă făcuse ipoteza ei.

– Cum a ajuns cricul înapoi în maşina lui Rob Westerfield?

– Ellie, Andrea a fost ucisă joi noaptea. Tu i-ai descoperit cadavrul abia vineri dimineaţa. Rob Westerfield nu a fost interogat decît sîmbătă după-amiază. În transcrierea procesului nu se precizează însă că vineri Will Nebels a lucrat nu ştiu ce pentru familia Westerfield. Maşina lui Rob se afla pe alee. Iar el obişnuia să-şi lase cheile în contact. Will ar fi putut foarte uşor să pună atunci cricul înăuntru.

– Joan, de unde ştii toate astea?

– Vărul meu, Andrew, judecătorul, a mai fost prin biroul procurorului. A fost prezent şi la procesul lui Rob Westerfield, aşa că îi este foarte cunoscut cazul acesta. Întotdeauna l-a privit pe Rob Westerfield ca pe o pacoste, ca pe o fiinţă nesuferită şi mizerabilă, dar a fost şi de părere că nu este vinovat pentru moartea Andreei.

Ofiţerul White era sigur că Paulie era vinovat pentru

moartea Andreei. Doamna Hilmer avea dubii în privința nevinovăției lui Paulie. Acum Joan era convinsă că Will Nebels era criminalul.

Cu toate acestea, eu nu aveam nici o îndoială că cel care o asasinase pe sora mea era Rob Westerfield.

– Ellie, tu nu crezi nimic din ce ți-am spus. În glasul liniștit al lui Joan se simțea părerea de rău.

– Nu e vorba de asta. Crede-mă. De fapt, e o ipoteză care s-ar potrivi. Însă, Joan, Rob Westerfield a fost în garaj în dimineața aceea, cînd eu îngenuncheasem lîngă trupul Andreei. I-am auzit respirația și i-am auzit – cum să-ți spun... Cred că chicotit era cuvîntul cel mai potrivit pentru ce auzisem atunci în garaj. Era un fel de icnit pe care îl mai auzisem la el și altă dată cînd am fost în preajma lui.

– Ellie, dar de cîte ori l-ai întîlnit tu?

– De cîteva ori cînd am mai mers cu Andrea în oraș, sîmbăta, după ore, cînd numai ce ne trezeam că apărea în fața noastră. Ție ce ți-a spus Andrea în legătură cu el?

– Nu prea multe. Îmi aduc aminte că prima oară cînd l-am întîlnit a fost la unul dintre meciurile liceului. Ea era în formație, bineînțeles, și arăta nemaipomenit. Îmi amintesc că Westerfield a venit la ea după un meci care avusese loc pe la începutul lunii octombrie. Eram cu ea. Individul își pregătise dinainte repertoriul și îi spunea că era foarte drăguță, că nu-și putea lua ochii de la ea – chestiuni de genul acesta. Era mai mare decît ea și arăta foarte bine, iar Andrea s-a simțit măgulită, cum era și de așteptat. În plus, sînt sigură că mama ta vă vorbise de multe ori despre cît era de importantă familia Westerfield.

– E adevărat.

– Știa că ne plăcea să ne furișăm în garajul bunicii lui, ca să fumăm. Țigări obișnuite, nu „iarbă". Ne închipuiam că

sîntem cel puțin grozave și nu făceam nimic ilegal. Rob Westerfield ne-a spus că putem să considerăm locul acela ca pe un fel de club al nostru, dar să-l anunțăm și pe el cînd aveam de gînd să mergem acolo. Iar cînd o făceam, îi cerea Andreei să vină mai devreme. Îți dai seama că erau prieteni – dacă poți numi astfel relația lor – de o lună și ceva înainte ca ea să moară.

– Nu ți s-a părut niciodată că se temea de el?

– Am avut senzația că se petrecuse ceva rău, dar nu a vrut să-mi spună despre ce era vorba. În seara aceea ea mi-a dat telefon și m-a întrebat dacă poate veni la mine să ne facem temele împreună. Să spun drept, mamei nu i-a surîs ideea. Rămăsesem în urmă cu algebra și ar fi vrut să mă concentrez la teme. Știa că eu și Andrea pierdeam mult timp stînd de vorbă, în loc să învățăm. În plus, mama mergea la clubul de bridge, așa că nu avea cum să ne supravegheze.

– Ați terminat temele devreme, sau crezi că Andrea s-a folosit de pretextul acesta ca să poată ieși din casă și să se întîlnească cu Rob?

– Cred că avea de gînd să plece mai devreme, așa că, de fapt, eu am fost doar pretextul.

Și atunci i-am pus întrebarea esențială:

– Știi cumva dacă Rob i-a dat vreodată Andreei vreun medalion?

– Nu, nu mi-a spus nimic de genul acesta, iar dacă *într-adevăr* i-a dat așa ceva, eu una nu l-am văzut niciodată. În schimb, tatăl tău îi dăruise unul și îl purta destul de des.

În seara aceea Andrea se îmbrăcase cu un pulover cu decolteu în formă de V. De aceea eram atît de convinsă că o văzusem încheindu-și lănțișorul la gît. Era destul de lung și cobora mai jos de baza gîtului.

– Și chiar nu îți amintești dacă purta sau nu vreo bijuterie cînd a plecat de la tine?

– Dar nu am spus nimic de genul acesta. E adevărat, din cîte îmi amintesc, purta un lănțișor de aur, foarte subțire, care îi ajungea la baza gîtului.

Asta este, mi-am zis eu, amintindu-mi deodată încă o secvență din seara aceea. Avea haina jos, iar mama o aștepta. Înainte să plece din dormitor, Andrea își întorsese medalionul la spate, lăsîndu-l să cadă între umeri. Astfel dădea impresia că purta un lănțișor care abia îi ajungea la baza gîtului.

Citisem cu mare atenție descrierea lucrurilor pe care le purta Andrea cînd îi fusese găsit trupul. Nu se preciza nimic pe nicăieri în legătură cu lănțișorul acela.

Am plecat de la Joan nu mult după aceea, promițîndu-i că o voi suna negreșit. Nu i-am spus că, fără să vrea, mă ajutase să-mi verific amintirea Andreei punîndu-și la gît medalionul.

Rob Westerfield venise după el a doua zi dimineață. Acum eram ferm convinsă că medalionul acela era prea important ca să riște lăsîndu-l la gîtul ei. Mîine îl voi descrie în site-ul meu, așa cum i-l descrisesem lui Marcus Longo în urmă cu douăzeci și doi de ani.

Iată încă o pistă care trebuie exploatată, mi-am zis eu în timp ce treceam din nou pe lîngă mănăstirea Graymoor. Dacă Rob Westerfield a fost atît de îngrijorat încît să se întoarcă după medalion, poate găsesc pe cineva interesat de o recompensă în schimbul dezvăluirii motivului pentru care medalionul era așa de important pentru el.

Începură să bată clopotele la mănăstirea Graymoor. Era amiază.

Școala de retorică. Rugăciunea către Înger de la prînz. *Și Îngerul Domnului vesti Mariei...* Și apoi răspunsul Mariei către Elisabeta: *Mărește suflete al meu pe Domnul... Și toate cele dinăuntru ale mele...*

Poate că într-o bună zi se va bucura şi sufletul meu de mîngîierea rugăciunii, mi-am zis eu, pornind radioul.

Dar nu încă.

23

De la recepţia hanului Parkinson vedeam că restaurantul se bucura acum de obişnuita clientelă care lua acolo prînzul la sfîrşit de săptămînă. Grupul care venise azi părea foarte petrecăreţ. Mă gîndeam dacă nu cumva după-amiaza aceea însorită de toamnă îi înveselea aşa, pentru că venea după un şir de zile friguroase.

– Îmi pare rău, domnişoară Cavanaugh, însă toate camerele sînt rezervate pentru week-end-ul acesta, îmi zise recepţionerul. Aşa e la noi de cînd a început toamna şi tot aşa o să fie pînă la Crăciun.

Asta spunea tot. Nu avea nici un rost să stau aici în cursul săptămînii, iar la sfîrşitul ei să mă mut. Trebuia să-mi găsesc alt loc. Totuşi, perspectiva de a merge de la un han sau motel la altul, căutînd cazare, nu-mi surîdea deloc. Am hotărît că e mult mai bine să mă întorc la apartament, să caut în cartea de telefon şi să sun pentru a găsi găzduire pentru următoarele cîteva luni. De preferat, ceva care să nu mă coste prea mult.

Toată ziua nu mîncasem decît brioşa aceea, la Joan. Ceasul era unu fără douăzeci, însă nu aveam nici un chef să mănînc sandvişuri cu brînză americană, roşii şi salată, adică ceea ce îmi aminteam că am acasă.

Am intrat în restaurant şi m-am aşezat la o masă. Practic, masa era pentru două persoane, însă persoana care s-ar fi aşezat pe scaunul celălalt ar fi trebuit să fie extrem de slabă

ca să încapă. Scaunul avea în spate colțul ascuțit al separeului unde mă așezasem, așa că nu mai rămînea loc. Alături de mine era o masă pentru șase persoane, iar pe ea stătea o tăbliță sprijinită de solniță pe care scria „Rezervat".

În călătoriile mele, fusesem la Boston doar o dată, cînd căutam detalii pentru un articol nou. Vizita aceea scurtă m-a făcut să mă îndrăgostesc, pur și simplu, de supa de melci care, așa cum o prezenta meniul, era felul recomandat în ziua aceea.

Am comandat o porție și am cerut și salată verde, iar de băut am ales o sticlă de Perrier.

– Aș vrea ca supa să fie chiar fierbinte, vă rog, i-am zis ospătăriței.

Așteptînd să fiu servită, am tot ciugulit din pîinea prăjită, gîndindu-mă care ar putea fi motivul neliniștii și tulburării mele.

Mi-am dat seama că răspunsul îmi era chiar la îndemînă. Acum cîteva săptămîni cînd am venit aici mă simțeam un fel de Don Quijote feminin, pornind la luptă cu morile de vînt. Dar adevărul cel mai dureros era faptul că pînă și oamenii despre care credeam că erau la fel de convinși ca și mine de vinovăția lui Rob Westerfield, de fapt nu erau de partea mea.

Ei îl *cunoșteau* prea bine. Știau ce fel de om este. Și cu toate acestea erau de părere că era foarte posibil să-și fi petrecut în închisoare douăzeci de ani din viață fără să fie vinovat, el însuși victima crimei de care era acuzat. În ciuda simpatiei și a înțelegerii pe care o aveau pentru mine, mă priveau ca pe o rudă obsedată a fetei ucise, lipsită de rațiune și avînd, în cel mai bun caz, un fix, sau, în cel mai rău caz, mă considerau maniacă, dezechilibrată.

Știu că în anumite privințe sînt arogantă. Cînd știu că am dreptate, nici raiul, nici iadul nu mă pot clinti din

convingerea mea. Poate că tocmai de aceea sînt un reporter bun pentru investigații. Mi s-a și dus vestea că sînt în stare să limpezesc tot ce înseamnă confuzie, să țintesc acolo unde cred eu că se află adevărul și apoi să-mi susțin cazul cu dovezi. Acum, stînd în restaurantul acesta, în care odată veneam ca mezina unei familii fericite, încercam să fiu cinstită față de mine însămi. Era posibil, se putea *prin absurd* ca aceeași forță care mă făcea un reporter atît de bun să acționeze de data aceasta împotriva mea? Oare chiar făceam un rău nu numai oamenilor ca doamna Hilmer și Joan Lashley, ci și celui pe care atît îl disprețuiam – lui Rob Westerfield?

Eram atît de adîncită în gîndurile mele, încît am tresărit cînd o mînă apăru în fața mea. Era ospătărița, care îmi adusese supa de melci. Așa cum cerusem, din farfurie ieșeau aburi.

– Aveți grijă, mă preveni ea. Este foarte fierbinte.

Mama ne învățase că nu se cade să mulțumim ospătarului sau ospătăriței pentru servicii, dar lecția asta nu s-a prins niciodată de mine. Să spun mulțumesc atunci cînd ceva ce am cerut îmi este adus în față nu mi s-a părut niciodată un lucru nepotrivit, și nici acum nu mi se pare.

Am luat lingura în mînă, însă înainte să gust din supă, sosi grupul pentru care era rezervată masa de lîngă mine. Am ridicat privirea și am simțit că îmi stă inima – lîngă scaunul meu luase loc Rob Westerfield.

Am lăsat lingura jos. El a întins mîna, însă eu i-am ignorat gestul. Era un bărbat uimitor de atrăgător, mult mai atrăgător în realitate decît la televizor. Avea o forță de atracție extrem de intensă și o stăpînire de sine pe care le-am remarcat la mulți oameni puternici cărora le-am luat interviu.

Avea ochii de-un albastru hipnotizant, părul negru, bine aranjat, la tîmple fire argintii, iar tenul îi era bronzat, lucru care m-a surprins.

– Ospătărița mi-a atras atenția asupra ta, Ellie, zise el cu un glas plin de căldură, de parcă am fi fost vechi cunoștințe care se mai întîlnesc din cînd în cînd, întîmplător.

– Chiar așa?

– Știe cine ești și era cam tulburată. Nu mai avea încă o masă pentru șase persoane și s-a gîndit că nu vreau să stau lîngă tine.

Cu coada ochiului i-am zărit pe însoțitorii lui luînd loc. Pe doi dintre ei i-am recunoscut pentru că îi văzusem la televizor, de cînd i se luase interviul – tatăl lui, Vincent Westerfield, și avocatul lui, William Hamilton. Mă priveau cu o atitudine vădit ostilă.

– Cum de nu s-a gîndit că nici eu nu aș vrea să stau în preajma *ta*, am zis eu, mai mult în șoaptă.

– Ellie, te înșeli în privința mea. Și eu vreau, ca și tine, să-l găsesc pe cel care a ucis-o pe sora ta și să-l fac să plătească. Oare n-am putea sta de vorbă pașnic? Avu o ezitare, după care spuse: Ellie, te rog.

Am observat că deodată se făcuse liniște în toată sufrageria. De vreme ce toată lumea era ochi și urechi la discuția noastră, am ridicat glasul, așa încît măcar o parte dintre cei prezenți să mă poată auzi.

– Ba chiar aș vrea să vorbim, Rob, i-am zis eu. Ce-ai zice dacă ne-am întîlni la ascunzătoarea de la garaj? Era unul dintre locurile tale preferate, nu? Sau poate că amintirea momentului cînd ai ucis în bătaie o fată de cincisprezece ani te-ar durea pînă și pe tine, un mincinos atît de versat.

Am aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă și m-am ridicat.

Fără să pară că vorbele mele l-ar fi atins în vreun fel, Rob luă bancnota și o băgă în buzunarul jachetei mele.

– Ellie, avem un cont aici. De cîte ori ai să vii aici, vei fi oaspetele nostru. Să-ți aduci și prietenii.

Făcu din nou o pauză, privindu-mă printre gene:

– Dacă ți-a mai rămas vreun prieten, adăugă el șoptit.

Am scos bancnota din buzunar, i-am dat-o ospătăriței care tocmai apărusc și am plecat.

După o jumătate de oră eram din nou în apartament. Ceainicul era pe foc, iar eu îmi pregăteam sandvișul cu brînza la care renunțasem mai devreme, combinînd-o cu roșie și salată. Îmi trecuse, în cele din urmă, tremuratul care mă cuprinsese în mașină, și numai mîinile – reci și umede – trădau șocul pe care îl avusesem văzîndu-l în fața mea pe Rob Westerfield.

În acea jumătate de oră, s-a tot derulat în minte mea o scenă obsedantă. *Eu mă aflu în boxa martorilor. Rob, aflat între avocații săi, stă la masa rezervată acuzaților. Mă fixează cu privirea, cu niște ochi răi, și rînjește. Sînt sigură că în orice moment poate sări de pe scaun asupra mea.*

Tensiunea pe care am simțit-o la restaurant cînd se afla la doar cîțiva centimetri de mine fusese la fel de intensă ca atunci la tribunal, iar în spatele acelor ochi ca de cobalt și al adresării curtenitoare am simțit aceeași ură neînduplecată.

Însă o deosebire tot *este*, îmi spuneam întruna, pînă am reușit să mă calmez. Am douăzeci și nouă de ani, nu șapte. Și într-un fel sau altul, acum pot să-i fac mai mult rău decît puteam atunci. După proces, unul dintre reporteri scrisese: „Copila îndurerată și sinceră, care a mărturisit în fața instanței că sora ei mai mare era cu adevărat speriată de Rob Westerfield, a avut un mare impact asupra juriului".

Mi-am dus ceaiul și sandvișul la masă, am luat cartea de telefon din servantă și mi-am deschis telefonul mobil. Mîncînd,

m-am gîndit că ar fi bine să răsfoiesc Paginile Aurii şi să încercuiesc adresele unde aş putea găsi relaţii despre închirieri.

Înainte să încep, a sunat doamna Hilmer. Am început să-i explic că încercam să-mi caut un loc unde să mă mut.

– Ellie, tocmai am primit un telefon de la nepoata mea, Janey. Ţii minte că ţi-am spus că luna trecută a născut?

Am simţit imediat încordarea din glasul doamnei Hilmer.

– Sper că nu a păţit nimic copilul, am zis eu repede.

– Nu. Copilul e bine. Însă Janey şi-a rupt mîna şi are nevoie de ajutor. În după-amiaza aceasta plec la Long Island. Te-ai hotărît, cumva, să mergi la hanul Parkinson? După toate cîte s-au întîmplat mi-e teamă să te ştiu singură acolo.

– M-am oprit la han, dar au toate camerele rezervate pentru următoarele şase, şapte week-end-uri. Acum tocmai începusem să caut la alte hanuri.

– Ellie, sper că îţi dai seama că situaţia ta mă îngrijorează cel mai mult. Rămîi în apartament pînă găseşti ceva potrivit, dar pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă şi încuie bine uşile.

– Aşa o să fac, vă promit. Vă rog, nu vă faceţi griji pentru mine.

– O să iau cu mine copiile transcrierii procesului şi ale ziarelor. Cît stau cu Janey la Garden City o să mă mai uit prin ele. Notează-ţi numărul ei, poate ai nevoie să vorbeşti cu mine.

L-am scris şi, după cîteva minute, i-am auzit maşina trecînd pe alee. Trebuie să mărturisesc că, după şocul revederii lui Rob Westerfield, îmi părea foarte rău că doamna Hilmer pleca.

Pisică sperioasă, pisică sperioasă. Aşa mă necăjea Andrea atunci cînd părinţii noştri nu erau acasă, iar noi priveam la televizor filme ca *Vineri, 13*. Închideam ochii şi mă cuibăream în braţele ei, ori de cîte ori era o secvenţă de groază.

Îmi aduc aminte că într-o seară, ca să o sperii, m-am ascuns sub pat şi cînd a intrat în cameră am apucat-o de picior. *Pisică sperioasă, pisică sperioasă*, i-am cîntat eu cînd a ţipat, speriată.

Însă Andrea nu mai era aici ca să mă pot cuibări în braţele ei; eu am crescut şi m-am obişnuit să-mi port singură de grijă. Mi-am închipuit, doar, că ne-am îmbrăţişat şi am continuat să încercuiesc în Pagini Aurii hanurile şi pensiunile la care urma să sun.

După aceea am început să dau telefon la cele care mi se păreau cele mai potrivite; s-a dovedit, însă, o treabă foarte descurajatoare. Cele cîteva posibilităţi implicau cheltuieli mult prea mari în fiecare lună, mai ales după ce am pus la socoteală şi mîncarea.

După vreo două ore, aveam pe listă patru locuri şi mă pregăteam să caut în ziar pagina cu „case de închiriat". Nu credeam să găsesc cine ştie ce în Oldham, dar pînă la urmă am descoperit nişte oferte care chiar m-au atras.

Cînd am ajuns la a treizeci şi treia ofertă, am ajuns şi la finalul listei; a doua zi aveam şase locuri de verificat. M-am bucurat să termin cu aceste căutări pentru că ardeam de nerăbdare să mă întorc în faţa computerului, să fac cîteva însemnări despre întîlnirea mea cu Westerfield.

Doar la două hanuri din vecinătate mi s-a spus că în cel mai scurt timp puteau elibera o cameră. Amîndouă au fost de acord cu opţiunea mea pentru o şedere temporară, însă ultimul lucru pe care aveam chef să-l fac acum era să mă apuc de împachetat. Şi nici nu voiam să mă apuc de golit frigiderul, sau să fac curăţenie în apartament.

Doamna Hilmer mi-a spus foarte clar că ceea ce o îngrijora era siguranţa mea, dar puteam să rămîn aici pînă îmi găseam o locuinţă potrivită. Ştiam că va fi plecată cel puţin

trei, patru zile, aşa că m-am gîndit bine şi am luat următoarea hotărîre: deocamdată o să rămîn pe loc, măcar pentru acest sfîrşit de săptămînă, sau poate pînă luni.

Am deschis computerul, am început să scriu despre întîlnirea cu Westerfield, dar mi-am dat seama că îmi era foarte greu să mă concentrez. Aşa că m-am gîndit să merg la un film, după care să iau cina undeva în apropiere.

M-am uitat pe lista cu filmele din oraş şi, culmea ironiei, filmul pe care aş fi vrut să-l văd rula la cinematograful Globe.

Acolo susţinea Rob Westerfield că se afla în momentul cînd Andrea fusese ucisă.

Cinematograful Globe fusese mărit şi modernizat de cînd plecasem eu din Oldham. Acum avea şapte săli în care rulau filme diferite. În hol se afla un fel de bufet unde se vindeau dulciuri, floricele şi sucuri.

Cu toate că abia veniseră cîţiva spectatori, prin tot holul erau deja împrăştiate floricele căzute din cornetele de hîrtie.

Am cumpărat Peanut Chews – dulciurile mele preferate – şi am intrat în sala 3, unde rula filmul pe care îl alesesem eu. S-a dovedit, însă, departe de a fi producţia de senzaţie pe care o anunţau reclamele (*Acum! În sfîrşit! Filmul pe care l-aţi aşteptat cu nerăbdare!*) şi pe care, într-adevăr, o aşteptasem, nu era altceva decît o poveste fără complicaţii, despre o femeie care vrea să cucerească lumea, care este umilită şi care, în cele din urmă, învinge toate dificultăţile, găseşte iubirea adevărată şi fericirea în braţele soţului pe care înainte cu trei ani îl alungase.

Dacă ducem atîta lipsă de idei, poate că ar fi bine să vînd povestea vieţii mele, mi-am zis eu, în vreme ce urmăream, totuşi, cu atenţie filmul. Viaţa mea fără implicarea iubirii, desigur.

Mă aşezasem între două cupluri, unul de oameni mai în vîrstă la dreapta mea, iar la stînga unul de adolescenţi. Aceştia din urmă tot plimbau de la unul la altul punga de floricele, iar fata a făcut comentarii pe toată durata filmului.

Odată era actriţa mea preferată, dar acum cred că e mai slabă decît...

Nu era nevoie să urmăresc cu prea mare atenţie acţiunea de pe ecran. De vină erau nu doar puştii şi comentariile lor fragmentare, nici floricelele şi nici sforăitul domnului de lîngă mine, care adormise.

Nu mă puteam gîndi decît la faptul că în urmă cu douăzeci şi doi de ani Rob Westerfield pretindea că se afla în acest loc, în vreme ce Andrea era ucisă şi nimeni nu a putut verifica dacă el a rămas, într-adevăr, să vadă filmul. Cu toată publicitate care se făcuse cazului, nu a apărut niciodată nimeni care să recunoască: „Da, a stat lîngă mine".

La vremea aceea, Oldham era un oraş destul de mic şi toată lumea îi cunoştea pe cei din familia Westerfield. Cu atît mai mult Rob Westerfield trebuie să fi fost remarcat prin oraş datorită frumuseţii lui şi atitudinii de băiat de bani-gata. Stînd acolo, în sala aceea întunecată, mi l-am imaginat parcîndu-şi maşina alături, la service.

A susţinut că a stat de vorbă cu Paulie Stroebel şi că i-ar fi spus că lasă acolo maşina. Paulie, însă, a negat vehement că ar fi vorbit cu Rob.

Apoi Rob a avut grijă să dovedească altceva: că a stat de vorbă cu casiera de la cinematograf şi cu plasatoarea, subliniind faptul că aştepta cu mare nerăbdare să vadă filmul. *A fost foarte prietenos*, au mărturisit amîndouă la proces, în glasul lor simţindu-se clar uimirea. Se ştia prea bine că Rob Westerfield nu obişnuia să se arate prietenos, mai ales faţă de oamenii simpli.

Putea foarte uşor să-şi facă remarcată prezenţa la cinematograf, după care să se furişeze afară. Împrumutasem filmul *The Guerilla Jungle Lord* pe care afirmase că îl văzuse în seara aceea. La început sînt o mulţime de secvenţe în care ecranul este atît de întunecat, încît cineva de pe ultimele locuri poate pleca fără să fie observat. Am privit în jur, am băgat de seamă că se aflau în sală mai multe uşi laterale care puteau fi folosite pentru ieşire în caz de urgenţă şi m-am gîndit să fac o încercare.

M-am ridicat, am îngînat o scuză faţă de vecinul meu care moţăia şi pe care îl trezisem, am trecut şi peste soţia lui şi am pornit către ieşirea laterală din spatele sălii.

Uşa s-a deschis fără zgomot şi m-am trezit într-un gang care făcea legătura între cinematograf şi o bancă. Cu ani în urmă în locul băncii se afla aici service-ul.

Garajul în care lucrase Paulie era în spatele benzinăriei şi dădea chiar spre strada principală. Parcarea, unde se opreau maşinile care aşteptau să fie alimentate, era în spatele benzinăriei. Acum locul s-a transformat în parcare pentru clienţii băncii.

Am pornit de-a lungul aleii, înlocuind în mintea mea banca de acum cu service-ul de atunci. Vedeam cu ochii minţii locul în care pretindea Rob că îşi parcase maşina şi unde se presupune că aceasta a rămas pînă pe la nouă şi jumătate, cînd s-a terminat filmul.

Mergeam pe urmele lui şi gîndeam cu mintea lui – era furios, revoltat, iritat pentru că fata pe care credea că o are la degetul mic l-a sunat şi i-a spus că se întîlneşte cu altcineva.

Nu conta faptul că acel altcineva era Paulie Stroebel.

Mergi şi întîlneşte-te cu Andrea. Dovedeşte-i cine e şeful.

De ce a luat şi cricul cînd a intrat în ascunzătoare? m-am întrebat cu.

Din două motive posibile. Pe de-o parte pentru că se temea ca tata să nu fi aflat că Andrea avea de gînd să-l întîlnească. Sînt sigură că Rob îl vedea pe tata ca pe un individ teribil de înspăimîntător.

Pe de altă parte, este posibil ca Rob să fi luat cricul pentru că avea de gînd să o ucidă pe Andrea.

Pisică sperioasă. Pisică sperioasă. Dumnezeule, cît de îngrozită trebuie să fi fost biata copilă cînd l-a văzut venind spre ea, ridicînd braţul, fluturînd în aer arma aceea...

Am făcut cale întoarsă şi am alergat, pur şi simplu, pînă la capătul aleii care dădea în stradă. Respirînd cu nesaţ – pentru cîteva momente nu mai avusesem putere nici să mai respir –, m-am liniştit şi m-am îndreptat către maşină. O lăsasem în parcarea cinematografului, în partea cealaltă a complexului.

Aerul era curat însă, ca şi noaptea trecută, începuse să bată un vînt cam tăios, iar temperatura scădea destul de repede. Cuprinsă de fiori, am grăbit paşii.

Cînd am căutat programul filmelor din oraş, am remarcat o reclamă făcută unui restaurant, Villa Cesaere, aflat în apropierea cinematografului. Reclama îl prezenta ca pe un restaurant în genul celor care îmi plac mie mult, aşa că m-am hotărît să fac o încercare. Îmi era poftă de spaghete, şi cu cît ar fi fost mai condimentate, cu atît mi-ar fi prins mai bine. Sau poate voi alege o porţie de crevete *fra diavolo*.

Trebuia cu orice preţ să mă eliberez de tremuratul care mă cuprinsese.

Pe la nouă şi un sfert, cînd deja mîncasem şi mă simţeam ceva mai bine, am întors maşina şi am pornit către casa doamnei Hilmer. Casa era cufundată în întuneric, cu excepţia luminii de la uşa garajului.

Am oprit brusc mașina. Ceva îmi spunea că trebuie să întorc, să merg la un han sau la un hotel, să nu înnoptez aici. Pînă atunci nu mă gîndisem cît de nesigură ar fi fost în seara aceasta casa de oaspeți pentru mine. Mîine voi pleca negreșit, mi-am zis eu. Dar încă o noapte aici, nu va fi foc. Să mă văd ajunsă în apartament și atunci totul o să fie în regulă.

Bineînțeles că toată ipoteza aceasta era lipsită de logică. Alaltăseară, pe cînd luam cina împreună cu doamna Hilmer, cineva intrase în apartament. Aveam însă presimțirea că de data aceasta n-o să găsesc pe nimeni așteptîndu-mă. Nesiguranța și tulburarea veneau mai ales din perspectiva de a sta singură afară, fie și numai pentru cîteva clipe, atît de aproape de pădure.

Am aprins farurile și am continuat să conduc, încet, pe alee. Toată ziua cărasem în portbagajul mașinii rucsacul cu transcrierea procesului, ziarele și bijuteriile mamei. Cînd am plecat de la restaurant, am adus geanta din portbagaj pe locul din față, astfel încît, o dată ajunsă acasă, să pot ieși cu ea cu tot din mașină, să nu mai zăbovesc deloc afară.

Am scrutat cu o privire atentă împrejurimile garajului. Nu era nimeni. Am respirat adînc, mi-am luat rucsacul, am coborît din mașină și am urcat în grabă cele cîteva trepte pînă la ușă.

Înainte să apuc să bag cheia în ușă, o mașină a intrat cu viteză pe alee și a frînat cu mare zgomot. Un bărbat a sărit din ea și s-a repezit spre mine.

Am înghețat, așteptîndu-mă să-i văd figura lui Rob Westerfield și să-i aud chicotitul acela ciudat pe care îl auzisem atunci cînd stătusem aplecată asupra trupului Andreei.

Însă imediat se îndreptă către mine lumina unei lanterne și, pe măsură ce bărbatul se apropia, mi-am dat seama că purta uniformă. Era ofițerul White.

– Domnişoară Cavanaugh, mi s-a dat de înţeles că o să vă mutaţi, îmi zise el pe un ton deloc binevoitor.

24

După cîteva momente stînjenitoare în care i-am explicat de ce nu mă mutasem încă, am insistat ca ofiţerul să mă însoţească în apartament şi să-i telefoneze doamnei Hilmer acasă la nepoata ei. Lăsasem numărul pe o foaie, lîngă computer. A format numărul, după care mi-a dat-o mie la telefon.

– Ellie, îmi pare atît de rău, mi-a zis ea. L-am rugat pe ofiţerul White ca poliţia să supravegheze casa cît timp lipsesc eu şi i-am spus că tu pleci, dar ar fi trebuit să te creadă dacă i-ai spus că încă eşti oaspetele meu.

Aveţi dreptate, am zis în sinea mea, dar dumneaei i-am spus altceva:

– Doamnă Hilmer, e foarte bine că cei de la poliţie au atîta grijă.

Nu i-am spus şi că, deşi s-a dovedit nepoliticos, îmi părea bine că era aici, cu mine. Asta a însemnat că nu a trebuit să intru singură în apartament, iar după plecarea lui, aveam să zăvorăsc uşa.

Am întrebat-o ce face nepoata ei, i-am spus la revedere şi am închis telefonul.

– Prin urmare, domnişoară Cavanaugh, plecaţi mîine? mă întrebă ofiţerul White. Mi-a vorbit pe un ton de parcă mi-ar fi spus: *Poftiţi pălăria. Iar acum, încotro?*

– Da, domnule ofiţer. Nu vă faceţi griji. Mîine o să plec.

– Aţi primit vreun răspuns la solicitarea pe care aţi făcut-o la Sing Sing?

– Să ştiţi că am primit, am răspuns eu, zîmbind într-un

mod despre care Pete Lawlor obișnuia să spună că este enigmatic, trădînd o mulțumire interioară abia mărturisită.

Se încruntă. Îi ațîțasem curiozitatea, ceea ce și doream.

– Tot orașul vorbește despre niște cuvinte destul de neplăcute pe care i le-ați fi adresat lui Rob Westerfield astăzi, la hanul Parkinson.

– Nu există nici o lege care să interzică onestitatea și cu atît mai puțin una care să impună amabilitatea față de criminali.

Stătea cu mîna pe clanța ușii, iar obrajii i se înroșiseră.

– Domnișoară Cavanaugh, haideți să vă dau un sfat de aici, din lumea reală. Știu sigur că datorită banilor pe care familia a fost dispusă să-i arunce încoace și-n acolo, Rob Westerfield și-a făcut niște acoliți foarte loiali în închisoare. Exact așa s-a întîmplat. Unii dintre indivizii aceia sînt acum liberi. Fără ca măcar să stea de vorbă cu Westerfield, unul dintre ei s-ar putea să ia singur decizia de a-l scăpa de un „ghimpe", așteptîndu-se, desigur, la o răsplata pe măsură.

– Cine mă va scăpa de acest preot gălăgios? am întrebat eu.

– Despre ce vorbiți?

– Era o întrebare retorică, domnule ofițer. În secolul al doisprezecelea, Henry II i-a adresat aceste vorbe unui nobil, iar la scurt timp după aceea arhiepiscopul Thomas Becket a fost asasinat în catedrala sa. Știți ceva, domnule ofițer? Nu înțeleg dacă ceea ce-mi spuneți dumneavoastră e o amenințare sau un avertisment.

– Un reporter care se ocupă de investigații ar trebui să-și poată da seama de diferență, domnișoară Cavanaugh.

Și cu asta, plecă. Mi se păru că pașii lui apăsați care se auzeau pe scări erau ca un semn de plecare definitivă.

Am zăvorît ușa, m-am apropiat de fereastră și l-am văzut urcîndu-se în mașină și plecînd.

De regulă fac duș dimineața, dar dacă am o zi mai grea și sînt mai stresată, fac duș și înainte de culcare. Efectul este că îmi relaxez mușchii în zona umerilor și a gîtului. În seara aceasta am hotărît să fac mai mult de atît. Am umplut cada cu apă fierbinte și am picurat în ea ulei de baie. După șase luni, sticluța cu ulei era aproape neînceputã, dovadă că nu mă bucuram prea des de o baie în cadă. Însă în seara aceasta chiar simțeam nevoia și mi-a prins bine să stau mai mult în cadă și să mă înmoi în apa fierbinte. Am ieșit numai cînd apa începuse să se răcească.

Întotdeauna m-a amuzat să citesc reclame la cămăși de noapte sau la alte accesorii, care mai de care mai atrăgătoare, mai seducătoare. Veșmintele mele pentru noapte sînt pijamalele comandate din catalogul L.L Bean. Sînt foarte comode și largi, iar pe deasupra port de regulă un halat din flanel. Cît despre picioare – prefer întotdeauna papuci îmblăniți.

În dormitor era un birou cu două uși și cu oglindă care îmi amintea de cel pe care mama îl achiziționase pentru camera Andreei și îl vopsise în alb. În timp ce mă pieptănam în fața oglinzii, m-am întrebat ce s-o fi ales de biroul acela. Cînd eu și mama ne-am mutat în Florida, am luat cu noi foarte puține articole de mobilier. Și sînt sigură că nu am luat nimic din camera atît de îmbietoare a Andreei. Și camera mea era foarte drăguță pe-atunci, dar arăta ca o cameră de copil, mai ales pentru că pereții erau îmbrăcați în tapet cu scene din *Cenușăreasa*.

Atunci, într-un moment de sclipire a memoriei, mi-am adus aminte că odată i-am spus mamei că tapetul mi se părea prea copilăresc. Mi-a răspuns cu promptitudine:

– Dar e aproape la fel cu cel pe care l-a avut Andrea în camera ei cînd era mică. Iar *ei* i-a plăcut foarte mult.

Cred că încă pe-atunci mi-am dat seama cît eram de diferite. Eu nu eram prea entuziasmată de lucrurile pe care toate fetele le adorau, şi nici nu mă atrăgeau garderobele sofisticate. Andrea îi semăna mamei, era feminină prin excelenţă.

Tu eşti fetiţa dragă a tatei... Eşti voia bună a Crăciunului, eşti steaua din brad... Şi rămîi fetiţa dragă a tatei.

Fără să vreau, îmi veniră din nou în minte versurile acelui cîntec şi l-am văzut din nou pe tata în camera Andreei, ţinînd în mînă cutia muzicală şi suspinînd.

Era o amintire de care voiam întotdeauna să mă debarasez cît mai repede.

– Hai, fetiţo, piaptănă-te odată şi mergi la culcare, am zis cu voce tare.

Mi-am studiat cu atenţie profilul în oglindă. De obicei purtam părul strîns în creştetul capului, dar acum, privindu-mă bine, am observat că îmi crescuse destul de mult. În timpul verii devenise aproape blond şi se mai păstrau, încă, şuviţe de culoare deschisă.

Descori îmi aminteam ce-mi spusese detectivul Longo atunci cînd mi-a pus prima oară întrebări după ce fusese găsit trupul Andreei. Mi-a spus că părul meu, ca şi al fiului său, îi amintea de nuanţa nisipului în care se răsfrîng razele soarelui. Era o descriere atît de delicat aleasă şi, cu toate că acum părul meu era străbătut de nenumărate şuviţe, îmi plăcea să cred că încă se potrivea acelei descrieri.

Am urmărit ştirile de la ora unsprezece, atît cît să mă asigur că viaţa îşi continua cursul ei firesc şi în afara orăşelului în care mă aflam atunci. Apoi, după ce am verificat zăvoarele de la ferestrele sufrageriei, m-am dus la culcare. Vîntul bătea în rafale puternice, aşa că doar am întredeschis cele două

geamuri din dormitor. Adierea răcoroasă a fost suficientă să mă facă să scot repede papucii din picioare, să-mi dau jos halatul şi să mă bag repede în aşternut.

În apartamentul meu din Atlanta adormeam mereu imediat ce mă aşezam în pat. Dar aici lucrurile se schimbau. Se auzeau zgomote destul de slabe care veneau din stradă şi cîteodată auzeam şi muzică din apartamentul vecinului, un amator de hard rock, care uneori dădea volumul la maxim.

O bătaie uşoară în peretele care despărţea camerele noastre era mereu urmată de un răspuns amabil.

Ce bine mi-ar fi prins acum nişte sunete metalice care să-mi dea de ştire că mai există un suflet undeva, în apropiere, mi-am zis eu, aranjîndu-mi perna. Mi se părea că toate simţurile îmi erau extrem de încordate – probabil din cauza întîlnirii aceleia de peste zi cu Westerfield.

Jan, sora lui Pete, locuieşte într-un orăşel care se numeşte Peachtree, nu departe de Atlanta. Cîteodată, duminica, Pete mă suna şi-mi spunea:

– Hai să facem un drum să-i vedem pe Jan, pe Bill şi pe copii.

Au şi un ciobănesc german căruia îi spun Rocky, un cîine de pază nemaipomenit. Nici nu coboram bine din maşină, că şi începea să latre furios, dînd de ştire familiei că am sosit.

Cît m-aş bucura să-mi faci acum o vizită, Rocky dragă!

În cele din urmă am reuşit să adorm – un somn agitat, care mai degrabă te face să-ţi doreşti să te trezeşti. Visam că era undeva un loc unde trebuia neapărat să ajung. Trebuia să găsesc pe cineva înainte de a fi prea tîrziu. Era întuneric, iar lanterna nu voia să se aprindă.

Apoi se făcea că eram în pădure şi parcă simţeam mirosul vreascurilor arse. Eram sigură că pe undeva se făcuse un foc. Mai fusesem pe-acolo.

fumul de pe scări era gros de-l puteai tăia cu cuțitul. Din fericire, scările coborau în linie dreaptă, așa că am putut să le cobor aproape alergînd. Pentru o clipă am crezut că ușa care dădea afară era înțepenită. Am lăsat jos computerul, telefonul și rucsacul și am încercat să smulg clanța cu amîndouă mîinile.

Sînt blocată aici, sînt blocată aici, mi-am zis eu, simțind cum începe să-mi ardă părul. Am încercat încă o dată să răsucesc clanța și pînă la urmă a cedat. Am tras de ușă și am deschis-o, am ridicat computerul, telefonul și rucsacul și m-am repezit afară, aproape împleticindu-mă.

Cînd am ieșit la aer, am văzut că un bărbat venea în fugă pe alee, reușind să mă prindă înainte să cad.

– Mai este cineva înăuntru? strigă el.

Tremurînd și în același timp simțindu-mă cuprinsă de flăcări, am dat din cap.

– Soția mea a chemat pompierii, mai spuse, după care mă trase departe de casa care se transformase într-o torță.

O mașină venea, gonind, pe alee. Doar pe jumătate conștientă, mi-am dat seama că aceea era soția lui, pentru că l-am auzit spunîndu-i:

– Lynn, du-o acasă. Să nu stea în frig. Aștept eu pompierii.

Apoi mi se adresă:

– Mergeți cu soția mea. Locuim aproape.

La cinci minute după aceea, pentru prima oară în mai bine de douăzeci și doi de ani, mă aflam în bucătăria fostei noastre case, eram învelită cu o pătură și aveam înaintea mea o ceașcă de ceai. Prin ușa cu geamuri lungi care ducea în sufragerie am văzut candelabrul pe care mama îl îndrăgise atît de mult. Rămăsese la locul lui.

Și ne-am văzut pe mine și pe Andrea pregătind masa pentru cina de duminică.

Era foarte cald şi am început să tuşesc.

Nu era un vis! Am deschis ochii. Camera era cufundată în întuneric, iar fumul plutea pretutindeni. Mă înecam din ce în ce mai tare. Am dat la o parte aşternuturile şi m-am ridicat la marginea patului. Simţeam cum căldura devine tot mai sufocantă. Puteam să ard de vie dacă nu ieşeam de acolo! Unde mă aflam? Preţ de cîteva momente nu-mi puteam da seama pe ce lume sînt.

Înainte să pun piciorul pe podea, cu greu am reuşit să înţeleg că mă aflam în apartamentul doamnei Hilmer. Uşa dormitorului era în stînga patului, chiar în continuarea lui. Dincolo de ea se afla un holişor. Uşa apartamentului era la capătul holului, pe stînga.

Cred că toate acestea mi-au trecut prin minte în cel mult zece secunde. Coborîsem din pat. Podeaua era aşa de încinsă că mi-a fript tălpile. Deasupra am auzit ceva trosnind. Acoperişul luase foc. Mi-am dat seama că în cîteva secunde casa se putea prăbuşi.

Am înaintat, bîjbîind după tocul uşii. Slavă Domnului că am găsit-o deschisă. M-am strecurat de-a lungul holului şi am trecut pe lîngă ceea ce mai înainte fusese uşa de la baie. Fumul aici nu era la fel de gros, dar imediat am văzut izbucnind o flacără uriaşă din bucătărie. Încăperea s-a luminat deodată şi atunci am zărit pe masă computerul, imprimanta şi telefonul mobil. Rucsacul era pe podea, chiar lîngă masă.

Nu voiam să le pierd. O clipă mi-a luat să descui zăvorul şi să deschid uşa ce dădea spre scări. Apoi, muşcîndu-mi buzele ca să nu mai simt durerea provocată în tălpi de arsură, tuşind şi gîfîind, am alergat la masă şi am apucat cu o mînă computerul, imprimanta şi mobilul, iar cu cealaltă m-am repezit la rucsac, după care am ieşit în fugă.

În urma mea, flăcările înghiţeau toată mobila, iar în faţă

„Astăzi oaspetele nostru este Lordul Malcolm Bigbottom."

Am închis ochii.

– Nu e nimic dacă plîngeți, îmi spuse cu blîndețe Lynn, doamna care locuia acum în vechea mea casă. Ați trecut printr-un adevărat coșmar.

Dar am reușit să-mi înghit lacrimile. Simțeam că dacă le las să cadă, nu le voi mai putea opri.

25

Pompierul șef veni acasă la familia Kelton și insistă să cheme o ambulanță pentru a mă duce la spital.

– Se pare că ați inhalat foarte mult fum, domnișoară Cavanaugh, mi-a zis el. Trebuie să vă faceți niște analize, așa, pentru siguranța dumneavoastră.

Peste noapte am rămas la spitalul municipal din Oldham, lucru care mi-a convenit, mai ales pentru că oricum nu aveam unde să merg. Cînd în sfîrșit m-am văzut în pat – după ce am fost curățată de cenușă și funingine și după ce rănile de pe tălpi mi-au fost bandajate –, am acceptat bucuroasă și un somnifer. Rezerva în care mă aflam eu era lîngă camera asistentelor, așa că auzeam murmure și zgomotul ușor al pașilor lor.

Încercînd să adorm, mi-am amintit că în urmă cu cîteva ore doream să am pe cineva în preajmă. Nu-mi trecuse prin minte că dorința mi s-ar putea împlini în felul acesta.

Pe la ora șapte dimineața, cînd am fost trezită de o infirmieră, am simțit dureri cumplite în tot trupul. Mi-a verificat pulsul și tensiunea arterială, după care a plecat. Am dat pătura la o parte, m-am dat la marginea patului și, foarte

nesigură de ce avea să se întîmple, am încercat să mă ridic. Tălpile îmi erau bandajate şi greutatea le făcea şi mai dureroase, dar în rest mi-am dat seama că eram într-o stare destul de bună.

Atunci m-am gîndit cît de norocoasă fusesem. Dacă ar mai fi trecut numai cîteva minute acum aş fi fost cenuşă. Cînd a apărut familia Kelton cu greu m-ar mai fi salvat, chiar dacă ar fi ştiut că sînt înăuntru.

Oare incendiul a fost un accident? Eram convinsă că nu. Cu toate că nu am intrat niciodată în garajul de sub apartament, ştiam de la doamna Hilmer că acolo nu se află decît unelte de grădinărit.

Iar uneltele pentru grădinărit nu iau foc din senin.

Ofiţerul White mă prevenise că vreun fost deţinut ar putea încerca să-l scape pe Rob Westerfield de mine, din dorinţa de a primi o răsplată substanţială. Eu cred că lucrurile stau un pic altfel. Nu am nici cea mai mică îndoială că Westerfield a cerut să fie provocat acest incendiu şi că a dat această sarcină vreunuia dintre foştii lui lachei de la Sing Sing. Nu m-ar mira să aflu că individul care vorbise cu mine în parcarea de la închisoare a fost pus să dea foc casei.

Eram sigură că ofiţerul White o anunţase deja pe doamna Hilmer – îi dădusem numărul nepoatei sale din Long Island. Îmi imaginez cît de dureros o fi fost pentru biata femeie să afle că nu mai avea nici garajul, nici apartamentul. Cîndva acestea fuseseră un hambar şi, ca structură, erau cu adevărat valoroase din perspectivă istorică.

Doamna Hilmer avea şaptezeci şi trei de ani. Apartamentul de deasupra garajului urma să fie folosit la nevoie de cineva care să fie mereu lîngă ea şi să o ajute, fără însă a locui împreună cu ea.

Cu siguranţă că şi accidentul nepoatei sale a făcut-o să-şi

dea seama ce uşor poţi deveni incapabil să te îngrijeşti singur.

Oare asigurarea era suficientă pentru a reconstrui apartamentul sau nici măcar nu mai avea de gînd să se apuce de aşa ceva? Fără îndoială că doamna Hilmer socoteşte acum că nici o faptă bună nu rămîne nepedepsită, mi-am zis cu cu părere de rău. Îi voi da telefon, dar mai tîrziu. Oare cum poţi să-ţi ceri scuze pentru o întîmplare ca asta?

M-am amintit apoi de rucsac, computer, imprimantă şi de telefonul mobil. Am avut grijă să le iau cu mine la spital, dar parcă asistenta îmi spusese că o să le ia de lîngă mine. Oare pe unde se aflau?

În cameră era un dulăpior. Am şchiopătat pînă la el, sperînd şi rugîndu-mă să le găsesc acolo. Am deschis uşa şi am fost încîntată să le văd aşezate pe toate înăuntru.

Cu o bucurie la fel de mare am descoperit într-un cuier un halat de infirmieră. Eram îmbrăcată cu o cămaşă din aceea jalnică, tipică spitalelor. În plus, era măsura unei fetiţe şi abia intram în ea.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să deschid fermoarul rucsacului şi să mă uit înăuntru. Deasupra se afla prima pagină a ziarului *New York Post*, cu titlul mare *VINOVAT* deasupra, întocmai cum era cînd îl deschisesem ultima dată.

Apoi am căutat cu mîna într-o parte a rucsacului şi am început să bîjbîi cu degetele. Am răsuflat uşurată cînd am simţit caseta din piele pe care o căutam.

Ieri-dimineaţă, chiar cînd urcam în maşină să pornesc către casa lui Joan, m-am gîndit că următorul oaspete nepoftit ar putea scotoci prin casă, căutînd lucruri de valoare. M-am întors, am luat caseta din sertar şi am îndesat-o în rucsacul pe care îl pusesem deja în portbagaj.

Acum am scos-o de acolo şi am deschis-o. Toate

obiectele se aflau la locul lor – inelele mamei de logodnă şi de cununie, cerceii cu diamante şi modesta mea colecţie de bijuterii.

Mulţumită că le-am găsit pe toate, am băgat caseta înapoi, am închis rucsacul şi mi-am luat computerul din dulăpior. L-am aşezat pe singurul scaun din încăpere, lîngă fereastră. Mi-am spus că oricît de mult urma să rămîn în spital, acolo aveam să-mi petrec timpul.

Am deschis computerul şi mi-am ţinut respiraţia, răsuflînd uşurată abia cînd am auzit sunetul cu care se deschidea de obicei, cînd ecranul s-a luminat şi am înţeles că nu pierdusem nimic din materialul pe care îl adunasem acolo.

Mă mai liniştisem, aşa că m-am îndreptat şchiopătînd către cuier, mi-am luat halatul şi am intrat în baie. Am găsit acolo un tub mic cu pastă de dinţi, o periuţă de dinţi cu ambalajul sigilat şi un pieptene, toate aşezate pe o policioară deasupra chiuvetei. Am început să mă spăl.

Ştiu că după incendiu am fost în stare de şoc. Acum însă, gîndind cu mintea limpede, am început să-mi dau seama cît noroc am avut să scap nu numai cu viaţă, dar şi cu răni destul de superficiale. Ştiam, de asemenea, că pe viitor trebuia să fiu mai precaută în ceea ce priveşte atentatele la viaţa mea. Un lucru era cît se poate de cert: trebuia să stau undeva unde să fie şi un recepţioner şi alţi angajaţi în preajmă.

Renunţînd la încercarea de a-mi descurca părul încîlcit, am revenit în cameră, m-am aşezat pe scaun şi, de vreme ce nu aveam nici creion, nici hîrtie, am deschis computerul să-mi fac un fel de plan de bătaie.

Nu aveam nici bani, nici haine, nici cărţi de credit, nici permis de conducere – toate acestea fuseseră mistuite de flăcări. Trebuia să împrumut bani pînă cînd îmi făceam dupli-

cate după cărțile de credit și după permisul de conducere. Așa că cine avea să fie norocosul căruia să-i cer ajutor?

Am prieteni în Atlanta și am și o mulțime de colegi de școală împrăștiați prin toată țara la care dacă sunam și ceream ajutor, îl și primeam. Cu toate acestea i-am tăiat de pe listă. Nu voiam să fiu nevoită să dau explicații în legătură cu ceea ce mi se întîmplase.

Pete era singura mea cunoștință din Atlanta care știa de Andrea și cunoștea și motivul pentru care mă aflam aici. Cînd am obținut permisiunea să lipsesc de la serviciu, explicația pentru colegi și prieteni a fost *e ceva personal.*

Sînt sigură că opinia generală era că Ellie, cea care este mereu prea ocupată pentru o întîlnire, are o relație cu cineva deosebit și vrea ca lucrurile să meargă bine cu cel pe care îl alesese.

Pete? Gîndul că aș putea să joc rolul femeii neajutorate în fața acestui Făt-Frumos călare pe un cal alb mă cam enervă. Asta ar fi însemnat să-l consider drept ultima mea salvare.

Știu că aș fi putut să o sun pe Joan Lashley St. Martin, însă convingerea ei că Rob Westerfield ar putea fi nevinovat de moartea Andreei m-a făcut să am o reținere și să nu apelez la ea.

Marcus Longo? Desigur, mi-am zis! El mă va ajuta, și îi voi restitui banii îndată ce îi voi avea.

Mi s-a adus o tavă cu micul dejun, care după o oră a fost luată înapoi neatinsă. Ați fost vreodată în vreun spital în care să se servească o ceașcă de cafea caldă?

Veni și doctorul, îmi cercetă tălpile, îmi zise că eram oricînd liberă să plec acasă, după care se retrase. Mă și vedeam șchiopătînd prin Oldham, purtînd hainele din spital și cerînd de pomană. Exact în acel moment – telepatia! – apăru ofițerul White, însoțit de un bărbat cu trăsături aspre și care se

recomandă drept detectivul Charles Bannister de la Departamentul de Poliție din Oldham. În urma lor venea un infirmier care aducea niște scaune pliante și am înțeles imediat că aceasta nu avea să fie o vizită scurtă, care să mă înveselească.

Bannister și-a exprimat îngrijorarea pentru starea mea și nădăjduia ca după așa o nenorocire să mă simt mai bine.

Eu am simțit, însă, că dincolo de fațada aceasta se afla un scop ascuns pentru care venise la spital și nu era deloc unul prietenesc.

I-am spus că mă simțeam destul de bine și că eram bucuroasă că scăpasem cu viață, remarcă la care el încuviință cu o aplecare a capului. Îmi amintea de unul dintre profesorii pe care i-am avut la un curs de filozofie în timpul colegiului. După ce asculta o observație stupidă făcută de vreun coleg, obișnuia să dea tot așa din cap, afișînd o gravitate de neînțeles.

Voia să spună: *Da, abia acum am înțeles totul.*

Nu mi-a trebuit mult ca să pricep că detectivul Bannister avea în minte un anumit scop: era hotărît să dovedească propria lui teorie, anume că eu inventasem povestea cu intrusul din apartament. Nu mi-a spus asta chiar atît de direct, însă iată care era, după părerea lui, scenariul: auzind de un posibil intrus, doamna Hilmer s-a speriat. Atît i-a trebuit ca să-și imagineze că a fost urmărită de cineva cînd s-a dus și cînd s-a întors de la bibliotecă. Îngroșîndu-mi vocea, am sunat-o apoi și am avertizat-o că aș fi instabilă psihic.

Așa că am ridicat dintr-o sprînceană, și nu am zis nimic.

După părerea detectivului Bannister, eu am provocat incendiul ca să atrag asupra mea atenția și simpatia oamenilor, acuzîndu-l în realitate pe Rob Westerfield de tentativa de a mă ucide.

– Ați fost în pericol de a arde de viu, însă vecinul care

v-a văzut ieşind din casă a spus că duceaţi cu dumneavoastră un computer, o imprimantă, un telefon mobil şi un rucsac destul de mare. Domnişoară Cavanaugh, cînd trebuie să scape dintr-un iad ca acesta, oamenii nu mai stau să-şi strîngă lucrurile.

– Cînd am ajuns la uşa care dădea spre scări, flăcările care cuprinseseră peretele sufrageriei au luminat masa unde lăsasem lucrurile acestea. Erau foarte importante pentru mine, aşa că pentru o secundă am riscat şi mi le-am luat.

– Dar de ce erau atît de importante, domnişoară Cavanaugh?

– Haideţi să vă spun de ce, domnule detectiv Bannister. Încă aveam computerul în poală, aşa că i l-am arătat. Primul capitol al cărţii pe care o scriu despre Rob Westerfield se află în acest computer. Zeci de pagini de note pe care le-am adunat din transcrierea procesului *Statul împotriva lui Rob Westerfield* se află tot aici. Alte exemplare nu am. Nu am făcut cópii după ele.

Nu i se clinti un muşchi pe faţă, însă am observat că figura ofiţerului White începea să trădeze o nemulţumire tot mai evidentă.

– Mi-am scris numărul de telefon pe pancarta pe care o ţineam în mînă cînd am fost la Sing Sing. Sînt sigură că aţi aflat de prezenţa mea acolo de la dumnealui.

Şi am făcut un semn cu capul în direcţia lui White.

– În plus, deja am primit un telefon interesant de la cineva care l-a cunoscut pe Rob Westerfield în închisoare. Aşa că telefonul mobil este singura mea şansă de a păstra legătura cu acel individ, pînă cînd voi merge la un magazin, voi cumpăra altul şi voi transfera numărul. Cît despre rucsacul acela greu, să ştiţi că îl am aici în dulap. Vreţi să vedeţi ce are înăuntru?

– Da, aş vrea.

Am aşezat computerul jos şi m-am ridicat.

– Vi l-aduc eu, a spus.

– Prefer să-l ţin doar eu în mînă.

M-am străduit să nu şchiopătez cînd am străbătut camera. Am tras de uşa dulapului, am scos de acolo rucsacul, l-am lăsat lîngă scaun, m-am aşezat şi am deschis fermoarul.

N-aş putea spune că am văzut, însă am bănuit stupefacţia celor doi în clipa cînd au dat cu ochii de titlul *VINOVAT*.

– Aş fi preferat să nu vă arăt aceste lucruri, am rostit cu mai mult printre dinţi, scoţînd ziar după ziar din rucsac şi aşezîndu-le teanc pe podea. Mama le-a păstrat toată viaţa.

Nu m-am ferit să arăt cît eram de mînioasă.

– Sînt relatările din presă – începînd cu descoperirea trupului surorii mele şi pînă la momentul cînd Rob Westerfield a fost condamnat la închisoare. Nu sînt nici pe departe o lectură *plăcută*, dar pot fi una interesantă, aşa că nu vreau să le pierd.

Scosesem şi ultimul ziar. A trebuit să mă folosesc de ambele mîini ca să pot scoate şi transcrierea procesului. Le-am arătat coperta.

– O altă lectură interesantă, domnule detectiv Bannister, i-am zis eu.

– Sînt convins de asta, încuviinţă el, la fel de impasibil. Se mai află şi altceva acolo, domnişoară Cavanaugh?

– Dacă vă aşteptaţi să găsiţi o canistră cu benzină şi o cutie cu chibrituri, atunci astăzi nu e ziua dumneavoastră norocoasă.

Am scos caseta de piele şi am deschis-o.

– Uitaţi-vă, vă rog.

A privit conţinutul cutiei şi mi-a înapoiat-o.

– Domnişoară Cavanaugh, purtaţi întotdeauna la dumneavoastră, în rucsac, aceste bijuterii, la un loc cu ziarele, sau doar cînd vă aşteptaţi să izbucnească un incendiu?

Se ridică în picioare şi la fel făcu şi White.

– O să mai aveţi veşti de la noi, domnişoară Cavanaugh. Intenţionaţi să vă întoarceţi în Atlanta, sau mai rămîneţi prin zonă?

– Mai rămîn şi o să vă anunţ şi care va fi adresa mea. Poate că poliţia va supraveghea mai bine locul unde voi sta, nu cum s-a întîmplat cu casa bietei doamne Hilmer. Credeţi că se poate aranja?

Obrajii ofiţerului White se înroşiră. Mi-am dat seama că era peste măsură de furios, dar nici că-mi păsa.

Bannister nu se obosi să răspundă, ci făcu stînga-mprejur şi plecă, urmat îndeaproape de White.

I-am condus la plecare. Infirmierul veni în cameră să ia scaunele pliante. Făcu ochii mari cînd mă văzu cu dosarul voluminos în poală, cu caseta de bijuterii în mînă, în timp ce computerul şi ziarele erau împrăştiate pe podea.

– Domnişoară, nu vreţi să vă ajut să le strîngeţi? se oferi el. Sau poate aveţi nevoie de ceva? Păreţi tare supărată.

– Chiar sînt supărată, am încuviinţat eu. Dar... da, puteţi să mă ajutaţi cu ceva. Există vreo cofetărie în spital?

– Da, şi încă una foarte bună.

– Aţi vrea...

M-am oprit, căci eram pe punctul de a izbucni într-o criză de nervi.

– Aţi vrea să-mi aduceţi, vă rog, o cană de cafea neagră foarte fierbinte?

26

După o jumătate de oră savuram ultima gură din cafeaua pe care mi-o adusese amabilul infirmier, cînd apăru un alt vizitator care m-a surprins mult mai mult. Tatăl meu.

Uşa era întredeschisă. Ciocăni încet, după care intră, fără să aştepte vreun răspuns. Ne-am privit în tăcere şi am simţit cum mi se usucă gîtul.

Părul lui negru încărunţise. Era mai slab, dar îşi păstrase statura zveltă pe care o avusese mereu. Ochii lui albaştri erau şi mai bine puşi în evidenţă de ochelarii pe care îi purta, iar fruntea îi era brăzdată de cute adînci.

Mama îl mustra mereu: „Ted, ştiu că nu îţi dai seama, dar trebuie să te abţii de a te mai încrunta cînd te concentrezi. Cînd ai să îmbătrîneşti, o să arăţi ca o prună uscată."

Dar nu arăta nici pe departe ca o prună uscată. Era încă un bărbat foarte frumos, care nu îşi pierduse forţa interioară.

– Bună, Ellie, îmi zise.

– Bună, tată.

Nici nu vreau să mă gîndesc ce a fost în mintea lui cînd m-a văzut înfăşurată într-un amărît de halat de spital, cu părul vîlvoi şi cu picioarele bandajate. Cu siguranţă că nu m-a asemănat cu steaua strălucitoare din melodia cutiei muzicale.

– Ce faci tu, Ellie?

Uitasem ce voce profundă avea. Era vocea autoritară pe care eu şi Andrea o respectam cînd eram copii. Ne simţeam protejate auzind-o, iar eu, cel puţin, simţeam şi un amestec de teamă şi consideraţie.

– Bine, mulţumesc.

– Am venit imediat ce am aflat de incendiul de la casa doamnei Hilmer şi de faptul că erai acolo.

– Nu trebuia să te deranjezi.

Stătea în dreptul uşii. Acum însă, închise uşa şi veni spre mine. Se aşeză în genunchi şi vru să-mi ia mîinile într-ale lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ellie, doar eşti fiica mea. Cum crezi că m-am simţit cînd am aflat că abia ai scăpat cu viaţă?

Mi-am retras mîinile.

– A, dar povestea asta se va schimba. Polițiștii cred că eu am provocat incendiul, doar ca să impresionez. După părerea *lor*, vreau să atrag atenția și simpatia oamenilor.

Vorbele mele îl șocară.

– Asta e culmea!

Era atît de aproape de mine, încît simțeam parfumul spumei sale de bărbierit. Mi se părea mie, sau era același parfum pe care mi-l aminteam de cînd eram mică? Era îmbrăcat cu o cămașă, purta cravată, iar pe deasupra avea un sacou albastru care se asorta foarte bine cu pantalonii gri. Apoi mi-am dat seama că era duminică dimineața și m-am gîndit că poate se pregătise să plece la biserică, dar între timp auzise de incendiu.

– Știu că ai vrea acum să fii amabil, i-am zis, dar chiar aș prefera să mă lași în pace. Nu *îmi trebuie* nimic de la tine și nici nu *vreau* nimic de la tine.

– Ellie, ți-am văzut site-ul. Westerfield e un individ periculos. Mă îngrijorează pînă la disperare situația ta.

Ei bine, aveam măcar un lucru în comun. Știam amîndoi că Rob Westerfield este un criminal.

– Pot să-mi port singură de grijă. Doar o fac de-atîta vreme.

Se ridică.

– Ellie, nu este vina mea. Tu ai refuzat să ții legătura cu mine.

– Da, cred că așa a fost, ceea ce înseamnă că nu ai conștiința încărcată. Nu te mai reține.

– Am venit să te invit, *să te implor* să vii și să locuiești cu noi. Doar așa pot avea grijă de tine. Nu uita că timp de treizeci și cinci de ani am fost polițist.

– Nu, n-am uitat. Erai nemaipomenit îmbrăcat în

uniformă. A, nu mai știu, ți-am scris sau nu să-ți mulțumesc că ai îngropat cenușa mamei alături de Andrea?

– Da, mi-ai scris.

– Certificatul de deces precizează că ar fi murit de ciroză hepatică, dar părerea mea e că diagnosticul „inimă zdrobită" ar fi fost mult mai aproape de adevăr. Iar moartea surorii mele nu a fost singurul motiv care i-a frînt inima.

– Ellie, mama ta a fost cea care m-a părăsit.

– Mama te-a *adorat*. Ai fi putut să aștepți să-și revină. Ai fi putut să vii după ea în Florida și să o aduci acasă – să *ne* duci acasă. Dar nu ai vrut.

Tata băgă mîna în buzunar și își scoase portofelul. Speram că nu va îndrăzni să-mi ofere bani, și nici nu s-a întîmplat așa. A scos o carte de vizită pe care a lăsat-o pe pat.

– Ellie, poți să mă suni oricînd, fie că e zi sau noapte.

Și ieși, lăsînd în urmă parfumul spumei sale de ras. Uitasem că uneori mă așezam pe marginea căzii și vorbeam cu el în timp ce se bărbierea. Uitasem cum cîteodată se întorcea spre mine, mă lua în brațe și își ștergea fața plină de spumă de fața mea.

Amintirea aceasta a fost atît de vie, încît am ridicat mîna și mi-am atins fața, așteptîndu-mă parcă să simt spuma umedă. Obrazul îmi era ud, însă din cauza lacrimilor pe care de data aceasta nu le-am mai putut opri.

27

În ora care a urmat am încercat de două ori să-l găsesc pe Marcus Longo. Apoi mi-am adus aminte că-mi spusese despre soția lui că nu-i place să zboare singură. Cred că tocmai plecase la Denver să o aducă acasă, profitînd de ocazie să-și viziteze și nepoțelul.

Asistenta băgă capul pe uşă şi îmi aduse aminte că pe la prînz era ora de vizită a doctorului. Pe la unsprezece şi jumătate mă pregăteam să întreb dacă exista în spital vreun birou de asistenţă socială, cînd mă sună Joan.

– Ellie, abia acum am aflat ce ţi s-a întîmplat. Doamne Dumnezeule, ce faci? Cu ce pot să te ajut?

Tot orgoliul cu care voiam să refuz ajutorul ei pentru că nu-l credea pe Rob Westerfield o fiară criminală se evaporase. Aveam nevoie de ea şi ştiam prea bine că ea credea sincer în nevinovăţia lui, aşa cum eu eram convinsă că era vinovat.

– Să ştii că mă poţi ajuta chiar foarte mult, am zis eu.

Uşurarea pe care am simţit-o auzind acest glas prietenos îmi făcu vocea să tremure.

– Ai putea să cauţi nişte haine pentru mine. Ai putea să mi le-aduci. Ai putea să mă ajuţi să-mi găsesc o locuinţă. Mi-ai putea împrumuta nişte bani.

– Vei sta de-acum la noi... începu ea.

– Nu, nici să nu te gîndeşti. Nu este o idee bună nici pentru mine, nici pentru voi. Doar nu vrei să te trezeşti că îţi arde casa doar pentru că mă găzduieşti pe mine.

– Ellie, doar nu crezi că cineva a provocat incendiul acela cu intenţia de a te ucide!

– Ba da, aşa cred.

Stătu o clipă în cumpănă, gîndindu-se, cu siguranţă, la cei trei copii ai ei.

– Şi atunci, Ellie, unde ai putea să stai ca să te afli în siguranţă?

– Locul cel mai potrivit mi se pare un han. Nu-mi surîde deloc ideea unui motel în care toate uşile dau afară.

Mi-am amintit îndată un lucru important:

– Nu te gîndi la hanul Parkinson. Are toate camerele rezervate.

– M-am gîndit la un loc care s-ar putea să fie ce cauți tu, îmi zise Joan. În plus, am o prietenă cam de înălțimea și greutatea ta. O să o sun ca să împrumut niște haine. Ce mărime porți la încălțăminte?

– Treizeci și nouă, dar nu cred că-mi pot scoate momentan bandajele.

– Știi ce? Leo poartă patruzeci. Dacă nu te deranjează, aș putea să-ți aduc o pereche de adidași de-ai lui.

Nu m-a deranjat.

După mai puțin de-o oră sosi Joan, aducînd cu ea o valiză ce conținea lenjerie intimă, pijamale, șosete, pantaloni, un pulover pe gît, o jachetă călduroasă, mănuși, adidași și niște articole de toaletă. M-am îmbrăcat, iar asistenta mi-a adus un baston de care să mă folosesc pînă la vindecarea rănilor de pe tălpi. La plecare, cu greu am convins-o pe casieră să accepte plata o dată cu o copie a asigurării mele medicale, pe care urma să i-o trimit prin fax.

În cele din urmă ne-am urcat în mașina lui Joan. Îmi pieptănasem părul pe spate și îl prinsesem cu un elastic pe care îl luasem din camera asistentelor. Aruncînd o privire fugară în oglindă, am văzut că arăta destul de bine. Hainele pe care le împrumutasem mi se potriveau și cu toate că adidașii păreau mari de mine, îmi protejau foarte bine tălpile dureroase.

– Ți-am făcut o rezervare la hanul Hudson Valley, îmi zise Joan. Se află cam la o milă de aici.

– Dacă nu te superi, aș vrea să trecem puțin pe la doamna Hilmer. Mașina mea încă se află acolo – sau cel puțin așa sper.

– Dar cine să o ia?

– Nu ar lua-o nimeni, însă era parcată cam la un metru de garaj. Sper din toată inima să nu fie acum sub dărîmături.

Nu mai rămăsese în picioare nici un perete din ceea ce fusese mai înainte locuința pe care doamna Hilmer, în generozitatea ei, mi-o oferise. Toată zona era încercuită cu o bandă care interzicea apropierea, iar un polițist stătea de pază.

Trei oameni încălțați cu cizme de cauciuc își dădeau silința să descopere în molozul acela cauza incendiului. Cînd ne-am apropiat și-au ridicat privirea spre noi, după care își continuară activitatea.

M-am liniștit cînd am văzut că mașina mea fusese mutată cu vreo șapte metri mai încolo, înspre casa doamnei Hilmer. Ne-am dat jos din mașina lui Joan să ne uităm puțin la a mea. Este un BMW pe care îl cumpărasem în urmă cu doi ani, prima mea mașină mai de Doamne-ajută.

Așa cum mă și așteptam, era acoperită cu funingine și avea și cîteva zgîrieturi la portiera din dreapta, însă mă consideram norocoasă. Aveam încă mașină, chiar dacă deocamdată nu mă puteam folosi de ea.

Poșeta mea fusese în dormitor. Și ca multe alte lucruri, în ea se aflau și cheile.

Polițistul care păzea locul veni spre noi. Era foarte tînăr și politicos. Cînd i-am explicat că nu mai aveam cheia mașinii, dar că voi lua legătura cu firma ca să mi se trimită o copie, m-a asigurat că mașina va fi în siguranță.

– Unul dintre noi va fi tot timpul aici în următoarele zile.

„Ca să vedeți dacă nu cumva eu am provocat incendiul?" mi-am zis în gînd, în timp ce îi mulțumeam.

Euforia care mă cuprinsese cînd m-am îmbrăcat și am plecat din spital scădea, pe măsură ce Joan și cu mine ne apropiam din nou de mașina ei. Era o zi frumoasă și senină de toamnă, dar se simțea încă în aer mirosul fumului. Speram din toată inima să se împrăștie înainte ca doamna Hilmer să

vină acasă. Iată încă un lucru pe care trebuia neapărat să-l fac: să-i telefonez şi să-i povestesc tot.

Îmi şi imaginam cum avea să decurgă dialogul.

„Îmi pare tare rău că din cauza mea v-a ars casa de oaspeţi. Promit că a doua oară nu se va mai întîmpla".

Se auzeau în depărtare clopotele bisericii şi mă întrebam dacă tata plecase la slujbă după ce trecuse pe la mine – el, soţia lui şi fiul, vedeta campionatului de baschet. Cînd am eliberat camera de spital, i-am aruncat şi cartea de vizită, dar apucasem să văd că încă locuia în Irvington. Asta însemna că, foarte probabil, mai era enoriaş al bisericii Imaculata Concepţiune, unde fusesem eu botezată.

Naşii care trebuia să se alăture părinţilor mei în educarea vieţii mele spirituale şi religioase erau familia Barry, prieteni apropiaţi ai tatălui meu. Dave Barry era tot poliţist şi cred că acum se pensionase şi el. Mă întreb dacă el sau soţia lui, Nancy, l-or fi întrebat vreodată pe tata dacă mai ştie ceva de mine.

Sau poate că devenisem subiect tabu, cine ştie? Un subiect de genul acelora de care scapi dînd din cap şi oftînd. *„Este unul dintre lucrurile nedorite pe care ţi le rezervă viaţa. Nu avem ce face, trebuie să-l lăsăm să treacă şi să ne vedem mai departe de ale noastre."*

– Ellie, eşti foarte tăcută, remarcă Joan, dînd drumul la căldură. Spune-mi cinstit, cum te simţi?

– Mult mai bine decît îndrăznisem să sper, i-am răspuns. Eşti îngerul meu păzitor şi să ştii că, din banii pe care ai să mi-i împrumuţi, o să-ţi fac cinste cu o masă de prînz.

Mi-am dat seama că hanul Hudson Valley avea să fie locul cel mai potrivit pentru mine. Avea trei etaje, era genul de conac construit în stil victorian, cu verandă spaţioasă, şi îndată ce păşirăm pragul recepţionera ne şi acordă toată atenţia.

Joan prezentă cartea ei de credit, explicîndu-i că eu îmi pierdusem portofelul, dar că în cîteva zile îmi voi face alte cărți de credit. Din cauza aceasta, doamna Willis, recepționera, avea să-mi acorde toată grija. După ce se prezentă, mărturisi că în urmă cu șapte ani, pe cînd se afla în gară și aștepta un tren, a lăsat poșeta pe bancă, lîngă ea.

– Am întors pagina, pentru că citeam un ziar, își aminti ea, și în secunda aceea poșeta a dispărut. Ce m-am mai supărat! Eram și foarte strîmtorată. Pînă să-mi revin și să pot da un telefon, cineva mi-a și scos trei sute de dolari de pe card...

Cred că din cauză că împărtășisem și eu experiența ei mi-a dat una dintre cele mai bune camere ale hanului.

– Costă cît o cameră obișnuită, dar e mai degrabă un mic apartament, pentru că are și bucătărie proprie. Și partea cea mai frumoasă este că are și vedere spre rîu. E o priveliște superbă!

Nimic nu-mi place mai mult pe lumea asta decît imaginea unui rîu. Nici nu este greu de înțeles de ce. M-am născut într-o casă din Irvington cu vedere spre fluviul Hudson și am trăit acolo primii cinci ani din viață. Mi-aduc aminte că atunci cînd eram mică obișnuiam să trag un scaun lîngă fereastră și să mă urc pe el ca să pot vedea strălucirea apei.

Am urcat cu Joan cele două etaje pînă la camera mea, i-am dat dreptate că era exact ce aveam eu nevoie, după care ne-am îndreptat încet, încet către sufrageria îngrijită din spatele hanului. Deja simțeam că rănile mi se înmulțiseră și mă dureau foarte tare.

Am luat un Bloody Mary și o porție de sandvișuri care mă făcură să simt din nou că sînt și eu om.

Apoi, la cafea, Joan se încruntă și îmi spuse:

– Ellie, nu-mi place că trebuie să-ți spun asta, dar nu am

încotro. Aseară am fost cu Leo la o petrecere. Toată lumea vorbește despre site-ul tău.

– Spune mai departe.

– Unii cred că e ceva revoltător, mărturisi ea. Îmi dau seama că nu este ilegal să te legi de numele lui Rob Westerfield, însă mulți sînt de părere că nu e drept ce faci, și mai ales că nu are rost.

– Stai liniștită, i-am răspuns eu. Nu am de gînd să renunț și, mai cu seamă, mă interesează foarte mult reacțiile. Ce altceva se mai spune?

– Că n-ar fi trebuit să spui toate lucrurile acelea atît de urîte despre el. Că raportul medicului legist despre rănile Andreei este prea brutal.

– Dar și crima a fost brutală.

– Ellie, mi-ai cerut să-ți spun ce zice lumea!

Joan era atît de mîhnită, încît îmi păru tare rău că o necăjesc cu aceste lucruri.

– Iartă-mă. Îmi dau seama cît de neplăcută este situația asta pentru tine.

Ridică din umeri.

– Ellie, eu cred că Will Nebels a ucis-o pe Andrea. Jumătate din oraș îl consideră vinovat pe Paulie Strocbel. Alții – destul de mulți și ei – sînt de părere că, deși Rob Westerfield ar putea fi vinovat, și-a ispășit pedeapsa, a fost eliberat pentru bună purtare, iar tu ar trebui să accepți asta.

– Joan, dacă Rob Westerfield și-ar fi recunoscut vina și remușcările, tot l-aș fi urît, însă nu ar mai fi existat nici un site. Îi înțeleg pe oamenii aceștia, dar acum nu pot da înapoi.

Joan îmi luă mîinile într-ale ei.

– Ellie, mai e cineva pentru care ar trebui să ai puțină înțelegere. Bătrîna doamnă Westerfield. Menajera ei spune tuturor cît de mult o mîhnește site-ul tău și că tare ar vrea să-l ții închis măcar pînă ce juriul deliberează a doua oară.

Mi-am amintit-o pe Dorothy Westerfield, femeia aceea elegantă care în ziua înmormîntării a venit şi i-a prezentat mamei „condoleanţe" şi căreia tata i-a cerut să iasă afară din casă. Nu a putut accepta compasiunea ei atunci şi nici eu nu o să mă las influenţată acum de nevoia ei de compasiune.

– Ar fi mai bine dacă am schimba subiectul, i-am zis eu. Nu cred că o să cădem de acord.

Joan îmi lăsă trei sute de dolari şi am zîmbit amîndouă cînd am plătit eu masa.

– Simbolic, însă mă face să mă simt mai bine, am spus eu.

În hol, la ieşire, ne-am luat rămas/bun.

– Nu-mi place să te ştiu urcînd singură scările, se arătă ea îngrijorată.

– Cred că merită efortul să ajung în camera mea. Şi am şi sprijinul acesta, am răspuns eu, arătînd spre baston.

– Să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu, vorbim mîine.

N-aş fi vrut să mai aduc în discuţie un subiect cu care nu era de acord, dar trebuia să o mai întreb ceva.

– Joan, ştiu că nu ai văzut niciodată medalionul pe care sînt sigură că îl purta Andrea, dar ai mai păstrat legătura cu vreuna dintre colegele voastre?

– Sigur că da. Şi poţi să fii convinsă că o să primesc imediat veşti de la ele, acum cînd se petrec toate astea.

– Vrei să le întrebi tu dacă a văzut vreuna dintre ele medalionul pe care ţi l-am descris? Era de aur, în formă de inimioară, gofrat pe margine, în mijloc cu pietricele albastre, avînd pe spate gravate iniţialele Andreei şi a lui Rob. Trebuie neapărat să aflu dacă poate cineva să confirme că acest medalion a existat.

Joan nu mai zise nimic. Mi-a promis că o să întrebe, după care plecă acasă, la viaţa ei liniştită alături de soţul şi

copiii săi. Sprijinindu-mă în baston, am urcat scările mai mult şchiopătînd către camera mea, am închis şi am zăvorît uşa, mi-am scos adidaşii cu grijă şi m-am aşezat pe pat.

Mă trezi soneria telefonului. Am rămas uimită cînd am văzut că se lăsase întunericul. M-am ridicat cu greu într-un cot, am bîjbîit după lumină şi m-am uitat la ceasul de pe noptieră, de lîngă telefon.

Era opt. Adică dormisem şase ore.

– Alo! Aveam o voce tare răguşită.

– Ellie, sînt eu, Joan. S-a întîmplat o mare nenorocire. Menajera doamnei Westerfield s-a dus în după-amiaza asta la băcănia familiei Stroebel şi a ţipat la Paulie, cerîndu-i să recunoască faptul că el a ucis-o pe Andrea. I-a spus că din vina lui familia Westerfield este atît de chinuită acum. Ellie, acum o oră Paulie s-a încuiat în baie la el acasă şi şi-a tăiat venele de la mîini. Acum e la terapie intensivă, la spital. A pierdut prea mult sînge şi medicii nu-i dau şanse de supravieţuire.

28

Am găsit-o pe doamna Stroebel în sala de aşteptare, lîngă salonul de terapie intensivă. Plîngea tăcută, lacrimile rostogolindu-i-se fără încetare pe obraji. Ţinea buzele strînse, de parcă s-ar fi temut că, deschizîndu-le, nu ar mai putea opri valul de durere care stătea să se reverse.

Îşi ţinea haina pe umeri şi, cu toate că şi jacheta şi fusta erau albastru închis, se vedeau pe amîndouă pete mari şi întunecate. Sîngele lui Paulie.

Lîngă ea se afla o femeie solidă, îmbrăcată simplu, care părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Părea că o

protejează și ridică ochii spre mine, privindu-mă cu ostilitate nedisimulată.

Nu știam la ce reacție să mă aștept din partea doamnei Stroebel. Din cauza site-ului meu fusese Paulie învinuit de către menajera doamnei Westerfield și tot din cauza mea el recursese la această soluție disperată.

Însă doamna Stroebel se ridică și veni să mă întîmpine.

– *Tu* poți să înțelegi, Ellie, suspină ea. Tu poți să înțelegi ce au făcut oamenii aceștia din fiul meu.

Am cuprins-o pe după umeri.

– Sigur că înțeleg, doamnă Stroebel.

Am privit peste ea către cealaltă femeie. A înțeles întrebarea din privirea mea și cu un gest al mîinii îmi dădu de înțeles că tot nu se știa dacă Paulie va supraviețui.

Apoi se prezentă.

– Mă numesc Greta Bergner. Lucrez împreună cu doamna Stroebel la băcănie. Am crezut că sînteți reporter.

Am rămas împreună cu ele în următoarele douăsprezece ore. Din cînd în cînd ne duceam în rezerva unde se afla Paulie – întins pe pat, cu mască de oxigen pe față, cu perfuzii la mîini și cu încheieturile strîns bandajate.

În noaptea aceea atît de lungă, am fost martoră la agonia doamnei Stroebel și am văzut cum buzele ei rosteau rugăciuni tăcute; m-am surprins și pe mine rugîndu-mă. La început am făcut-o instinctiv, însă după aceea căutam rugăciunea și o rosteam din inimă. *Dacă îl salvezi pe Paulie de dragul femeii acesteia, voi încerca să accept toate cîte s-au petrecut. Poate nu voi reuși, dar jur că voi încerca.*

Începea să se crape de ziuă. Pe la nouă și un sfert veni un doctor în sala de așteptare.

– Starea lui Paulie s-a stabilizat, a anunțat el. O să supraviețuiască. Acum mergeți și odihniți-vă și dumneavoastră.

*

La întoarcerea de la spital am luat un taxi; pe drum, l-am rugat pe şofer să oprească, să-mi pot cumpăra ziarele de dimineaţă. Doar o privire am aruncat pe prima pagină a ziarului *Westchester Post* şi m-am bucurat că Paulie Stroebel nu avea acces la presă în rezerva lui de la terapie intensivă.

Titlul suna aşa: *„Suspect de crimă care încearcă să se sinucidă"*.

În rest, pagina era acoperită cu fotografiile a trei oameni. În stînga era a lui Will Nebels, privind drept spre obiectiv şi afişînd o siguranţă deloc potrivită cu figura lui de obicei inexpresivă. Cea din partea dreaptă înfăţişa o femeie în jur de şaizeci-şaizeci şi cinci de ani, a cărei privire încruntată accentua trăsăturile aspre ale feţei. În mijloc se afla o fotografie a lui Paulie, în spatele tejghelei de la băcănie, ţinînd în mînă cuţitul de pîine.

Fotografia fusese ajustată în aşa fel încît să se vadă doar mîna în care ţinea cuţitul. Era evident că fusese scoasă din context, că nu apărea acolo nici o baghetă pentru sandvişuri. Iar el privea, încruntat, chiar înspre obiectiv.

M-am gîndit imediat că bietul Paulie fusese surprins de aparatul de fotografiat. În orice caz, oferea imaginea unui om morocănos cu ochi tulburi care flutură în mîini o armă.

Sub fiecare fotografie erau citate cuvintele protagonistului. Nebels spunea: „Am ştiut că el a făcut-o". Femeia cu trăsături aspre adăuga: „A recunoscut faţă de mine". Iar în dreptul lui Paulie scria: „Îmi pare rău. Îmi pare rău."

Relatarea urma la pagina 3, dar a trebuit să amîn lectura; taxiul tocmai oprise la han. O dată ajunsă în cameră, m-am întors la ziar.

Femeia din fotografia de pe prima pagină era Lillian

Beckerson, menajera care o slujea de treizeci şi unu de ani pe doamna Dorothy Westerfield. „Doamna Westerfield este una dintre cele mai deosebite fiinţe de pe lumea asta", cita ziarul. „Soţul dumneaei a fost senator, iar bunicul acestuia a fost guvernator al statului New York. Stăpîna mea este nevoită de douăzeci şi doi de ani să suporte această ruşine care umbreşte numele familiei. Acum, cînd unicul nepot încearcă să-şi dovedească nevinovăţia, femeia aceea care, copil fiind, a mînţit în boxa martorilor, s-a întors şi încearcă să-l distrugă într-un site."

„Despre mine e vorba", mi-am zis eu.

„Ieri după-amiază am surprins-o pe doamna Westerfield uitîndu-se în site-ul acela plîngînd. Nu am mai putut suporta una ca asta. Am pornit hotărîtă spre băcănia aceea şi i-am strigat omului ăluia să spună adevărul, să-şi recunoască fapta. Ştiţi ce-mi zicea tot timpul? *Îmi pare rău. Îmi pare rău.* Ia spuneţi, dacă cineva ar fi nevinovat, ar fi spus aşa ceva? Eu nu cred."

Ba da, dacă ar fi fost Paulie. Mi-am impus să continuu lectura, deşi îmi era foarte greu. Sînt şi eu tot reporter şi mi-am dat imediat seama că acel Colin Marsh, autorul articolului, era unul dintre obişnuiţii vînători de senzaţional care se pricep să alcagă şi să se folosească de citatele răscolitoare.

O căutase şi pe Emma Watkins, consilierul care cu ani în urmă jurase cu mîna pe Biblie că atunci cînd clasa fusese anunţată de ce i se întîmplase Andreei, Paulie Stroebel spusese, suspinînd, *N-am crezut că a murit!*

Doamna Watkins i-a mărturisit lui Marsh că de-a lungul anilor condamnarea lui Rob Westerfield nu i-a dat pace. A mai spus că Paulie manifesta unele tulburări şi că dacă a aflat că Andrea glumise spunîndu-i că îl va însoţi la petrecerea de Ziua Recunoştinţei, este foarte posibil să-şi fi ieşit din fire.

Să-şi fi ieşit din fire. Ce exprimare delicată pentru a aduce o acuzaţie, mi-am zis eu.

Will Nebels, fiinţa aceea josnică, individul acela vulgar care obişnuia să le îmbrăţişeze pe tinerele fete, era citat din plin în cuprinsul articolului. Cu şi mai multe detalii înflorite decît cele aduse în faţa camerelor TV, i-a povestit lui Marsh cum l-a văzut el pe Paulie intrînd în garaj în noaptea aceea, ducînd cu el cricul. Şi-a încheiat cuvîntarea lamentîndu-se îndurerat pentru că nu va fi niciodată în stare să se revanşeze faţa de familia Westerfield, pentru tăcerea lui atît de îndelungată.

După ce am terminat de citit articolul, am aruncat ziarul pe pat. Eram deopotrivă înfuriată şi îngrijorată. Cazul era dezbătut în presă şi tot mai multă lume începea să creadă că Rob Westerfield era nevinovat. Mi-am dat seama că, dacă aş fi citit articolul la rece, cu obiectivism, pînă şi eu aş fi putut fi convinsă că nu fusese condamnat cel care trebuia.

Dar dacă doamna Westerfield era supărată pentru ceea ce citise pe site-ul meu, fără îndoială că cele scrise acolo aveau un efect şi asupra altor oameni. Am deschis computerul şi m-am apucat de treabă.

„Într-un gest necugetat de loialitate greşit înţeleasă, menajera doamnei Dorothy Westerfield a intrat furtunos în băcănia familiei Stroebel şi l-a atacat verbal pe Paulie Stroebel. Cîteva ore mai tîrziu, Paulie, un om cu un suflet prea delicat, aflat într-o stare accentuată de tensiune din cauza minciunilor impuse cu banii familiei Westerfield, a încercat să se sinucidă.

Am toată consideraţia faţă de doamna Dorothy Westerfield, cu adevărat o femeie deosebită, şi îi înţeleg durerea provocată de crima comisă de nepotul Domnici sale. Convingerea mea este că îşi va găsi liniştea dacă va accepta că numele distinsei sale familii va rămîne în continuare respectat.

Nu trebuie decît să lase impresionanta sa avere instituțiilor de caritate, care să educe generații viitoare de elevi, și să finanțeze cercetarea medicală, pentru ca mii de vieți omenești să poată fi salvate. Lăsînd această avere unui criminal nu ar face decît să sporească tragedia care în urmă cu mai bine de douăzeci de ani a provocat moartea surorii mele și care ieri a fost atît de aproape de a lua și viața lui Paulie Stroebel.

Am înțeles că s-a alcătuit o Comisie pentru Justiție în favoare lui Rob Westerfield.

Vă invit pe toți să vă alăturați Comisiei pentru Justiție în favoarea lui Paulie Stroebel.

După dumneavoastră, doamnă Dorothy Westerfield!"

Nu-i rău, mi-am zis eu, copiind textul în site. Pe cînd închideam computerul, am auzit telefonul.

– Chiar acum am citit ziarele.

Am recunoscut imediat vocea. Era omul care cu o zi în urmă susținuse că fusese în închisoare cu Rob Westerfield și că îl auzise mărturisind o altă crimă comisă de el.

– Așteptam veşti de la dumneata.

Încercam să păstrez un ton cît mai impersonal.

– Din cîte văd, Westerfield chiar a reușit să-l șifoneze pe nebunul ăla de Stroebel.

– Nu e nebun, l-am repezit eu.

– Mă rog, spune-i cum vrei. Uite care-i treaba. Cinci mii de parai. Și-ți spun prenumele tipului pe care s-a lăudat Westerfield că l-a căsăpit.

– Doar *prenumele!*

– Asta-i tot ce știu. Zi da sau ba.

– Și altceva chiar nu poți să-mi mai spui? Adică unde sau cînd s-a petrecut crima?

– Doar prenumele îl știu și am nevoie de bani pînă vineri.

Era luni. Aveam cam trei mii de dolari într-un cont din Atlanta şi, oricît de mult îmi displăcea ideea, puteam împrumuta restul de bani de la Pete, dacă pînă vineri nu primeam avansul pentru carte.

Ei, ce zici? Începea să devină nerăbdător.

Ştiam bine că putea fi o înşelătorie, dar eram gata să-mi asum riscul.

Pînă vineri voi avea banii, am făgăduit eu.

29

Pînă miercuri seara deja revenisem la condiţia mea normală. Aveam din nou cărţi de credit, permis de conducere şi bani. Un avans pentru carte fusese transferat la o bancă din apropierea hanului. Soţia administratorului din Atlanta intrase în apartamentul meu şi îmi împachetase cîteva haine pe care mi le trimisese cu o seară în urmă. Rănile de pe tălpi mi se vindecau şi chiar mă ocupasem puţin şi de aspectul părului meu.

Dar cea mai importantă era întîlnirea pe care urma să o am joi după-amiază la Boston cu Christopher Cassidy, fostul elev bursier de la Arbinger care, atunci cînd avea paisprezece ani, fusese bătut zdravăn de Rob Westerfield.

Deja pusesem pe site relatarea episodului în care dr. Margaret Fisher fusese agresată de către Rob Westerfield şi despăgubită apoi cu cinci sute de dolari de către tatăl lui, ca să nu depună plîngere.

Înainte să lansez textul pe site i l-am trimis ei prin e-mail. Margaret Fisher nu numai că şi-a dat acordul pentru a face publică întîmplarea, dar a şi adăugat opinia ei de specialist: irascibilitatea şi violenţa la care fusese martoră puteau prea

bine să fi fost impulsul care l-a determinat pe Westerfield să o lovească pe Andrea, provocîndu-i în felul acesta moartea.

Pe de altă parte, Joan ținuse legătura cu prietenele mai apropiate ale Andreei și m-a anunțat că nici una dintre ele nu o văzuse vreodată purtînd alt medalion decît pe cel primit de la tatăl meu.

În fiecare zi puneam pe site o descriere a medalionului, solicitînd informații de la oricine putea furniza măcar un indiciu. Pînă acum, însă, nici un rezultat. Căsuța mea poștală de pe net era plină de comentarii. Unele aduceau laude inițiativei mele, altele o criticau cu vehemență. Îmi scriau și o mulțime de indivizi ciudați. Doi dintre ei mărturiseau că ei erau asasinii. Altul îmi spunea că Andrea este vie și că așteaptă ca eu să o salvez.

Cîteva dintre mesaje erau de amenințare. În cel despre care eram sigură că era autentic, autorul își exprima dezamăgirea că scăpasem vie din incendiu. Adăugase *Drăguță pijama – L.L. Bean, nu-i așa?*

Oare cel care scrisese mesajul acesta privise incendiul din pădure sau era chiar intrusul care fusese în apartament și văzuse pijamaua în dulapul din dormitor? Amîndouă ipotezele erau înspăimîntătoare, trebuie să recunosc.

Luam legătura cu doamna Stroebel de cîteva ori pe zi, și pe măsură ce Paulie se înzdrăvenea, ușurarea din glasul ei devenea tot mai limpede. Totuși, îngrijorarea nu dispărea.

– Ellie, dacă va avea loc încă un proces, iar Paulie va trebui să depună mărturie, mi-e teamă că o să încerce asta încă o dată. Mi-a spus așa: *Mamă, la tribunal nu știu cum să răspund ca să-i fac să înțeleagă. M-a îngrijorat relația Andreei cu Rob Westerfield. Dar nu am amenințat-o.*

Apoi adăugă:

– Mă sună mereu prietenii mei. Cercetează cu toții site-ul tău și mi-au spus că tuturor ne-ar trebui o luptătoare

ca tine. O să-i spun şi lui Paulie. Să ştii că ar vrea să mergi şi tu pe la el.

I-am promis că voi trece vineri pe la spital.

În afară de unele treburi care m-au obligat să ies, am stat în cameră, lucrînd la carte şi comandînd sus toate mesele. Miercuri seara la şapte, m-am hotărît să cobor la cină.

Sufrageria nu era foarte diferită de cea de la hanul Parkinson, însă era ceva mai elegantă. Mesele erau aşezate la distanţă mai mare una de alta, iar feţele de masă erau albe, nu în carouri albe şi roşii. La Parkinson în mijlocul mesei se afla o lumînare groasă pentru decor, şi nu o vază cu flori, care inspira mai multă sobrietate. Cei care luau cina aici erau oameni în vîrstă şi respectabili din oraş, şi nu grupuri de tineri cheflii ca cei care veneau de regulă la Parkinson.

Mîncarea era la fel de bună şi, după ce am ezitat între miel la grătar şi peşte, am ales friptura de miel.

Mi-am scos din geantă o carte pe care de mult voiam să o citesc şi în ora care a urmat m-am bucurat de combinaţia care îmi plăcea atît de mult – o cină pe cinste şi o carte bună. Eram atît de absorbită de naraţiune, încît atunci cînd ospătăriţa a debarasat masa şi mi s-a adresat, am ridicat privirea spre ea, încurcată.

Am primit cafeaua, dar desert nu am vrut.

– Domnul de la masa alăturată ar dori să vă ofere ceva de băut după cină.

Mi-am dat seama că era Rob Westerfield înainte să întorc capul. Stătea la o masă destul de apropiată de a mea, ţinînd în mînă un pahar cu vin. Îl ridică simulînd că ar închina în cinstea mea şi zîmbi.

– M-a întrebat dacă ştiu cum vă numiţi. I-am spus şi a scris bileţelul acesta pentru dumneavoastră.

Mi-a dat o carte de vizită pe care era scris în relief numele

întreg al lui Westerfield, Robson Parke Westerfield. *Doamne, dar știu că e plin de îndrăzneală omul ăsta*, mi-am zis eu, întorcînd cartea de vizită pe partea cealaltă.

Aici erau scrise cuvintele: „Andrea era drăguță, dar tu ești superbă".

M-am ridicat, m-am îndreptat către el, am rupt cartea de vizită și i-am aruncat bucățelele în paharul cu vin.

– Ce-ar fi să-mi dai mie medalionul pe care i l-ai luat după ce ai ucis-o? i-am propus eu.

Am văzut cum i se dilată pupilele și cum privirea arzătoare îi dispare din ochii de cobalt. Preț de o secundă am crezut că se va repezi la mine cum se repezise cu ani în urmă, tot într-un restaurant, la dr. Fisher.

– Lănțișorul acela ți-a dat mult de furcă, nu-i așa, puștoaico? l-am întrebat. Ei bine, se pare că încă te macină problema și pînă la urmă o să aflu de ce.

Ospătărița rămăsese între mese cu o figură consternată. Era limpede că nu îl recunoscuse pe Westerfield, ceea ce mă făcea să cred că nu era de mult timp în Oldham.

M-am uitat din nou spre el.

– Aduceți-i domnului Westerfield un alt pahar cu vin, vă rog, și treceți-l în contul meu.

În timpul nopții alarma mașinii mele a fost dezactivată, iar rezervorul de benzină a fost desfăcut cu un șperaclu. Un mod foarte eficient de a distruge o mașină este să-i bagi nisip în rezervor.

Cel care s-a prezentat din partea poliției din Oldham să cerceteze mașina avariată a fost detectivul White. Chiar dacă nu m-a întrebat direct de unde făcusem rost de nisip, m-a anunțat că s-a elucidat misterul incendiului de la garajul doamnei Hilmer. Mi-a spus că rămășițele prosoapelor îmbibate

cu benzină care au cauzat incendiul erau identice cu prosoapele pe care doamna Hilmer le lăsase în dulapul cu lenjerie din apartament.

– Ce coincidență, domnișoară Cavanaugh, nu-i așa? zise el.

30

Am închiriat o mașină ca să pot merge la Boston, la întîlnirea cu Christopher Cassidy. Mă supărase la culme faptul că mașina mea fusese distrusă, și mai ales că trebuia să mă aștept de acum înainte la ce era mai rău. Inițial m-am gîndit că cel care intrase în apartamentul meu căutase, probabil, materialul pe care îl foloseam pe site. Acum, însă, mă întreb dacă principalul motiv nu fusese acela de a fura anumite obiecte cu ajutorul cărora a provocat incendiul din care abia scăpasem cu viață.

Eram sigură, bineînțeles, că Rob Westerfield se afla în spatele întregii afaceri și că avea tot felul de bandiți (ca acela care mi se adresase în parcarea de la Sing Sing) gata să facă pentru el o treabă atît de murdară. Scopul meu era să dovedesc oamenilor că o analiză temeinică a vieții lui ar putea scoate la lumină o violență latentă care la vremea respectivă a dus la asasinarea Andreei. Mai mult, eram sigură că își propusese ca următoarea victimă să fiu eu.

Și acesta era un risc pe care trebuia să mi-l asum, întocmai cum aveam de gînd să procedez cu cei cinci mii de dolari.

În mod obligatoriu, un reporter cu adevărat bun se cuvine să fie punctual. Fără să mă pot folosi de mașina mea, așteptînd ca poliția să întocmească un raport și mergînd apoi la agenția de închiriere, era firesc să întîrzii. Și totuși puteam ajunge cît de cît la timp, dacă nu se înrăutățea vremea.

Prognoza anunțase cer înnorat și probabil ninsoare ușoară spre seară. A început să ningă pe cînd mă aflam la vreo șaptezeci și cinci de kilometri de Boston; așa că șoseaua se făcu alunecoasă, iar traficul se îngreună. Mă uitam la ceasul din bord și vedeam cum se scurg minutele, simțind încetinirea aceea ca pe o agonie care mă înnebunea. Secretara lui Christopher Cassidy îmi atrăsese atenția că e bine să fiu punctuală, pentru că el își făcea timp special pentru mine într-o zi foarte încărcată, iar seara pleca în Europa pentru întîlniri de afaceri.

Era două fără patru minute cînd am ajuns, abia respirînd, la biroul lui. În cele cîteva minute petrecute în cocheta anticameră, m-am străduit din răsputeri să-mi revin. Mă simțeam agitată și ametită, fără a mai pune la socoteală durerea de cap care se anunța.

La două fix secretara lui Cassidy veni și mă conduse în biroul lui. Urmînd-o, am recapitulat în minte tot ce aflasem despre Cassidy. Știam, așadar, că fusese student bursier la Arbinger Academy și că era fondatorul firmei unde mă aflam acum. Cînd am căutat pe Internet informații despre el, am aflat că absolvise ca șef de promoție la Yale, că obținuse diplomă de masterat la Harvard Business School și că fusese onorat cu distincții de către multe instituții filantropice, ceea ce îmi întărea convingerea că era un tip extrem de generos.

Avea patruzeci și doi de ani, era căsătorit, avea o fiică în vîrstă de cincisprezece ani și era un sportiv împătimit.

Un tip excepțional.

În clipa cînd am intrat pe ușă, s-a ridicat de la birou și a venit spre mine, întinzîndu-mi mîna.

– Mă bucur tare mult să vă văd, domnișoară Cavanaugh. Pot să vă spun Ellie? Mă simt de parcă vă cunosc deja, de mult. Haideți să luăm loc.

Şi făcu semn spre colţul cu fotolii şi canapea de lîngă fereastră.

Eu m-am aşezat pe canapea. El s-a aşezat pe marginea fotoliului din faţa mea.

– Cafea sau ceai, ce-ai vrea să bei? mă întrebă el.

– Cafea neagră dacă se poate, am răspuns cu recunoscătoare.

Simţeam că o ceaşcă de cafea mi-ar limpezi mintea şi m-ar ajuta să gîndesc mai clar.

Cassidy luă telefonul de pe birou. În puţinele clipe cît vorbi cu secretara lui, l-am studiat cu atenţie şi mi-a plăcut ce-am descoperit. Costumul albastru închis, impecabil croit, şi cămaşa albă îi confereau sobrietate, însă cravata roşie care avea imprimate nişte crose de golf micuţe îi trăda spiritul uşor nonconformist. Avea umerii largi, un trup solid şi bine întreţinut, părul castaniu închis şi ochi căprui, care priveau în profunzime.

Emana o energie care se transmitea şi celui care îi stătea în preajmă şi mi-am dat seama că acest Christopher Cassidy era genul de om care nu irosea niciodată un minut din timpul său.

Trecu direct la obiect.

– Cînd m-a sunat, Craig Parshall mi-a spus de ce ai vrea să stai de vorbă cu mine.

– Atunci ştiţi că Rob Westerfield a fost eliberat din închisoare şi că mai mult ca sigur va obţine un nou proces.

– Şi că încearcă să învinovăţească pe altcineva de moartea surorii tale. Da, ştiu tot. Să dea vina pe altcineva pentru faptele sale este o veche jonglerie de-a lui. Face treaba asta de cînd avea paisprezece ani.

– Este exact genul de informaţie de care am nevoie pentru site-ul meu. Clanul Westerfield a adus acum un ipocrit de

martor care să mintă pentru ei. Așa cum stau lucrurile în momentul de față, la un eventual proces au șanse mari să obțină achitarea, după care totul va fi dat uitării. Rob Westerfield devine, în felul acesta, martirul care a petrecut peste douăzeci de ani în închisoare pentru crima comisă de altcineva. Nu pot lăsa să se întîmple una ca asta.

– Ce vrei să afli de la mine?

– Domnule Cassidy...

– Toți cei care îl disprețuiesc pe Rob Westerfield îmi spun Chris.

– Chris, din cîte am înțeles de la Craig Parshall, Westerfield te-a bătut cu multă cruzime cînd erați colegi în anul al doilea de liceu la Arbinger.

– Eram amîndoi buni atleți. La un moment dat, a fost o competiție pentru un loc important în cea mai bună echipă a școlii, iar eu am cîștigat. Cred că după aceea a stat și s-a gîndit bine cum să se răzbune. După vreo două zile, mă întorceam în cameră de la bibliotecă. Aveam în brațe un teanc de cărți. El a venit din spate și m-a lovit cu pumnul în ceafă. Înainte să pot reacționa în vreun fel, mă doborîse. Am sfîrșit cu nasul și cu maxilarul rupt.

– Și nu l-a oprit nimeni?

– Și-a ales momentul cum nu se putea mai bine. M-a atacat cînd nu era nimeni în preajmă, după care a încercat să dea vina pe mine. Din fericire, s-a întîmplat ca un coleg mai mare să privească în momentul acela pe fereastră și să vadă tot ce s-a întîmplat. Cum era de așteptat, școala a vrut să evite un scandal de proporții. Familia Westerfield fusese foarte generoasă față de instituția aceasta timp de mai multe generații. Tatăl meu era gata să depună o plîngere, dar i s-a propus o bursă de patru ani pentru fratele meu, care pe atunci era în

clasa a opta, dacă era de acord să renunțe. Acum sînt convins că familia Westerfield a plătit presupusa bursă.

Sosi și cafeaua. Avea o aromă grozavă. Cassidy picase pe gînduri în timp ce își savura cafeaua. Deodată, însă, se întoarse unde rămăsesc cu relatările:

– Pentru ca renumele școlii să nu fie afectat, Rob a fost obligat să se retragă la sfîrșitul celui de-al doilea trimestru.

– Pot să povestesc și eu toate acestea pe site? Numele tău va atîrna greu în încercarea mea.

– Fără îndoială. Îmi aduc aminte cînd a murit sora ta. Pentru că avea legătură cu numele lui Westerfield, am citit tot ce s-a scris despre proces. La vremea aceea aș fi vrut să apar în boxa martorilor și să pot spune ce bestie este acest Westerfield. Am o fiică de vîrsta surorii tale, atunci cînd a murit. Îmi dau seama prin ce a trecut tatăl tău, îmi dau seama prin ce trebuie să fi trecut toată familia ta.

Am încuviințat, dînd din cap.

– Familia mea a fost, practic, distrusă.

– Nu mă mir.

– Înainte să te atace, ai avut de-a face în vreun fel cu el?

– Eu eram fiul unui bucătar anonim. El era un Westerfield. Nici nu știa că exist înainte să-i apar în drum.

Cassidy își privi ceasul. Era timpul să-i mulțumesc și să plec. Totuși, mai era o întrebare pe care trebuia să o pun:

– Dar în primul an de facultate? Te-ai mai ciocnit de el?

– N-aș putea spune. Am ales domenii diferite. El s-a îndreptat către grupa de actorie și chiar a fost distribuit în vreo două producții. Le-am văzut și trebuie să recunosc că juca foarte bine. Nu a fost personaj principal în nici una, dar pentru una dintre ele a fost desemnat ca cel mai bun actor, așa că mă gîndesc că asta i-a adus o oarecare mulțumire pentru un timp.

Cassidy se ridică, şi i-am urmat exemplul, cu toate că aş fi vrut să mai stăm de vorbă.

– Ai fost foarte amabil, am început eu, însă nu mă lăsă să continuu.

– Ştii ce? Tocmai mi-am amintit ceva. Lui Westerfield îi plăcea peste măsură să iasă la rampă şi nu voia să-şi piardă momentele de glorie. În piesa aceea purta o perucă blondă, o nuanţă închisă şi, ca nu cumva să uităm cît fusese de bun, cîteodată obişnuia să şi-o mai pună. După care intra din nou în pielea personajului şi, din cîte îmi aduc eu aminte, chiar semna cu numele personajului interpretat biletelele pe care le trimitea prin clasă.

Mi-am amintit de Rob Westerfield făcîndu-şi apariţia la han seara trecută şi dîndu-i ospătăriţei impresia că flirtează cu mine.

– Încă mai joacă teatru, am zis eu, îngrozindu-mă.

Am luat prînzul mai mult în fugă şi pe la trei şi jumătate eram din nou în maşină. Continua să ningă, iar călătoria pînă la Boston îmi păru acum floare la ureche în comparaţie cu întoarcerea la Oldham. Ţineam mobilul în faţă, pe locul de lîngă mine, aşteptînd să mă sune din nou individul care fusese în închisoare cu Westerfield.

Insistase că vrea banii pînă vineri. De-acum începeam să fiu sigură că informaţia pe care voia să mi-o dea era una de mare preţ şi mă temeam ca nu cumva să se răzgîndească.

Am ajuns înapoi la han abia pe la unsprezece şi jumătate noaptea. Doar ce pusesem piciorul în camera mea, cînd sună telefonul. Era ceea ce aşteptam, însă de data aceasta vocea care îmi vorbea era foarte agitată.

– Ascultă, cred că mi s-a întins o cursă. S-ar putea să nu pot scăpa.

– Unde eşti?

– Ascultă-mă bine. Dacă îţi dau numele, pot să am încredere că îmi plăteşti mai tîrziu?

– Sigur că poţi să ai încredere.

– Cred că Westerfield s-a gîndit că pot să-l bag în belea. De cînd s-a născut se scaldă-n bani. Eu n-am avut nimic. Dacă scap de-aici şi mă plăteşti, aş avea şi eu ceva. Dacă nu, atunci poate că o să-l înfunzi pe Westerfield pentru crimă şi-mi ajunge.

Acum îmi dădeam prea bine seama că omul vorbea serios, că deţinea cu adevărat nişte informaţii.

– Îţi jur că o să te plătesc. Îţi jur că o să-l bag la închisoare pe Westerfield pentru tine.

– Westerfield mi-a zis aşa: *L-am omorît în bătaie pe Phil şi mi-a plăcut.* Ai înţeles? *Phil* – ăsta e numele.

Şi legătura se întrerupse.

31

Rob Westerfield avea nouăsprezece ani cînd a ucis-o pe Andrea. În opt luni a fost arestat, judecat, condamnat şi trimis la închisoare. Deşi fusese eliberat pe cauţiune înainte de condamnare, nu puteam crede că în acea perioadă de opt luni ar fi putut risca ucigînd o persoană.

Aceasta însemna că prima lui crimă nu fusese Andrea, ci o alta, comisă acum mai bine de douăzeci şi doi de ani şi după ce împlinise paisprezece ani. Trebuia să cercetez bine acei cinci sau şase ani din viaţa lui ca să găsesc o legătură între el şi un om mort al cărui prenume era Phil.

Părea incredibil ca la vîrsta de treisprezece sau paisprezece ani Rob Westerfield să fi comis o crimă. Dar dacă

se întîmplase întocmai? Nu avea mai mult de paisprezece ani cînd l-a bătut în halul acela pe Christopher Cassidy.

Am luat în considerare faptul că în perioada aceea el fusese în Massachusetts, la Arbinger, timp de un an şi jumătate, după care a petrecut şase luni în Anglia la Bath Public School, doi ani în Maine la Carrington Academy şi un semestru şi ceva în Willow, la un colegiu fără o denumire anume, pe lîngă Buffalo. Familia Westerfield are o casă în Vail şi una la Palm Beach. Dacă nu mă înşel, Rob a vizitat şi locurile acestea. Este, de asemenea, foarte posibil ca el să fi mers şi în străinătate, în excursii cu colegii lui.

Era un teritoriu prea întins pe care trebuia să-l verific. Mi-am dat seama că aveam nevoie de ajutor.

Marcus Longo fusese detectiv la Procuratura din Westchester timp de douăzeci şi cinci de ani. Dacă putea cineva să dea de urma unei crime pornind doar de la un prenume ca indiciu, atunci el era omul.

Din fericire, cînd l-am sunat, a răspuns chiar el şi nu robotul. După cum bănuisem, fusese în Colorado să-şi aducă soţia.

– Am mai stat cîteva zile în plus să vedem nişte case, mă lămuri el. Cred că am găsit una.

Deodată i se schimbă tonul.

– Voiam să-ţi povestesc despre copil, dar asta poate să mai aştepte. Am auzit că s-au întîmplat multe de cînd am plecat eu.

– Da, Marcus, aşa este. Pot să te invit să luăm prînzul împreună? Am nevoie de un sfat.

– Sfatul ai să-l primeşti oricum. Şi fac eu cinste cu masa de prînz.

Ne-am întîlnit la restaurantul gării din Cold Spring. Acolo, cît am servit sandvişurile şi cafeaua, l-am pus la curent cu tot ce făcusem întreaga săptămînă.

Din cînd în cînd mă oprea ca să-mi pună întrebări.

– Crezi că scopul incendiului era să te sperie sau chiar să te ucidă?

– A fost mai mult decît o sperietură; nu-mi vine să cred că am scăpat teafără din flăcări.

– Aşa. Dar zici că poliţia din Oldham te bănuieşte pe tine că ai fi dat foc casei?

– Ofiţerul White numai că nu mi-a pus cătuşele.

– Vărul lui era procuror cînd lucram şi eu acolo. Acum este judecător şi e membru al aceluiaşi club ca şi tatăl lui Rob. Ca să fiu cinstit, întotdeauna a fost convins că Paulie Stroebel a ucis-o pe Andrea. Sînt sigur că el l-a instigat pe White împotriva ta. Site-ul acela deranjează pe oricine este mînă-n mînă cu familia Westerfield.

– Atunci pot să spun că mi-am atins scopul.

Am privit în jur ca să mă asigur că nu trăgea nimeni cu urechea la conversaţia noastră.

– Marcus...

– Ellie, nu îţi dai seama că priveşti prea insistent în jurul tău? Ce cauţi, sau pe cine cauţi?

I-am povestit despre apariţia lui Rob Westerfield la han.

– A ajuns acolo cînd eram spre sfîrşitul cinei, am zis eu. Cineva l-a sunat şi i-a vîndut pontul. Sînt sigură de asta.

Ştiam că ceea ce urma să-mi spună Marcus era fie să fiu foarte precaută, fie să încetez cu atîtea detalii supărătoare pe site. Nu l-am lăsat să spună, însă, nimic:

– Marcus, am primit un telefon de la cineva care a făcut închisoare cu Rob.

I-am povestit toată întîmplarea, inclusiv despre telefonul primit noaptea trecută.

A ascultat în linişte, privindu-mă în ochi cu atenţie, după care întrebă:

– Şi tu îl crezi pe individul acesta, nu-i aşa?

– Marcus, îmi dau seama că aş putea fi fraierită şi să pierd cinci mii de dolari. Dar lucrurile nu stau chiar aşa. Omul acesta se temea pentru viaţa lui. Voia să aflu despre Phil ca să se poată răzbuna pe Westerfield.

– Ai zis că a amintit şi de pancarta cu care ai venit tu la poarta închisorii?

– Da.

– Bănuieşti că era un fost deţinut; asta înseamnă că probabil a fost eliberat în ziua aceea. Ai fost doar o dată acolo, nu?

– Da.

– Ellie, tipul acesta poate fi la fel de bine un angajat al închisorii care a intrat sau a ieşit în timp ce aşteptai tu acolo. Cu bani poţi cumpăra informaţii nu numai de la deţinuţi, dar şi de la gardieni.

La asta nu mă gîndisem.

– Speram că ai să poţi obţine o listă cu deţinuţii eliberaţi a doua zi după Westerfield. Apoi ai putea afla dacă vreunuia dintre ei i s-a întîmplat ceva.

– Asta pot să fac. Ellie, sper că îţi dai seama că toate acestea ar putea la fel de bine să nu ducă nicăieri.

– Ştiu, dar nu cred că va fi aşa. Mi-am deschis agenda de buzunar. Aveam o listă cu şcolile pe care le-a frecventat Rob Westerfield, atît cele de aici, cît şi cele din Anglia, şi locurile pe unde are familia lui case. Există o bază de date care să conţină toate crimele nerezolvate de acum douăzeci şi doi, cel mult douăzeci şi şapte de ani?

– Bineînţeles.

– Există şi la Westchester una?

– Da.

– Poți avea acces la ea, sau poți ruga pe altcineva să ți-o dea?

– Da.

– În cazul acesta nu poate fi prea greu să aflăm dacă există vreo victimă care se numește Phil.

– Nu, n-o să fie greu.

– Ce zici dacă am verifica acele crime nerezolvate care s-au petrecut în zonele din jurul școlilor și caselor pe unde a umblat Westerfield?

Aruncă o privire asupra listei.

– Massachusetts, Maine, Florida, Colorado, New York, England.

Marcus fluieră, gînditor.

– Teritoriul este destul de mare. Să văd ce pot să fac.

– Și încă ceva. Știind cum procedează Rob Westerfield, putem afla dintr-o altă bază de date dacă există vreo crimă a cărei victimă să fie Phil, iar acuzatul pentru această crimă să-și susțină nevinovăția?

– Ellie, nouă condamnați din zece susțin că nu ei sînt vinovați pentru crimele de care sînt acuzați. Hai să începem cu asasinatele nerezolvate și să vedem unde ajungem.

– Mîine o să pun pe site relatările lui Christopher Cassidy în legătură cu Rob. Nimeni nu poate pune la îndoială integritatea lui Cassidy, așa că povestea lui trebuie să dea mai multă greutate încercării mele. N-am reușit să ajung la Carrington Academy. Să văd dacă pot stabili o întîlnire pentru luni sau marți.

– Să ceri evidența elevilor din anii în care a fost și Westerfield acolo, mă sfătui Marcus, făcînd semn să ni se aducă nota.

– La asta m-am gîndit și eu. Poate una dintre școli o fi

avut un elev numit Phil care să fi avut vreun conflict cu Westerfield.

– Asta lărgeşte şi mai mult teritoriul, mă avertiză Marcus. Elevii vin la astfel de şcoli din toată ţara. Poate că Westerfield chiar l-a urmărit pe unul pînă acasă ca să-şi încheie socotelile.

L-am omorît în bătaie pe Phil şi mi-a plăcut.

Cine erau cei care îl iubeau pe Phil? M-am întrebat eu. Oare încă sufereau? Cu siguranţă.

Ospătăriţa puse nota de plată în faţa lui Marcus. Am aşteptat să plece, după care i-am spus:

– Pot să iau legătura cu o cunoştinţă de-a mea de la Arbinger. E un tip foarte cumsecade. Cînd o să merg la Carrington sau la colegiul din Willow, o să întreb de cei care i-au fost colegi de promoţie lui Westerfield. Philip nu este un prenume chiar atît de comun.

– Ellie, ai spus că e posibil ca Rob Westerfield să fi fost anunţat că în seara asta iei cina aici?

– Da.

– Ai spus că informatorul tău se temea pentru viaţa lui?

– Da.

– Ellie, Rob Westerfield se teme ca site-ul tău să nu o determine pe bunica lui să lase averea instituţiilor de binefacere. Acum s-ar putea să îl îngrozească ideea că ai putea descoperi o altă crimă care l-ar trimite înapoi la închisoare. Tu îţi dai seama în ce pericol te afli?

– Îmi dau seama, dar n-am ce face.

– Fir-ar să fie, Ellie, bineînţeles că ai ce să faci! Tatăl tău a fost poliţist. Acum s-a pensionat. Ai putea să locuieşti la el. Ar putea să te supravegheze cum trebuie. Crede-mă că este lucrul de care ai nevoie. Şi mai e ceva: dacă povestea individului ăluia se confirmă şi reuşeşti să-l bagi pe Westerfield înapoi la închisoare, asta l-ar ajuta şi pe tatăl tău să lase în

urmă trecutul. Nu știu dacă-ți dai seama cît de greu i-a fost și lui.

– A ținut legătura cu tine?

– Da.

– Marcus, tu ai intenții bune, i-am spus cînd ne ridicam de la masă, dar cred că e un lucru pe care nu-l înțelegi. Tata a lăsat în urmă trecutul cînd ne-a lăsat pe noi să plecăm și nu a mișcat un deget să ne aducă înapoi. Mama și-a dorit asta și a așteptat ca el să facă ceva, dar lui nici nu i-a trecut prin minte. Data viitoare cînd mai vorbești cu el, spune-i să-și privească fiul jucînd baschet și să mă lase pe mine în pace.

Marcus mă îmbrățișă cu căldură cînd ne-am despărțit în parcare.

– Te sun de cum încep să apară răspunsuri, promise el.

M-am întors la han. Doamna Willis mă aștepta.

– Să știți că vă așteaptă fratele dumneavoastră în salon, îmi zise.

32

Stătea lîngă fereastră și privea afară, întors cu spatele către mine. Avea aproape doi metri, așadar era mult mai înalt decît mi se păruse mie cînd îl văzusem la televizor. Purta niște pantaloni kaki, adidași și haina de școală. Ținea mîinile în buzunare și bîțîia din piciorul drept. Mi-a dat impresia că aștepta cu emoție întîlnirea cu mine.

Trebuie să-mi fi auzit pașii, pentru că se și întoarse. Ne privirăm în tăcere.

Nu vei putea să spui niciodată că nu e a ta, obișnuia bunica mea să glumească despre Andrea. *Crește și o să semene leit cu tine*, îi spunea mamei.

Dacă ar fi aici ne-ar zice și nouă cam același lucru. Cel

puțin după cum arătăm, nici noi n-am putea spune că nu ne leagă nimic.

– Bună, Ellie. Eu sînt Teddy, fratele tău.

Și veni către mine cu mîna întinsă.

I-am ignorat gestul.

– Nu putem sta de vorbă măcar cinci minute?

Vocea nu i se îngroșase încă de tot, dar avea o rezonanță plăcută. I se citea pe chip nu doar îngrijorarea, ci și hotărîrea.

Am dat din cap și m-am întors, vrînd să ies din salon.

– Ești sora mea, îmi zise. Ai putea să-mi acorzi măcar cinci minute. Dacă m-ai cunoaște, poate nu ți-aș fi nesuferit.

M-am întors din nou către el.

– Teddy, pari un tînăr chiar de treabă, dar sînt sigură că ai ceva mai bun de făcut decît să-ți pierzi vremea cu mine. Știu că te-a trimis tatăl tău. Se pare că pur și simplu nu înțelege că nici nu vreau să-l mai văd, nici nu vreau să mai aud vreodată de el.

– Este și tatăl tău. Chiar dacă nu crezi, el nu a încetat niciodată să te considere fiica lui. Și nu el m-a trimis. Nici nu știe că sînt aici. Am venit pentru că am vrut să te cunosc. Întotdeauna mi-am dorit asta.

Am simțit în vocea lui rugămintea.

– Ce-ar fi să bem un suc, ceva?

Am refuzat.

– Te rog, Ellie.

Poate de vină a fost felul în care îmi rostea numele, sau poate mă săturasem să tot fiu nepoliticoasă. Puștiul acesta nu-mi făcuse nimic rău.

M-am surprins zicîndu-i:

– Este un dozator în hol.

Și am început să caut prin poșetă.

– Am înțeles. Ce vrei să bei?

– Apă minerală.

– Şi eu tot aşa. Mă întorc imediat.

Zîmbetul lui trăda deopotrivă timiditatea şi uşurarea.

M-am aşezat pe un fotoliu de răchită, pentru două persoane, cu împletituri bogate, încercînd să mă gîndesc cum să scap mai repede de el. Nu aveam nici un chef să ascult un discurs despre ce tată minunat am avut şi cît era de necesar să uit trecutul.

Poate că, într-adevăr, *a fost* un tată minunat pentru doi dintre copiii lui, pentru Andrea şi pentru tine, mă gîndeam eu, dar pe mine m-a scăpat din vedere.

Teddy se întoarse, aducînd cele două sticle cu apă minerală. Îi citeam gîndul, văzîndu-l cum se uită la fotoliu şi la scaunul de alături. A luat o decizie înţeleaptă şi s-a aşezat pe scaun. Nu voiam să se aşeze lîngă mine. Carne din carnea mea, sînge din sîngele meu, mi-am zis. Nu, asta e valabil pentru Adam şi Eva, nu pentru fraţii vitregi.

– Ellie, nu vrei să vii o dată să mă vezi jucînd baschet?

La asta nu mă aşteptam.

– Adică, măcar prieteni putem fi? Am sperat mereu să vii să ne vizitezi, dar dacă nu vei face asta, poate vom ieşi cîteodată măcar noi doi în oraş. Anul trecut ţi-am citit cartea despre cazurile la care ai lucrat. Mi-a plăcut mult. Aş vrea să vorbim despre ele.

– Teddy, acum sînt teribil de ocupată şi...

Mă întrerupse:

– În fiecare zi intru pe site-ul tău. Cred că felul în care scrii despre Westerfield îl înnebuneşte, pur şi simplu. Ellie, eşti sora mea şi nu vreau să ţi se întîmple ceva rău.

Am vrut să-i spun, *Te rog să nu mă numeşti sora ta*, însă vorbele îmi muriră pe buze. Am ales altă replică:

– Te rog, nu-ți face griji pentru mine. Pot să am grijă singură de mine.

– Chiar nu aș putea să te ajut cu ceva? Am citit în ziarul de dimineață despre mașina ta. Dacă cineva slăbește o roată sau chiar frîna de la cea pe care o conduci acum? Să știi că mă pricep la mașini. Aș putea să o verific înainte să pleci undeva, sau chiar aș putea să te duc eu unde vrei cu mașina mea.

Era atît de sincer și atît de preocupat, încît n-am putut să nu zîmbesc.

– Teddy, tu trebuie să mergi la școală și sînt sigură că ai și multe antrenamente la baschet. Iar acum crede-mă că am, într-adevăr, foarte mult de lucru.

Se ridică o dată cu mine.

– Semănăm foarte mult, îmi zise.

– Știu.

– Îmi pare bine. Ellie, acum te las, dar să știi că o să revin.

Dacă ar fi fost și tatăl tău la fel de perseverent, mi-am zis eu. Apoi mi-am dat seama că dacă ar fi fost perseverent, acest băiat nu s-ar fi născut.

Am lucrat cîteva ore, pregătind textul relatării lui Christopher Cassidy pentru site. Cînd l-am considerat încheiat, i l-am trimis prin e-mail la birou, cerîndu-i încuviințarea.

Pe la patru sună Marcus Longo.

– Ellie, familia Westerfield e pe urmele tale. Și-au deschis și ei un site: comjus-rob.com.

– Lasă-mă să ghicesc ce înseamnă: Comisia pentru Justiție în favoarea lui Rob.

– Exact. Am înțeles că își fac publicitate în toate ziarele din Westchester. Practic, vor să prezinte povești emoționante

despre oameni care au fost condamnați pe nedrept de crimă.

– Și toate sînt legate de Rob Westerfield, cel mai nevinovat dintre toți.

– Întocmai. Dar au făcut și ei niște „săpături" și au descoperit despre tine niște treburi urîte.

– Adică?

– Fromme Center, un sanatariu de psihiatrie.

– Am făcut un reportaj despre el și pentru asta a trebuit să mă deghizez. Statul Georgia a plătit o groază de bani pentru asta, și nu vreun medic psihiatru sau psiholog din rîndul personalului.

– Ai fost pacientă acolo?

– Marcus, ai înnebunit? Bineînțeles că nu.

– Ți s-a făcut vreo fotografie întinsă pe pat, în care apari cu mîinile și picioarele legate?

– Da, și scopul fotografiei era să vadă lumea ce se întîmpla acolo. După ce Fromme a fost închis de către stat și pacienții repartizați la alte sanatorii, am făcut un reportaj retroactiv despre felul în care își țineau pacienții încătușați zile în șir. De ce?

– Apare pe site-ul familiei Westerfield.

– Fără nici o explicație?

– Se insinuează că ai fost adusă și ținută legată acolo. Fac o pauză. Ellie, te *miră* că oamenii aceștia joacă atît de murdar?

– Să fiu sinceră, m-ar mira să nu o facă. O să copiez întregul articol, cu tot cu fotografie și cu text, pe site-ul meu. Și deasupra voi scrie ca titlu: *Ultima minciună a lui Westerfield.* Dar îmi dau seama că e posibil ca multă lume care accesează site-ul lui să nu intre și pe al meu.

– Și invers. Și asta mă îngrijorează. Ellie, ai de gînd să scrii și despre cealaltă crimă?

– Nu știu. Pe de-o parte, cineva care citește ar putea aduce informații despre victimă. Pe de altă parte, l-ar avertiza pe Westerfield și l-ar ajuta să-și șteargă urmele.

– Sau să scape de cel care ar putea aduce vreo mărturie împotriva lui. Trebuie să ai mare grijă.

– Poate că deja s-a întîmplat una ca asta.

– Întocmai. Să mă anunți ce ai hotărît.

Am intrat pe internet și am găsit site-ul „Comisiei pentru Justiție în favoarea lui Rob Westerfield".

Fusese conceput cu mare artă și avea ca moto un citat din Voltaire: *Este mai bine să riști salvînd un vinovat decît să acuzi un om nevinovat.*

Sub citat se afla fotografia lui Rob Westerfield cu o figură gravă, meditativă. Continua apoi cu articole despre oameni care chiar fuseseră închiși pentru crime comise de către altcineva. Articolele erau bine scrise și atingeau coarda sensibilă a cititorului. Nu mi-a fost greu să-mi dau sema că autorul lor era Jake Bern.

Pagina personală a familiei făcea din clanul Westerfield un fel de familie regală americană. Erau acolo fotografii ale lui Rob de cînd era copil, împreună cu bunicul lui, senatorul, apoi la vîrsta de nouă sau zece ani, împreună cu bunica lui, ajutînd-o să taie panglica de inaugurare a unui nou centru pentru copii. Se aflau și fotografii în care apărea în compania părinților lui, urcîndu-se la bordul vaporului *Queen Elizabeth II*, sau îmbrăcat în costum de tenis la clubul Everglades.

Bănuiesc că ideea era că n-ar fi fost de demnitatea acestui tînăr rafinat să ia viața unui om.

Vedeta paginii următoare eram eu. Apăream întinsă pe patul de la centrul de psihiatrie Fromme, cu picioarele și mîinile legate, îmbrăcată cu una dintre cămășile acelea jalnice,

obligatorii pentru pacienți. Eram acoperită doar pe jumătate cu o pătură subțire.

Comentariul era următorul: *Martorul a cărui depoziție a adus condamnarea la moarte a lui Robson Westerfield.*

L-am închis. Aveam un tic pe care îl moștenisem de la tatăl meu. Cînd ceva îl înfuria peste măsură, își mușca într-un anume fel colțul gurii.

Făceam exact la fel.

Am așteptat o jumătate de oră să mă calmez, punînd în balanță chestiunile pro și contra și încercînd să descopăr o soluție pentru a face publică mărturia lui Westerfield în legătură cu o altă crimă.

Marcus Longo spusese că avea să fie o problemă de teritoriu în încercarea de a descoperi crima nerezolvată pe care era posibil să o fi comis Rob Westerfield.

Site-ul era internațional.

Oare aș pune pe cineva în pericol dacă aș scrie aici numele presupusei victime?

Anonimul care îmi telefonase deja se afla în pericol.

În cele din urmă am formulat un gen de anunț:

„În urmă cu mai bine de douăzeci și doi de ani – chestiunea este mărturisită – Rob Westerfield a comis o altă crimă. Acestea sînt, nici mai mult, nici mai puțin, decît vorbele lui, rostite în închisoare într-un moment cînd se afla sub efectul drogurilor: *L-am omorît pe Phil în bătaie și mi-a plăcut.*

Dacă este cineva care poate da informații despre această crimă este rugat să-mi scrie pe adresa de e-mail ellie1234@mediaone.net. Garantez confidențialiate și recompensă."

L-am mai citit o dată. Cu siguranță că-l va citi și Rob Westerfield, mi-am zis eu. Dar dacă știe că mai este cineva în

afară de anonimul informator care deține informații fatale pentru el?

Sînt două lucruri pe care un reporter nu le face: nu-și dezvăluie sursele și nu pune în pericol oameni nevinovați.

Am lăsat textul să aștepte.

33

Vineri seară am cedat și l-am sunat pe Pete Lawlor.

– Lăsați mesajul dumneavoastră...

– Sînt fosta ta colegă de breaslă care este dornică să afle în ce stare se află sănătatea ta, psihicul și perspectivele de a-ți găsi o slujbă, i-am zis eu. Aș fi bucuroasă să-mi răspunzi.

A sunat după o jumătate de oră.

– Cred că ești în pană de oameni cu care să stai de vorbă.

– Exact. Din cauza asta m-am și gîndit la tine.

– Mulțumesc.

– Spune-mi, te rog, acum unde ești?

– În Atlanta. Împachetez.

– Înseamnă că ai luat o decizie.

– Da. Am primit o slujbă de vis. Baza e în New York, dar implică multe deplasări. Trebuie să transmit știri din toate zonele cu evenimente importante de pe glob.

– La ce ziar?

– Nu e vorba de nici un ziar. Voi deveni vedetă de televiziune.

– A trebuit să slăbești mult ca să te angajeze?

– Nu știam că poți fi și nemiloasă.

Am rîs. Era mereu amuzant să stau de vorbă cu Pete, pentru că avea darul să aducă mereu realitatea atît de obișnuită în lumea mea care devenea tot mai neobișnuită.

– Tu glumeşti, sau chiar ai primit un post în televiziune?

– Nu glumesc. Lucrez la Packard Cable.

– Packard. Dar e grozav!

– Este una dintre cele mai recente reţele, dar cîştigă repede teren. Era cît pe ce să accept oferta din L.A., chiar dacă nu era exact ce-mi doream, cînd au apărut ei.

– Şi cînd începi lucrul?

– Miercuri. Acum trebuie să-mi subînchiriez apartamentul şi să-mi duc lucrurile în maşină. Duminică după-amiază am şi pornit. Luăm cina împreună marţi?

– Cum să nu. Mi-a părut bine să-ţi aud vocea...

– Ellie, nu închide. Să ştii că ţi-am urmărit site-ul.

– E bun, nu-i aşa?

– Dacă individul acesta este aşa cum spui tu, atunci te joci cu focul.

„Deja am făcut-o", mi-am zis eu.

– Promite-mi că n-o să-mi spui să fiu precaută.

– Promit. Te sun luni după-amiază.

M-am întors la computer. Se făcuse aproape opt şi eu încă lucram. Am comandat mîncarea în cameră şi, cît am aşteptat, am făcut cîteva exerciţii de gimnastică şi m-am gîndit mult.

Faptul că vorbisem cu Pete m-a ajutat cel puţin pe moment să nu mai privesc doar înainte. Timp de vreo două săptămîni mă retrăsesem într-o lume în care personajul principal era Rob Westerfield. Acum, cel puţin pentru moment, priveam dincolo de asta, dincolo de al doilea proces, dincolo de posibilitatea ca eu să dovedesc lumii natura animalică a acestui om.

Puteam să fac cercetări şi să public toate amănuntele în legătură cu cele mai abjecte lucruri pe care le făcuse. Poate

că aș da și de urma vreunei crime nesoluționate înfăptuite de el. Aș putea să spun toată povestea lui murdară în cartea mea. Dar numai după aceea voi putea și eu să-mi trăiesc liniștită viața.

Pete deja o începea pe a lui – la New York, avea o slujbă nouă într-o altă lume a mass-media.

Mi-am prins mîinile la ceafă și am început să mă rotesc cînd într-o parte, cînd în alta. Simțeam ceafa încordată și îmi făcea bine să trag un pic de mușchii gîtului și ai spatelui. Ceea ce nu prea îmi făcea bine era descoperirea înspăimîntătoare că îmi era teribil de dor de Pete Lawlor și că nu mai aveam nici o tragere de inimă să mă întorc în Atlanta dacă el nu se afla acolo.

Sîmbătă dimineață am vorbit cu doamna Stroebel. Mi-a spus că Paulie nu se mai afla la terapie intensivă și că era posibil ca la începutul săptămînii următoare să fie externat.

Am promis să-l vizitez mai tîrziu, cam pe la trei după-amiază. Cînd am ajuns, doamna Stroebel stătea lîngă patul lui Paulie. De cum ridică privirea spre mine, mi-am dat seama după expresia ei că se întîmplase ceva.

– A avut febră mare pe la prînz. Are infecție la o mînă. Doctorul mi-a spus că o să se facă bine, dar eu sînt foarte îngrijorată. Ellie, îmi este atît de teamă.

L-am privit și eu pe Paulie. Brațele încă îi erau bandajate zdravăn și mai avea perfuzii. Era foarte palid și își tot întorcea capul dintr-o parte într-alta.

– Îi administrează un antibiotic și încă ceva care să îl calmeze, zise doamna Stroebel. Febra nu-i dă pace deloc.

Am luat un scaun și m-am așezat lîngă ea.

Paulie începu să îngîne ceva. Deschise brusc ochii.

– Paulie, sînt aici, îi zise doamna Stroebel cu blîndețe. Este și Ellie Cavanaugh. A venit să te vadă.

– Bună, Paulie.

M-am ridicat şi m-am aplecat asupra patului ca să mă poată vedea.

Ochii îi ardeau din cauza febrei, însă încercă să forţeze un zîmbet.

– Ellie, prietena mea de nădejde.

– Aşa este.

Închise din nou ochii. După cîteva clipe începu să bîiguie vorbe de neînţeles. L-am auzit rostind numele Andreei.

Doamna Stroebel îşi frîngea mîinile.

– Numai despre asta vorbeşte. Îl frămîntă atît de tare gîndul că l-ar putea chema din nou la tribunal! Nimeni nu poate înţelege cît de mult l-au speriat data trecută.

Tonul ei devenea din ce în ce mai ridicat, iar Paulie dădea tot mai mult semne de nelinişte. I-am strîns mîna şi i-am făcut semn către pat. A înţeles.

– Dar bineînţeles, Ellie, că datorită ţie nu se va întîmpla nimic rău, zise ea, devenind deodată optimistă. Iar Paulie ştie asta. Vin oamenii la băcănie şi-mi spun că accesează mereu site-ul tău, în care arăţi cît de rău este Rob Westerfield. Săptămîna trecută ne-am uitat şi eu cu Paulie şi ce am citit ne-a plăcut mult.

Paulie păru că se mai liniştise puţin, după care şopti:

– Mamă... dar dacă uit...

Doamna Stroebel păru dintr-o dată foarte tulburată.

– Gata, Paulie, nu mai vorbi, spuse ea brusc. Haide, dormi. Trebuie să te faci bine.

– Mamă...

– Paulie, acum nu trebuie să vorbeşti. Şi-i puse, uşor, mîna pe buze.

– Mamă...

Doamna Stroebel se ridică o dată cu mine, blocîndu-mi

drumul spre pat, de parcă s-ar fi temut să nu mă apropii prea mult de Paulie.

Nu-mi puteam da seama ce anume o tulbura atît de tare.

– Să-i spuneți lui Paulie la revedere din partea mea, doamnă Stroebel, am zis cu grăbită. Vă mai sun și mîine să aflu cum se mai simte.

Paulie începu din nou să vorbească, agitîndu-se întruna și bîiguind cuvinte fără înțeles.

– Îți mulțumim, Ellie. La revedere.

Și doamna Stroebel mă însoți cu oarecare grabă spre ușă.

– Andrea... strigă Paulie, *să nu ieși cu el!*

M-am întors.

Paulie vorbea cu o voce clară, însă tonul lui trăda teama și în același timp rugămintea.

– Mamă, dacă uit și le spun despre medalionul pe care îl purta? *O să încerc* să nu le spun, dar dacă uit, n-o să-i lași să mă bage la închisoare, nu-i așa?

34

Pot să-ți explic. Dar trebuie să mă asculți. Nu e deloc ceea ce crezi, spuse doamna Stroebel suspinînd, pe cînd ne opriserăm să vorbim afară, pe coridor.

– Trebuie neapărat să stăm de vorbă și să fiți cît se poate de sinceră față de mine, i-am răspuns.

Cu toate acestea, nu puteam pune lucrurile la punct atunci, deoarece se apropia doctorul lui Paulie.

– Ellie, am să te sun mîine dimineață, îmi făgădui ea. Acum sînt mult prea tulburată.

Doamna Stroebel se îndepărtă dînd din cap și încercînd să-și revină.

M-am întors la han conducînd mai mult ca un robot. Oare era posibil, oare chiar ar fi putut fi posibil, ca în tot acest timp cu să mă fi înşelat? Oare Rob Westerfield – şi întrega lui familie – fuseseră victimele unei erori a justiţiei?

Mi-a sucit braţul... A venit în spatele meu şi m-a lovit cu pumnul în ceafă... A spus: „L-am ucis pe Phil în bătaie şi mi-a plăcut".

Reacţia lui Paulie la atacul verbal venit din partea menajerei doamnei Westerfield a fost să-şi facă rău sieşi, nu altcuiva.

Nu puteam crede că Paulie era asasinul Andreei, dar eram sigură că acum mulţi ani doamna Stroebel îl împiedicase să dezvăluie ceva ce ştia.

Ştia de medalion.

Parcînd maşina la han, m-am simţit deodată copleşită de ironia situaţiei în care mă aflam.

Pînă acum nimeni, dar absolut nimeni, nu credea că Rob Westerfield îi dăduse Andreei un medalion pe care ea îl purtase în seara cînd a murit.

Însă acum existenţa medalionului era confirmată de către singura persoană pentru care ar fi fost un dezastru să recunoască public că ştia de existenţa lui.

Coborînd din maşină, m-am uitat cu atenţie în jurul meu. Era patru şi un sfert şi înserarea făcea ca umbrele să fie lungi şi înguste. Soarele care apunea se ascundea cînd şi cînd în spatele norilor şi un vînt răzleţ mişca puţinele frunze care mai rămăseseră în copaci, făcîndu-le să foşnească de-a lungul aleii; ascultam cu atenţie foşnetul lor, care în mintea mea chinuită semăna cu nişte paşi făcuţi în taină de cineva nevăzut.

Parcarea era aproape plină şi mi-am amintit că în după-amiaza aceasta, înainte să plec, observasem că se făceau pregătiri pentru o nuntă. Ca să găsesc loc, a trebuit să merg

pînă la capătul mai îndepărtat al parcării, unde nimeni din han nu mă mai putea vedea. Deja începuse să devină o obsesie sentimentul că cineva ar putea să mă urmărească.

Nu am fugit, însă am grăbit paşii printre maşini, ca să ajung la adăpostul hanului. Cînd treceam pe lîngă o dubiţă mai veche, uşa acesteia se deschise brusc şi un bărbat sări dinăuntru şi încercă să mă prindă de braţ.

Am luat-o la fugă, dar după vreo cîţiva metri am călcat strîmb cu una dintre ghetele pe care special mi le cumpărasem mai mari, ca să mă încapă cu tot cu bandaje.

Era să cad şi în zadar am încercat să-mi recapăt echilibrul; era prea tîrziu. Am căzut, şi căzătura aceasta mi-a zguduit zdravăn tot corpul. Abia mai puteam respira.

Bărbatul se aplecă imediat asupra mea.

– Să nu ţipi, spuse el repede. N-o să-ţi fac nici un rău; *te rog să nu ţipi!*

N-aş fi putut ţipa. Nici n-aş fi putut scăpa de acolo ca să fug la han. Mă loviserm prea tare. Am deschis gura şi trăgeam aer în piept, înghiţind în acelaşi timp cu greu.

– Ce... vrei?

Atît am reuşit să spun.

– Vreau să vorbesc cu tine. Am vrut să-ţi trimit un e-mail, dar nu ştiam dacă nu-l citeşte şi altcineva. Vreau să-ţi vînd o informaţie despre Rob Westerfield.

M-am uitat spre el. Avea chipul foarte aproape de faţa mea. Era un bărbat care abia trecuse de patruzeci de ani şi avea un început de chelie. Privea în jur cu vădită neliniştc, gata să o ia la fugă în orice clipă. Era îmbrăcat cu o haină veche, ponosită şi cu blugi.

Cînd încercam să mă ridic în picioare, el luă de jos gheata pe care o scăpasem din picior şi mi-o întinse.

– N-am să-ţi fac nici un rău, repetă el. Pentru mine este

foarte riscant să fiu văzut cu tine. Ascultă-mă bine. Dacă nu te interesează ce vreau să-ți spun, te las în pace.

Poate că nu era prudent ce făceam, dar l-am crezut. Dacă ar fi vrut să mă ucidă, putea să o fi făcut de o sută de ori pînă acum.

– Vrei să mă asculți? mă întrebă el, începînd să-și piardă răbdarea.

– Dă-i drumul.

– Nu vrei să intrăm cîteva minute în mașina mea? Nu vreau să mă vadă careva pe-aici. Oamenii lui Westerfield au împînzit orașul.

De asta eram și eu sigură, dar tot nu aveam de gînd să intru în mașina lui.

– Spune-mi aici ce ai de spus.

– Am o informație care l-ar putea face pe Westerfield să înfunde pușcăria pentru o crimă pe care a comis-o cu mai mulți ani în urmă.

– Și cît vrei?

– O mie de parai.

– Și ce dai în schimb?

– Știi că acum vreo douăzeci și cinci de ani bunică-sa a fost împușcată și lăsată să moară? Ai scris despre asta în site-ul tău.

– Așa e.

– Frate-meu, Skip, a făcut închisoare pentru asta. I s-au dat douăzeci de ani. A murit după vreo zece ani. N-a rezistat. Mereu a fost bolnăvicios.

– Fratele tău a împușcat-o pe doamna Westerfield și i-a jefuit casa?

– Da, dar creierul a fost Westerfield, el a pus totul la cale și ne-a angajat pe mine și pe Skip să facem treaba.

– Dar de ce?

– Westerfield se droga zdravăn. Din cauza asta s-a şi lăsat de şcoală. Avea nişte datorii uriaşe. În plus, văzuse testamentul bunică-sii. Lui îi lăsa moştenire numai o sută de mii de dolari. Dacă ar fi dat ortul popii, banii deveneau ai lui. Nouă ne promisese zece mii de dolari dacă ne făceam treaba.

– El a fost cu voi în noaptea aceea?

– Dar ce-ţi închipui? El lua cina cu maică-sa şi cu taică-său la New York. Ştia cum să-şi acopere spatele.

– V-a plătit pe tine sau pe fratele tău?

– Înainte să trecem la treabă i-a dat fratelui meu Rolexul lui, ca asigurare. După aceea l-a declarat furat.

– De ce?

– Ca să-şi acopere urmele după arestarea fratelui meu. Westerfield a susţinut că ne-a cunoscut la un bowling în seara de dinaintea atacului asupra bătrînei. A spus că Skip pusese ochii pe ceasul lui, aşa că îl băgase în geantă cînd a început să joace popice. Le-a zis poliţiştilor că mai tîrziu, cînd a vrut să-şi ia ceasul din geantă, nu l-a mai găsit şi nu l-a găsit pe nicăieri în zonă. A jurat că atunci a fost singura dată cînd ne-a văzut pe Skip şi pe mine.

– Şi de unde aţi fi putut şti de bunica lui dacă nu de la el?

– Fusese un articol în ziar despre ea. Sponsorizase construirea unei aripi la un spital sau ceva de genul ăsta.

– Şi cum de-aţi fost prinşi?

– Pe mine nu m-au prins. Pe frate-meu l-au ridicat a doua zi. Avea deja cazier şi se temea la gîndul că ar fi putut s-o împuşte pe bătrînă. Din cauza asta şi era acolo, dar Westerfield voia ca totul să pară doar un jaf. Rob nu ne-a spus codul seifului pentru că numai familia îl ştia şi asta l-ar fi dat de gol. I-a spus lui Skip să aducă o daltă şi un cuţit şi să zgîrie seiful ca şi cînd l-ar fi forţat să se deschidă, dar n-a putut. Însă Skip s-a tăiat şi şi-a scos mănuşa să şteargă sîngele.

Cred că a atins sciful pentru că i-au găsit amprentele pe el.

– După care a urcat și a împușcat-o pe doamna Westerfield.

– Dar nimeni nu a putut dovedi că și eu am fost acolo. Eu stăteam de șase și eram și șoferul. Skip mi-a spus să-mi țin gura. El a fost condamnat, iar Westerfield a scăpat basma curată.

– Ca și tine, de altfel.

Dădu din umeri.

– Da, știu.

– Cîți ani aveai?

– Șaisprezece.

– Dar Westerfield?

– Șaptesprezece.

– Și fratele tău nu a încercat să dea vina pe Westerfield?

– Ba bine că nu. Dar cine să-l creadă?

– Nu știu ce să zic. Bunica lui și-a schimbat testamentul. Nu se mai pomenește suma aceea de o sută de mii de dolari.

– Asta-i bine. L-au făcut pe Skip să mărturisească faptul că a încercat să o ucidă pe bătrînă și i-au dat douăzeci de ani. Putea să primească treizeci, dar a acceptat să mărturisească pentru doar douăzeci. Procurorul a fost de acord cu această înțelegere, așa încît bătrîna să nu mai fie citată ca martor în tribunal.

Se înnorase de-a binelea. Încă mă dureau toate oasele din cauza căzăturii, iar acum mi se făcuse și frig.

– Cum te cheamă? l-am întrebat.

– Alfie. Alfie Leeds.

– Alfie, să știi că te cred, i-am zis eu. Dar nu înțeleg de ce îmi spui toate astea acum. Nu a fost nici urmă de dovadă că Rob Westerfield ar fi fost implicat în neplăcerea asta.

– Am eu dovada că a fost implicat.

Alfie băgă mîna în buzunar şi scoase o hîrtie împăturită.

– Asta e o copie a schemei pe care ne-a dat-o Westerfield pentru ca fratele meu să poată intra în casă fără să declanşeze alarma.

Scoase din alt buzunar o lanternă mică.

Nu era de stat şi de studiat o astfel de schemă în parcarea aceea în care bătea şi vîntul. M-am uitat încă o dată la individul acela. Era mai scund decît mine şi nici nu părea prea puternic. Am hotărît să risc.

– Urc în maşina ta, dar mă laşi pe mine să stau pe locul şoferului, i-am zis.

– Cum vrei.

Am deschis uşa şi am aruncat o privire înăuntru. Nu mai era nimeni. Bancheta din spate fusese lăsată în jos şi pe ea se vedeau cutii de vopsea, o cîrpă şi o scară. El a ocolit şi s-a aşezat pe locul din dreapta. M-am strecurat în dreptul volanului, fără să închid uşa de tot. Dacă era o capcană, puteam coborî repede din maşină.

Ca reporter, m-am lovit nu o dată de tot felul de oameni dubioşi în locuri foarte nesigure. Aşa că instinctul meu de conservare s-a dezvoltat intens. Făcînd haz de situaţia în care mă aflam, mi-am zis că în afară de faptul că mă închisesem într-o maşină cu un individ implicat într-o tentativă de crimă, în rest eram în totală siguranţă.

O dată intraţi în maşină, mi-a întins hîrtia. Raza aceea firavă de lumină a fost suficientă ca să recunosc casa şi aleea proprietăţii Westerfield. Garajul era chiar amănunţit descris. Mai jos era desenat cu precizie interiorul conacului.

– Vezi, arată exact locul unde se află alarma şi e trecut şi codul care urma să o dezactiveze. Rob nu şi-a făcut griji că dezactivarea alarmei ar putea atrage atenţia asupra lui, pentru că mulţi dintre angajaţii lor cunoşteau codul. Este şi schema

parterului, unde se află biblioteca și sciful, a scărilor care duceau la camera bătrînei și a zonei de dincolo de bucătărie, unde este camera menajerei.

În josul paginii era scris un nume.

– Și Jim cine este? l-am întrebat eu.

– Tipul care a desenat chestia asta. Westerfield ne-a zis mie și lui Skip că lucrase nu știu ce la ei acasă. Nu l-am cunoscut niciodată.

– Fratele tău a arătat vreodată hîrtia asta poliției?

– A vrut, dar avocatul pe care l-a avut din oficiu i-a zis s-o lase baltă. A spus că Skip nu avea nici o dovadă că Westerfield îi dăduse foaia și că tocmai prezența hîrtiei ăsteia la el l-ar băga într-un bucluc și mai mare. A zis că seiful fiind la parter, iar drumul spre camera bătrînei fiind atît de bine marcat, n-ar fi dovedit decît că Skip voia într-adevăr s-o ucidă.

– Jim ar fi sprijinit versiunea fratelui tău. Nu a încercat nimeni să-l găsească?

– Nu cred. Am păstrat harta toți anii ăștia și cînd ți-am văzut site-ul, m-am gîndit că ai putea să verifici și pista aceasta ca să pui mîna pe Westerfield. Batem palma? O să-mi dai o mie de dolari pentru ce ți-am zis?

– Și de unde știu eu că nu tu ai desenat asta ca să obții bani de la mine?

– N-ai de unde să știi. Dă-mi-o înapoi.

– Alfie, dacă avocatul l-ar fi căutat pe tipul acesta, pe Jim, și dacă i-ar fi povestit și i-ar fi arătat schița asta procurorului, ar fi trebuit să verifice informația cu seriozitate. Fratele tău ar fi primit o sentință mai blîndă în schimbul cooperării, iar Westerfield ar fi plătit și el pentru delictul comis.

– Da, dar a mai fost o problemă. Westerfield ne-a angajat și pe fratele meu și pe mine în afacerea asta. Avocatul i-a spus fratelui meu că dacă polițiștii vor ajunge să-l aresteze pe Westerfield, va spune procurorului că am fost și eu implicat.

Skip era mai mare decît mine cu cinci ani şi se simţea vinovat pentru că mă băgase şi pe mine în nebunia asta.

– Ei bine, s-a zis cu restricţiile şi pentru tine, şi pentru Rob. Dar ia stai! Mi-ai spus că asta este o copie. Atunci originalul unde este?

– L-a rupt avocatul. A zis că nu vrea să cadă pe mîinile cui nu trebuie.

– L-a rupt!

– Nu ştia că Skip făcuse o copie pe care mi-o dăduse mie.

– Dă-mi-o mie, i-am zis. Şi dimineaţă ai să-ţi primeşti banii.

Am bătut palma. Nu avea mîna curată, era şi foarte aspră, ceea ce dovedea că Alfie muncea din greu.

În timp ce el împăturea cu grijă hîrtia, punînd-o apoi în buzunar, nu m-am putut abţine să nu spun:

– Cu aşa dovezi nu pot să înţeleg de ce avocatul fratelui tău nu a încercat să încheie un tîrg cu procurorul. N-ar fi fost prea greu să dea de urma unui angajat pe nume Jim, care a desenat harta asta. Poliţiştii l-ar fi strîns cu uşa pînă l-ar fi dat de gol pe Rob, iar tu ai fi fost judecat la Tribunalul pentru Minori. Mă întreb dacă nu cumva avocatul fratelui tău era vîndut familiei Westerfield.

Zîmbi, arătîndu-şi dinţii pătaţi.

– Acum lucrează pentru ei. Este tipul ăla, Hamilton, care tot apare la televizor şi spune că o să obţină un nou proces şi achitarea lui Rob.

35

Cînd am ajuns înapoi în cameră, mă aştepta un mesaj de la doamna Hilmer care mă ruga să o sun. Mai vorbisem cu

ea de cîteva ori de la incendiu şi s-a purtat minunat cu mine. Nu o interesa decît ca eu să nu păţesc nimic şi a durut-o foarte mult cînd a aflat că era cît pe ce să nu scap vie din flăcări. Se purta de parcă îi făcusem o favoare pentru că din cauza mea garajul şi apartamentul ajunseseră ruine. Am acceptat să iau masa la ea duminică seara.

Nici nu am închis bine telefonul, că sună Joan. Şi cu ea mai vorbisem, însă în timpul săptămînii nu ne văzuserăm deloc şi voiam neapărat să-i restitui banii şi hainele pe care mi le împrumutase. Am curăţat pantalonii, puloverul şi jacheta, am spălat lenjeria şi am cumpărat două sticle de şampanie: una pentru Joan şi Leo, iar alta pentru prietena ei care avea aceleaşi măsuri ca şi mine.

Dar Joan nu pentru asta sunase. Ea, Leo şi copiii voiau să ia cina la Il Palazzo şi ar fi vrut să merg şi cu cu ei.

– Fac nişte spaghete nemaipomenite, o pizza grozavă, iar localul este splendid, îmi promise ea. Sînt sigură că o să-ţi placă.

– Nu trebuie să mă convingi de toate astea. Chiar mi-ar face plăcere să merg.

De fapt, simţeam nevoia să mai ies un pic. După întîlnirea neaşteptată din parcare cu Alfie, nu mă mai puteam gîndi decît la toţi oamenii ale căror vieţi fuseseră schimbate sau distruse de către Rob Westerfield şi de averea familiei lui.

În primul rînd mă gîndeam, cum era şi firesc, la Andrea. Apoi la Paulie, care se temea să nu fie constrîns printr-o strategie ascunsă să dezvăluie faptul că ştia ceva despre medalion. Însă indiferent ce ştia despre medalion, puteam să bag mîna în foc că el nu avea nici o legătură cu moartea Andreei.

Doamna Strocbel, femeie conştiincioasă şi cinstită, fusese şi ea prinsă în plasa nefericirii produsă de clanul

Westerfield. Trebuie că a trecut prin adevărate momente de agonie în timpul procesului, cînd Paulie a fost chemat în boxa martorilor. Dacă o singură persoană m-ar fi crezut cînd am zis că Rob îi dăduse un medalion Andreei, iar după aceea Paulie să fi fost chemat să depună mărturie, însemna că s-ar fi incriminat singur.

Am crezut tot ce-mi spusese Alfie Leeds. Nu mă îndoiam că fratele lui era un criminal. Chiar intenționa să o ucidă pe doamna Westerfield, și a lăsat-o aproape moartă. Însă oricît de rău ar fi fost, avea dreptul la un avocat care să-i fi reprezentat cu adevărat interesele. Dar avocatul lui era vîndut familiei Westerfield.

Parcă îl și vedeam pe William Hamilton, doctor în drept, privind cazul ca marea lui șansă de a da lovitura. Probabil că s-a dus cu schema casei direct la tatăl lui Rob, fiind apoi recompensat pentru cooperare.

Și Alfie tot o victimă ar fi fost. Fusese protejat de fratele său și fără îndoială că se simțea vinovat că nu găsea o modalitate de a se răzbuna pe Rob Westerfield. Apoi toată viața a păstrat asupra sa o dovadă pe care s-a temut să o arate cuiva.

Ceea ce mă revolta cel mai mult era faptul că, dacă Rob Westerfield ar fi fost condamnat pentru plănuirea uciderii bunicii sale, Andrea nu l-ar fi cunoscut niciodată.

Acum a apărut pe lista mea încă o persoană pe care să o pun la zid: venerabilul domn William Hamilton.

Cam acestea erau gîndurile tulburi care mă măcinau în clipa cînd a sunat Joan. Aveam nevoie de o pauză. Așa că am stabilit să ne întîlnim la șapte fix la Il Palazzo.

Asta e o luptă cu morile de vînt, mi-am spus, conducînd către centrul orașului. Aveam sentimentul că sînt urmărită.

Poate că ar trebui să-l sun pe ofițerul White, mi-am zis în continuare, ironic. Prea își face griji pentru mine. Ar veni într-o clipă, cu girofarul aprins și cu sirena urlînd asurzitor.

Ia mai lasă-l în pace, mă repezi o altă voce dinlăuntrul meu. Omul este ferm convins că m-am întors în orașul acesta ca să provoc necazuri și că sunt obsedată de gîndul că Rob Westerfield este un om liber.

De acord, domnule ofițer, sînt obsedată de treaba asta, dar nu eu am ales să-mi ard tălpile sau să-mi distrug mașina, doar ca să dovedesc că am dreptate.

Cînd am ajuns la Il Palazzo, Joan, Leo și cei trei copii ai lor se așezaseră la o masă, într-un colț. Pe Leo mi-l aminteam destul de vag. Cînd Andrea și Joan erau în anul al doilea de liceu, el era tot la Oldham High, într-un an mai mare.

Este inevitabil ca cei care mă văd prima dată după toți acești ani să nu se gîndească imediat la moartea Andreei. După care, absolut invariabil, fie încep să comenteze evenimentul, fie se străduiesc într-un mod prea evident să ocolească acest subiect.

Am apreciat felul în care a știut Leo să mă salute. Mi-a spus, cît se poate de firesc:

– Sigur că îmi aduc aminte de tine, Ellie. De cîteva ori, cînd am trecut pe acolo, erai și tu cu Andrea acasă la Joan. Ce copil sobru mai erai!

– Iar acum am crescut și m-am făcut un copil mai mare, dar tot sobră am rămas! i-am zis eu.

Mi-a plăcut de el imediat. Avea aproape doi metri, era bine făcut, cu părul castaniu deschis și niște ochi negri cu privire inteligentă. Zîmbea cu căldură, ca și Joan. Te făcea îndată să simți că poți avea toată încrederea în el. Știam că este agent de bursă, așa că am hotărît să mă adresez neapărat

lui dacă se întîmpla vreodată să am mulți bani. Eram sigură că pot să mă bazez pe sfatul lui dacă aveam de gînd să-i și investesc.

Băieții lor aveau zece, paisprezece și respectiv șaptesprezece ani. Cel mai mare dintre ei, Billy, era în ultimul an de liceu și aproape primul lucru pe care mi l-a spus a fost că jucase baschet împotriva echipei lui Teddy.

– Ellie, cu și Teddy deja am discutat despre colegiile la care vrem să ne înscriem, mi-a mai zis el. O să încercăm amîndoi la Dartmouth și Brown. Sper să fim la același colegiu. E un tip deosebit.

– Da, chiar este.

– Dar nu mi-ai spus că l-ai cunoscut, spuse repede Joan.

– A trecut pentru cîteva minute pe la han să mă vadă.

Am observat în ochii ei o privire satisfăcută. Am vrut să o previn să nu cumva să pună la cale vreo întîlnire de proporții între toți membrii familiei Cavanaugh, însă tocmai sosiseră meniurile, iar Leo s-a dovedit atît de înțelept încît schimbă subiectul.

În anii adolescenței am tot lucrat ca baby-sitter, așa că îmi plăcea tare mult să stau în preajma copiilor. Slujba din Atlanta nu-mi prilejuia în nici un fel contactul cu ei, așa că le cam dusesem lipsa. Compania celor trei băieți, însă, a fost ca o binecuvîntare. Destul de repede, în vreme ce ne serveam porțiile de spaghete și midii, începură să-mi vorbească despre preocupările lor și chiar i-am promis lui Sean, celui care avea doar zece ani, o partidă de șah.

– Să știi că mă pricep, l-am avertizat eu.

– Da, dar eu sînt și mai bun, mă asigură el.

– Mai vedem noi.

– Ce zici dacă am vedea chiar mîine? E duminică. Sîntem acasă.

– Oh, îmi pare rău, am alte lucruri de făcut mîine. Dar o să ne vedem cît de curînd.

Atunci mi-am amintit ceva şi am privit către Joan.

– Nu am pus în maşină valiza pe care voiam să ţi-o înapoiez.

– Ad-o mîine şi facem şi un joc de şah, îmi sugeră Sean.

– Trebuie să mănînci, zise Joan. Ce zici, iei cu noi o gustare pe la unsprezece şi jumătate?

– E o idee bună, i-am răspuns.

Barul de la Il Palazzo era separat de localul propriu-zis printr-un perete de sticlă şi, cînd intrai în restaurant, treceai mai întîi prin bar. Cînd venisem, nu dădusem deloc atenţie celor care se aflau atunci în bar. Însă în timpul cinei observasem că Joan se tot uita peste mine, cu privirea tulburată.

Ne luam cafeaua cînd, în sfîrşit, îmi dezvălui motivul tulburării ei.

– Ellie, Will Nebels se află la bar încă dinaintea venirii tale. Cred că cineva i-a spus despre tine. Acum vine încoace şi după cum arată, cred că e beat.

Avertizarea nu fusese făcută la timp. Deodată am simţit nişte mîini în jurul gîtului, iar pe obraz nişte buze dezgustătoare.

– Ia te uită, domule, e chiar micuţa Ellie, Ellie Cavanaugh. Draga mea, mai ţii minte cînd ţi-am reparat leagănul? Tatăl tău nu s-a priceput niciodată la reparaţii. Mama ta mă chema tot timpul pe mine. *Will, uite ce trebuie să faci. Will...*

Îmi săruta urechea şi se întindea, de-acum, spre ceafă.

– Ia-ţi mîinile de pe ea, îl repezi Leo şi se ridică în picioare.

Pur şi simplu nu mă mai puteam mişca. Nebels mă ţintuise locului cu greutatea lui. Se sprijinea cu braţele de umerii mei, iar palmele începură să-i coboare, bîjbîind prin pulover.

– Şi drăguţa de Andrea. L-am văzut cu ochii mei pe nebunul ăla intrînd în garaj cu cricul în mînă...

Un chelner trăgea de el dintr-o parte, Leo şi Billy din cealaltă. Eu mă tot chinuiam să-i împing faţa departe de mine, dar degeaba. Acum începuse să-mi sărute ochii. Deodată îi simţii gura scîrboasă şi duhnind a bere apăsînd peste buzele mele. Din cauza mişcărilor mele de a mă împotrivi, scaunul începu să se lase pe spate. M-am speriat, crezînd că în cădere o să mă lovesc cu capul de ciment şi că o să mă trezesc cu namila aceea greţoasă peste mine.

Norocul meu că nişte bărbaţi de la mesele alăturate săriră în ajutorul meu şi sprijiniră scaunul înainte să se prăbuşească.

Apoi l-au luat pe Nebels cu forţa de acolo şi mi-au ridicat scaunul. Mi-am acoperit faţa cu mîinile. Pentru a doua oară în şase ore tremuram atît de puternic, încît nu puteam răspunde întrebărilor pe care mi le puneau, îngrijoraţi, toţi cei din jurul meu. Clamele cu care îmi prinsesem părul se desprinseră, aşa că acum îmi cădea dezordonat pe umeri. Simţeam că Joan mă mîngîia pe păr şi am vrut să-i spun să înceteze – compasiunea într-un moment ca acesta m-ar fi dărîmat. Cred că şi-a dat seama ce simţeam, că imediat şi-a retras mîna.

L-am auzit pe patron bolborosind scuze. Chiar *trebuie* să-ţi ceri iertare, mi-am zis. De mult trebuia să nu-i mai fi dat nimic beţivului ăluia.

Scînteia aceasta de furie m-a ajutat să-mi revin. Mi-am ridicat capul şi mi-am aranjat, cît de cît, părul. M-am uitat apoi în jur la figurile îngrijorate şi i-am asigurat că era totul în regulă, că nu păţisem nimic.

Am privit-o pe Joan şi mi-am dat seama la ce se gîndea. Dacă ar fi strigat, gîndurile ei nu ar fi fost mai explicite.

Ellie, acum ai înţeles ce-ţi spuneam în legătură cu Will Nebels? A recunoscut că a fost în casa doamnei Westerfield

în seara aceea. Poate că şi-atunci era beat. Ce crezi că ar fi făcut dacă a văzut-o pe Andrea intrînd singură în garaj?

Puţin mai tîrziu, după o ceaşcă de cafea, am insistat să merg singură acasă. Însă pe drum mă întrebam dacă nu fusese o hotărîre nebunească. Acum nu mai aveam nici o îndoială că eram urmărită şi nu puteam să risc să fiu încă o dată singură în parcarea aceea. Aşa că nu m-am oprit la han, ci am trecut de el şi am sunat la poliţie de pe mobil.

– O să trimitem o maşină, mi-a spus poliţistul de serviciu. Unde sînteţi?

I-am spus.

– Bine. Faceţi cale întoarsă şi mergeţi spre aleea care duce la han. Vom fi chiar în spatele celui care vă urmăreşte. Pentru nimic în lume să nu ieşiţi din maşină pînă cînd nu apărem noi.

Am condus încet, iar maşina din spatele meu a încetinit şi ea. Ştiind că urma să apară un echipaj al poliţiei, m-am bucurat să văd că maşina încă nu dispăruse. Voiam neapărat ca poliţia să descopere cine se afla în ea şi de ce mă urmărea.

Mă apropiam din nou de han. Am intrat pe alee, însă maşina din spatele meu şi-a continuat drumul. Cîteva momente mai tîrziu am zărit girofarul şi am auzit şi sirena poliţiei.

Am oprit maşina pe dreapta aleii. După vreo două minute se apropie de mine echipajul de poliţie. Un poliţist coborî din maşină şi veni pînă în dreptul uşii mele. Lăsînd geamul, am observat cu uimire că zîmbea.

– Domnişoară Cavanaugh, chiar *aţi fost* urmărită. Puştiul zice că este fratele dumneavoastră şi că voia să fie sigur că ajungeţi aici cu bine.

– O, Doamne, spuneţi-i să meargă acasă! l-am rugat eu.

După care am adăugat:

– Însă, vă rog, mulțumiți-i în numele meu.

36

Îmi propusesem ca duminică dimineață să-l sun pe Marcus Longo, însă mi-o luă el înainte. Cînd telefonul sună pe la ora nouă, eu eram în fața calculatorului, cu a doua ceașcă de cafea lîngă mine.

– Ellie, știam că ești foarte matinală, îmi zise. Sper că nu m-am înșelat.

– Să știi că în dimineața asta m-am trezit chiar tîrziu, am răspuns eu. Tocmai la șapte.

– La asta mă și așteptam. Am luat legătura cu cei de la Sing Sing.

– Ca să afli dacă au eliberat de curînd vreun deținut sau dacă au vreun gardian care a suferit de curînd un accident?

– Întocmai.

– Și ce veşti ai?

– Ellie, tu ai fost acolo pe întîi noiembrie. În dimineața aceea a fost eliberat Herb Coril, un deținut care fusese în aceeași aripă a închisorii cu Rob Westerfield. Locuia într-un han la periferia Manhattan-ului. De vineri după-amiază nu l-a mai văzut nimeni.

– Ultimul telefon pe care l-am primit a fost vineri seara pe la ora zece jumătate, am zis eu. Iar cel care m-a sunat se temea pentru viața lui.

– Nu putem fi siguri dacă este aceeași persoană și nici nu avem de unde să știm dacă nu cumva Coril a încălcat condițiile de eliberare și a părăsit orașul.

– Tu ce părere ai? l-am întrebat.

– Nu prea știu ce să cred cînd e vorba de coincidențe ca aceasta.

– Nici eu.

I-am povestit lui Marcus despre întîlnirea cu Alfie.

– Sper să nu i se întîmple ceva lui Alfie înainte ca tu să obții schița aceea, zise Marcus descumpănit. Nu mă mir să aflu asta. Cu toții am știut că Rob a plănuit toată afacerea. Îmi închipui prin ce treci tu acum.

– Te referi la faptul că dacă Rob ar fi fost în închisoare Andrea nu l-ar mai fi cunoscut? Nici nu pot să mă gîndesc la altceva!

– Dar îți dai seama că nici cu schița aceea, nici cu o declarație făcută de Alfie în fața procurorului nu vei putea obține o condamnare a lui Westerfield. Alfie a fost implicat și el, iar schița e făcută de un anume Jim pe care nu l-a cunoscut nimeni.

– Da, știu.

– Perioada în care mai puteau fi acuzați pentru acel delict a expirat pentru toți – și pentru Westerfield, și pentru Alfie și Jim, oricine ar fi acesta.

– Să nu-l uităm pe Hamilton. Dacă aș putea dovedi că a distrus proba care ar fi putut să-i ușureze sentința clientului său, prin implicarea lui Westerfield, comisia pentru etică nu l-ar ierta.

I-am promis că îi voi arăta schița după ce mi-o aduce Alfie. Apoi i-am spus la revedere și am vrut să mă întorc la lucru. Totuși mergea destul de greu și, după ce am mai scris vreo două vorbe, mi-am dat seama că era timpul să plec către Joan.

De data aceasta nu am mai uitat valiza și sacul pe care l-am luat de la curățătorie cu pantalonii, puloverul și jacheta.

Însă chiar înainte de a ajunge aproape de mănăstirea franciscană de la Graymoor am știut că o să mă opresc acolo.

Întreaga săptămînă am simțit cum o amintire se tot chinuia să iasă din întunericul subconștientului meu. Fusesem aici cu mama după moartea Andreei. Îl sunase pe părintele Emil, un preot pe care îl cunoștea ea. În ziua aceea, părintele avea să fie la hanul St. Christopher și au stabilit să se întîlnească acolo.

Din inițiativa mănăstirii, hanul St. Christopher este un loc pe care frații călugări l-au organizat pentru oamenii nevoiași, pentru alcoolici și dependenți de droguri. Îmi aduc aminte destul de vag că am rămas cu o doamnă, probabil vreo secretară, în timp ce mama intrase în birou. Apoi părintele Emil ne-a dus într-o capelă.

Îmi amintesc de asemenea că într-o parte a capelei se afla un fel de carte în care oamenii își scriau rugămințile. A scris și mama ceva, după care mi-a dat și mie stiloul.

Voiam să merg din nou acolo.

Călugărul care m-a primit s-a recomandat drept fratele Bob. Nu m-a întrebat ce doresc. Capela era goală, iar el a rămas la ușă cele cîteva minute cît am îngenunchеat. Apoi m-am uitat în jur și am văzut suportul pe care se afla cartea aceea uriașă.

Am mers lîngă ea și am luat din nou stiloul.

Deodată mi-am amintit ce scrisesem ultima oară cînd venisem acolo: *Dă, Doamne, ca Andrea să se întoarcă acasă.*

De data aceasta nu mi-am mai putut opri lacrimile.

– Multe lacrimi s-au vărsat în capela aceasta.

Lîngă mine venise fratele Bob.

Am stat de vorbă cam o oră. Cînd am ajuns la Joan, eram din nou împăcată cu Dumnezeu.

Joan și cu mine ne-am contrazis pe un ton destul de amical și respectuos în privința reacției lui Will Nebels din seara precedentă.

– Ellie, era beat turtă. Cîți oameni nu spun verzi și uscate după ce au băut prea mult? Ce vreau eu să spun este că atunci nu mint – ci mai degrabă lasă să le scape adevărul.

Trebuie să recunosc că aici Joan avea dreptate. Făcusem cercetări și chiar scrisesem despre două cazuri cînd asasinul nu ar fi fost prins în veci dacă nu s-ar fi îndopat cu prea mult coniac și votcă, dezvăluind apoi unui om toate secretele, după care acesta chemase imediat poliția.

– Totuși eu nu văd lucrurile așa, am încercat să le explic ei și lui Leo. Pentru mine Will Nebels este un mișel, un ratat fricos. Nu mă duce cu gîndul decît la o gelatină mucegăită, pe care o poți modela cum vrei. Nu era atît de beat încît să nu-și amintească de ziua cînd mi-a reparat leagănul și că tata nu era un meșter prea priceput.

– Aici sînt de acord cu Ellie, spuse Leo. Nebels știe mai multe decît lasă să se creadă. Dar asta nu înseamnă că Joan nu are deloc dreptate, adăugă el. Dacă Nebels chiar l-a văzut în noaptea aceea pe Paulie Strocbel intrînd în garaj, a fost suficient de deștept ca să mărturisească asta abia acum, cînd a expirat perioada în care putea fi condamnat.

– A, dar nu el s-a gîndit la asta, am zis eu. Ei au venit la el. Nebels doar a acceptat să spună povestea care să-i avantajeze, iar ei l-au plătit pentru asta.

M-am ridicat de pe scaun.

– Gustarea a fost delicioasă, dar acum am chef să-l bat la șah pe Sean.

Am mai zăbovit un moment să privesc un pic pe fereastră. Era a doua duminică în care mă aflam aici, cam pe la aceeași vreme și am admirat încă o dată priveliștea splendidă a apei și a munților.

Trăiam într-o lume prea depărtată de starea de liniște și pace, așa că bucuria de a contempla o astfel de priveliște era pentru mine ca o oază de fericire.

Biblioteca Me

Eu am cîştigat prima partidă. Sean pe a doua. Am căzut de acord să ne încercăm din nou forţele, cît de curînd.

Înainte să pornesc către casă, am sunat la spital şi am vorbit cu doamna Stroebel. Lui Paulie îi scăzuse temperatura şi se simţea mult mai bine.

– Ellie, vrea să stea de vorbă cu tine.

În patruzeci de minute eram lîngă patul lui.

– Arăţi mult mai bine ca ieri, i-am spus.

Era încă foarte palid, dar ochii îi erau limpezi şi se ridicase ceva mai sus, ajutat cu o pernă la spate. Zîmbi timid.

– Ellie, mi-a spus mama că ştii că am văzut şi cu medalionul.

– Paulie, tu cînd l-ai văzut?

– Lucram la service. Prima dată cînd am fost angajat acolo, trebuia doar să spăl maşinile după ce erau reparate. Într-o zi, cînd m-am ocupat de maşina lui Rob, am găsit medalionul pe scaunul din faţă. Lănţişorul era rupt.

– Adică în ziua cînd a fost găsit cadavrul Andreei?

Dar nu are nici o logică, mi-am zis eu. Dacă Rob s-a întors după medalion în dimineaţa aceea, nu l-ar fi lăsat în maşină. Era posibil, oare, să fie atît de idiot?

Paulie privi către mama lui.

– Mamă? Ceru el ajutor.

– Stai liniştit, Paulie, îl mîngîie ea. Ai luat multe medicamente şi e greu să te aduni acum. Mi-ai spus că ai văzut medalionul de două ori.

M-am uitat cu o privire aspră către doamna Stroebel, încercînd să-mi dau seama dacă nu cumva încerca să-l influenţeze. Însă Paulie dădu din cap, amintindu-şi scena.

– Ai dreptate, mamă. L-am găsit în maşină. Lănţişorul era rupt. I l-am dat lui Rob, iar el m-a răsplătit cu zece dolari

mai mult. I-am adăugat la banii pe care îi strîngeam pentru cadoul de ziua ta, cînd urma să împlinești cincizeci de ani.

– Îmi aduc aminte, Paulie.

– Dar cînd ați împlinit cincizeci de ani, doamnă Stroebel? am întrebat eu.

– Pe întîi mai, în anul în care a murit Andrea.

– În anul în care a murit Andrea!

Am rămas stupefiată. În cazul acesta, nu cumpărase medalionul pentru ea, mi-am zis. Era unul pe care probabil că îl pierduse vreo altă fată în mașina lui, iar el doar l-a gravat și i l-a dat Andreei.

– Paulie, îți amintești bine medalionul?

– Da. Era frumos. Avea formă de inimioară, era din aur, cu pietricele albastre.

Exact așa îl descrisesem cînd am depus mărturie.

– Paulie, l-ai mai văzut vreodată?

– Da. Andrea a fost foarte drăguță cu mine. A venit să îmi spună cît de bine am jucat la meci și că golul marcat de mine a ajutat echipa să cîștige. Atunci m-am hotărît să o invit la o petrecere. Veneam spre casa voastră, cînd am văzut-o prin pădure. Am ajuns-o din urmă chiar la casa doamnei Westerfield. Purta medalionul și mi-am dat seama că i-l dăduse Rob. Nu e un om bun. Mi-a dat bacșișul acela mare, dar nu este un om bun. Avea mereu mașina lovită pentru că mergea cu prea mare viteză.

– În ziua aceea l-ai văzut și pe el?

– Am întrebat-o pe Andrea dacă aș putea să stau de vorbă cu ea, dar mi-a spus că atunci nu se putea pentru că era foarte grăbită. M-am întors în pădure și am văzut-o intrînd în garaj. După cîteva minute, a intrat și Rob Westerfield.

– Paulie, spune-i lui Ellie cînd a fost asta.

– Cu o săptămînă înainte ca Andrea să moară în garajul acela.

Cu o săptămînă înainte.

– Apoi, înainte cu vreo cîteva zile, am vorbit din nou cu ea. I-am spus că Rob era un om periculos şi că nu ar trebui să se întîlnească cu el în garaj. I-am mai spus că tatăl ei s-ar înfuria tare de tot dacă ar şti că ea mergea acolo cu Rob.

Paulie mă privi în ochi.

– Ellie, tatăl tău s-a purtat întotdeauna atît de frumos cu mine. Îmi lăsa bacşiş numai pentru că îi făceam plinul şi mereu stătea de vorbă cu mine despre fotbal. Era un om foarte cumsecade.

– Cînd ai prevenit-o pe Andrea în legătură cu Rob, tot atunci ai invitat-o la petrecere?

– Da, şi mi-a spus că va merge, dar m-a pus să-i promit că nu-i voi spune tatălui ei despre Rob.

– Şi de atunci nu ai mai văzut medalionul?

– Nu, Ellie.

– Şi nici nu te-ai mai dus la garaj?

– Nu, Ellie.

Paulie închise ochii şi mi-am dat seama că, bietul de el, obosise. I-am acoperit mîna cu palma mea.

– Paulie, nu vreau să-ţi mai faci griji. Îţi promit că se va rezolva totul şi, înainte ca eu să fi terminat ce am început aici, toată lumea va şti ce om bun şi cumsecade eşti tu. Şi cît eşti de inteligent. Deşi erai doar un puşti, ţi-ai dat seama ce mizerabil era Rob Westerfield. Multă lume nici acum nu înţelege ce fel de om este.

– Paulie gîndeşte cu inima, zise doamna Stroebel cu blîndeţe.

Paulie deschise ochii.

– Îmi este atît de somn. Ţi-am spus totul despre medalion?

– Da, mi-ai spus.

Doamna Stroebel mă conduse la lift.

– Ellie, chiar şi la proces s-au străduit să îl învinovăţească pe Paulie de moartea Andreei. Am fost îngrozită. Din cauza aceasta l-am sfătuit să nu spună niciodată nimic despre medalion.

– Am înţeles.

– Sper din toată inima să mă fi înţeles. Un copil care este altfel decît ceilalţi trebuie întotdeauna protejat, chiar şi cînd e om în toată firea. L-ai auzit pe avocatul lui Westerfield spunînd la televizor că la următorul proces va dovedi că Paulie a ucis-o pe Andrea. Îţi dai seama cum va reacţiona Paulie cînd se va afla în boxa martorilor şi va fi încolţit de omul acela?

Omul acela. Venerabilul domn William Hamilton.

– Da, îmi dau seama.

Am sărutat-o pe obraz.

– Doamnă Stroebel, Paulie e norocos că vă are pe dumneavoastră.

Mă privi în ochi.

– Ellie, e norocos că te are pe tine.

37

La ora şapte eram în drum către doamna Hilmer, pentru că îi promisesem să luăm cina împreună. Asta însemna că aveam să trec pe lîngă fosta noastră locuinţă. În seara asta era puternic luminată şi, cu luna care strălucea deasupra pădurii, oferea o imagine care ar fi putut foarte bine să stea pe coperta unei reviste. Era casa pe care o visase mama, un exemplu ideal de conac restaurat şi mărit.

Ferestrele camerei mele erau deasupra uşii din faţă şi

am zărit pe cineva mişcîndu-se între ele. Familia Kelton, cei care erau acum proprietarii casei, erau un cuplu în jur de cincizeci de ani. Erau singurii oameni din casă pe care îi văzusem în noaptea cu incendiul, dar era posibil să aibă şi copii care să fi dormit, cu toată hărmălaia făcută de poliţie şi pompieri. Mă întreb dacă cel care locuia acum în camera mea se bucura în fiecare dimineaţă de imaginea răsăritului, stînd în pat, aşa cum obişnuiam eu.

Şi casa doamnei Hilmer era bine luminată. Am cotit şi am intrat pe aleea care acum nu mai ducea decît într-o singură direcţie. Farurile maşinii luminară o clipă ruinele carbonizate ale garajului şi ale apartamentului. Nu ştiu cum, dar în minte îmi veniră sfeşnicele şi fructiera care împodobeau odată masa din sufrageria apartamentului. Nu erau valoroase, însă fuseseră alese, fără îndoială, cu mare grijă şi cu mult bun gust.

Tot ce se afla în apartament fusese ales cu grijă. Dacă doamna Hilmer se hotăra să reconstruiască, era nevoie de timp şi de mult efort pentru a reface toate acele lucruri.

Cu gîndul acesta în minte, am intrat în casă, gata să cer din nou iertare, dar nici nu a vrut să mă asculte.

– Te rog să nu-ţi mai faci griji pentru garaj, spuse ea, oftînd, şi mă sărută cu blîndeţe pe obraz. Ellie, focul acela a fost provocat de cineva în mod intenţionat.

– Ştiu asta. Dar să nu credeţi că eu am făcut-o, vă rog.

– Doamne fereşte, cum să cred una ca asta! Ellie, cînd m-am întors şi Brian White a venit într-un suflet să-mi spună că eşti piromană, i-am zis vreo două de nu s-a văzut. Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că şi mie mi-a zis că doar în imaginaţia mea am fost urmărită în ziua aceea. L-am repezit şi pentru asta. Dar mă îngrozeşte gîndul că cel care a intrat în apartament cînd tu erai aici, la cină, a intrat cu intenţia

de a fura prosoape pe care apoi să le folosească pentru a crea impresia că incendiul a fost provocat de tine.

– Luam prosoape din dulap în fiecare zi, dar nu am băgat de seamă că cinci sau şase dintre ele dispăruseră.

– Păi nici nu ai fi putut! Rafturile erau pline. A fost o perioadă cînd nu rezistam dacă era vorba de un chilipir, aşa că acum am prosoape pînă în vremea de apoi. Ei, gata, masa e pregătită şi cred că ţi-e foame şi ţie. Hai să mîncăm.

Cina a constat în crevete cu sos condimentat şi apoi salată. A fost un deliciu.

– Două mese bune într-o singură zi, am zis eu. Sînt cam răsfăţată.

Am întrebat-o cum se simte nepoata ei şi mi-a spus că încheietura mîinii i se vindeca destul de repede.

– Mi-a plăcut să petrec un timp cu Janey, iar copilaşul este adorabil. Dar, Ellie, să ştii că după o săptămînă abia aşteptam să mă întorc acasă. Eu mă entuziasmez repede, însă a trecut prea mult timp de cînd mă trezeam la cinci dimineaţa să încălzesc biberonul cu lapte.

Mi-a mai spus şi că a urmărit în continuare site-ul meu şi mi-am dat seama că bruma de simpatie pe care o mai avea pentru Rob Westerfield începuse să se topească.

– Cînd am citit relatarea doctoriţei şi am aflat cum i-a sucit mîna acolo, în restaurant, am rămas şocată. Cînd era la colegiu şi Janey obişnuia să mai lucreze ca ospătăriţă, iar gîndul că ar fi putut fi tratată cu atîta grosolănie de vreun necioplit m-a înfuriat la culme.

– Aşteptaţi să vedeţi ce urmează. I-a venit de hac destul de urît şi unui coleg din anul al doilea la liceu.

– Aşadar se înrăutăţeşte treaba. Mi s-a frînt inima cînd am auzit ce a păţit Paulie. Cum se mai simte?

– Se reface. Chiar în după-amiaza asta am fost pe la el.

Am ezitat înainte să-i împărtăşesc secretul pe care îl aflasem de la Paulie în legătură cu medalionul. Dar pînă la urmă m-am hotărît să-i spun. Doamna Hilmer era demnă de toată încrederea şi felul ei de a gîndi era pentru mine un fel de barometru al modului cum ar reacţiona comunitatea. Ştiam că ea întotdeauna privise medalionul acela ca produs al imaginaţiei mele. Era deopotrivă interesant şi folositor să-i surprind acum reacţia.

I se răcise ceaiul ascultînd, iar pe faţă i se citea limpede seriozitatea.

– Ellie, nu e de mirare că doamna Stroebel nu a vrut ca Paulie să pomenească de medalion. Poveste asta poate fi foarte uşor întoarsă împotriva lui.

– Ştiu asta. Paulie a recunoscut că medalionul acela a fost la el, că i l-a dat lui Rob, că a fost mîhnit să o vadă pe Andrea purtîndu-l şi că a urmărit-o pînă la garaj.

M-am oprit şi m-am uitat la ea.

– Doamnă Hilmer, dumneavoastră credeţi tot ce v-am spus eu?

– Ceea ce cred eu este că, deşi familia Westerfield este bogată, Rob este un om de nimic. I-a dăruit Andreei un lucru pe care probabil că o altă fată îl pierduse în maşina lui. Sînt sigură că l-a dus la vreun atelier unde a plătit puţini bani ca să-l graveze şi după aceea s-a făli cu cadoul pe care a fost el în stare să i-l ofere.

– M-am gîndit să dau de urma celui care l-a gravat, dar după atîţia ani, este aproape imposibil. Se fac mereu astfel de lucrări pe bijuterii în toate magazinele mari.

– Aşa că nu prea ştii cum să te foloseşti de informaţia pe care ai obţinut-o!

– Nu, nu ştiu. Am fost atît de fericită să văd că se verifică amintirea pe care o aveam eu despre medalion, că la altceva

nu m-am mai gîndit. Medalionul acesta este ca o sabie cu două tăişuri, iar Paulie ar putea fi rănit de arma aceasta la tribunal.

I-am povestit doamnei Hilmer şi despre Alfie şi schiţa pe care o aşteptam de la el.

– Tuturor ni s-a părut dubios atacul acela asupra doamnei Westerfield, spuse ea, cu un amestec de compasiune şi dispreţ. Doamna Dorothy Westerfield este cumsecade, distinsă şi foarte binevoitoare. Este de necrezut că singurul ei nepot a fost capabil să pună la cale asasinarea ei. O mai vedeam uneori prin oraş cu Rob, înainte ca el să fie arestat. N-ai fi crezut ce-i poate pielea, atît era de atent şi grijuliu cu ea.

– Dacă Alfie va fi de acord, voi introduce pe site povestea aceasta şi schiţa casei, i-am zis eu. Poate că pe doamna Westerfield o va convinge imaginea acelei schiţe.

Cînd i-am mai povestit şi de greţoasa atitudine a lui Will Nebels din restaurant, indignarea doamnei Hilmer nu mai avu margini.

– Şi vrei să spui că un om ca acesta va fi considerat martor de încredere la proces?

– Nu chiar de încredere, dar tot va reuşi să întoarcă opinia publică împotriva lui Paulie.

Deşi nu ar fi vrut să-mi dea voie, am ajutat-o să strîngă masa şi să facă ordine în bucătărie.

– Aveţi de gînd să construiţi din nou garajul şi apartamentul? am întrebat-o eu.

Zîmbi, în vreme ce aşeza farfuriile în maşina de spălat vase.

– Ellie, nu aş vrea să mă audă careva de la compania de asigurări, însă incendiul acela s-a dovedit a fi un lucru bun. Îmi făcusem asigurare, iar acum mi s-a atribuit un alt loc pe care să fie construit garajul. Lui Janey i-ar plăcea tare mult să

vină şi să locuiască aici. După părerea ei, aici este un loc nemaipomenit unde să-ţi poţi creşte copilul. Dacă le dau lor locul acela, ei îşi vor construi o casă, iar eu mi-aş avea familia la doi paşi.

M-a pufnit rîsul.

– Să ştiţi că m-aţi făcut să mă simt mult mai bine.

Am împăturit prosopul de vase.

– Iar acum trebuie să-mi văd şi eu de treburile mele. Mîine plec la Carrington Academy, să mai fac săpături în trecutul glorios al lui Rob Westerfield.

– Am citit împreună cu Janey ziarele de atunci şi transcrierea procesului. Parcă am retrăit clipele acelea şi, Doamne, greu trebuie să vă fi fost vouă.

Doamna Hilmer mă însoţi la garderobă şi-mi dădu jacheta de piele. În timp ce îmi încheiam nasturii, mi-am dat seama că nu o întrebasem dacă îi spune ceva numele de Phil.

– Doamnă Hilmer, se pare că în închisoare, cînd era ameţit din cauza drogurilor, Rob Westerfield a mărturisit că a ucis în bătaie o persoană cu numele de Phil. Aţi auzit vreodată de cineva de pe-aici care să poarte numele acesta şi care să fi dispărut fără urmă, sau care să fi fost victima unui asasinat?

– Phil, repetă ea, privind dincolo de mine şi încercînd să-şi amintească. Era Phil Oliver care chiar a avut un conflict cu familia Westerfield pentru că n-au vrut să-i reînnoiască un contract de închiriere. Dar s-a mutat.

– Ştiţi cumva ce s-a mai întîmplat cu el?

– Nu, dar pot să aflu. El şi familia lui mai au aici cîţiva prieteni buni, cu care cred că au ţinut legătura.

– Vreţi să vă interesaţi dumneavoastră?

– Cum să nu.

Deschise uşa, după care ezită o clipă.

– Parcă îmi aduc aminte că am auzit sau am citit odată ceva despre un tînăr sau o tînără cu numele Phil care a murit acum mulți ani... Nu mai știu unde am auzit asta, dar știu că era vorba despre o întîmplare foarte tristă.

– Gîndiți-vă, doamnă Hilmer. Este extrem de important.

– Phil... Phil... Of, Ellie, nu pot să-mi amintesc!

Bineînțeles că nu am mai insistat. Dar cînd plecam de la doamna Hilmer, puțin mai tîrziu, am sfătuit-o să nu mai facă efortul de a-și aminti, ci să lase asta pe seama subconștientului.

Eram tot mai aproape de Rob Westerfield. Simțeam asta pînă în măduva oaselor.

Mașina care mă urmărea în noaptea aceasta era mult mai discretă decît cea pe care o condusese Teddy. Se deplasa cu luminile stinse. Mi-am dat seama că se afla acolo, în spatele meu, la semafor, înainte să cotesc spre aleea care ducea la han, cînd am oprit, iar mașina respectivă s-a oprit și ea brusc în urma mea.

M-am întors, încercînd să-l zăresc pe șofer. Era o mașină mare, de culoare închisă; eram sigură că nu Teddy era la volan.

Însă o altă mașină venea pe aleea dinspre han, cu farurile aprinse, și lumină chipul celui care conducea mașina din spatele meu.

În seara aceasta tatăl meu era cel care voia să se asigure că ajung cu bine la han. Ne privirăm doar pentru o clipă, după care eu am cotit la stînga, pe alee.

38

Alfie mă sună luni de dimineață, la ora șapte.

– Mai vrei să cumperi chestia asta?

– Da. Contul meu este la Oldham-Hudson pe Main

Street. Voi fi acolo la ora nouă, aşa că ne putem întîlni în parcare la nouă şi cinci.

– Bine.

Chiar cînd plecam de la bancă, apăru şi el cu maşina şi opri lîngă mine. Nimeni de pe stradă nu ar fi putut vedea ce se petrecea acolo.

Deschise geamul.

– Hai, dă-mi banii.

I-am înmînat.

După ce i-a numărat, a zis:

– Bine, uite schiţa.

Am cercetat-o cu atenţie. Uitîndu-mă la ea la lumina zilei, m-am cutremurat şi mai tare la gîndul că fusese comandată de nepotul în vîrstă de şaptesprezece ani al victimei. M-am gîndit că aş fi gata să-i plătesc oricît lui Alfie, numai să-mi dea voie să o fac publică.

– Alfie, ştii că acum nu mai poţi fi pedepsit pentru ce a fost atunci. Dacă poliţia ar afla despre asta, tu nu ai păţi nimic. Dar dacă schiţa asta apare pe site şi scriu şi tot ce mi-ai povestit tu, este foarte posibil ca doamna Westerfield să nu-i mai lase moştenirea lui Rob, ci instituţiilor de binefacere.

Stăteam afară, lîngă maşina lui. El şedea, ţinînd pe volan mîinile care trădau ce devenise de-a lungul timpului: un om care muncea din greu, fără să-şi acorde un răgaz.

– Uite ce e, mai bine risc să fiu urmărit de Westerfield decît să-l ştiu înotînd în bani. Dă-i bătaie.

– Eşti sigur?

– Da. Într-un fel, mă revanşez faţă de Skip.

După experienţa pe care o avusesem pe drumul spre Boston, cînd m-am blocat în trafic, mi-am rezervat un timp mult mai îndelungat pentru călătoria la Maine, unde îmi

programasem o întîlnire cu Jane Bostrom, cea care se ocupa de înscriere la Carrington Academy.

Aşa că am putut să zăbovesc mai mult în Rockport şi să savurez un sandviş cu brînză şi o Cola, undeva cam la o milă de şcoală. Acum mă simţeam pregătită să trec la atac.

Cînd am fost condusă în biroul ei, Jane Bostrom m-a primit cu cordialitate, dar şi cu rezervă, şi mi-am dat seama că nu va fi deloc uşor să obţin informaţii de la ea. Stătea la birou şi m-a poftit să iau loc pe scaunul din faţa ei. Ca majoritatea directorilor, avea şi ea un colţ cu o canapea şi nişte fotolii, însă nu am fost invitată să mă aşez acolo.

Era mai tînără decît mi-o închipuisem, avea în jur de treizeci şi cinci de ani, părul negru şi ochii mari, deschişi la culoare, cu o privire foarte atentă. Din scurta convorbire telefonică, mi-am dat seama că Jane Bostrom era foarte mîndră de şcoala ei şi nu avea de gînd să lase un reporter să împroaşte cu noroi în ea din cauza unui fost elev.

– Doamnă Bostrom, am început eu, o să vă spun direct care este problema. Rob Westerfield a făcut aici ultimii doi ani de liceu. Fusese exmatriculat dintr-un alt liceu din cauza violenţei manifestate faţă de un coleg. Incidentul acesta s-a petrecut cînd avea doar paisprezece ani. La şaptesprezece ani, a plănuit să-şi ucidă bunica. A fost împuşcată de trei ori şi este un adevărat miracol că a supravieţuit. Cînd avea nouăsprezece ani, a lovit-o pe sora mea şi a ucis-o. Acum eu tocmai verific posibilitatea ca acelaşi Rob Westerfield să fi ucis cel puţin încă o persoană.

Vedeam cum expresia feţei i se schimbă de la indiferenţă la groază şi apoi la suferinţă. Stătu puţin pe gînduri şi apoi îmi răspunse.

– Domnişoară Cavanaugh, toate datele acestea despre Rob Westerfield sînt cutremurătoare, dar vă rog să înţelegeţi

un lucru. Am dosarul lui în fața mea și nu există absolut nici un indiciu că s-ar fi comportat altfel decît civilizat cît timp a fost aici.

– Îmi este greu să cred că, deși i-am descoperit un trecut atît de violent, doi ani de zile cît a fost aici nu a comis nici o infracțiune. Dacă îmi permiteți, de cînd sînteți angajată la Carrington, doamnă Bostrom?

– De cinci ani.

– În cazul acesta, dumneavoastră vă raportați la o evidență care se poate să fi fost modificată.

– Mă raportez la evidența pe care o am în fața mea.

– Puteți să-mi spuneți dacă familia Westerfield a avut vreo contribuție financiară suplimentară la Carrington Academy?

– Cînd Rob era elev aici, familia lui a ajutat la renovarea și dotarea sălii de sport.

– Am înțeles.

– Nu știu ce ați înțeles, domnișoară Cavanaugh. Dar vă rog să înțelegeți că multora dintre elevii noștri le-a fost destul de greu aici și au avut nevoie de îndrumare și înțelegere. Unii dintre ei au asistat la divorțuri care i-au marcat. Pe alții părinții pur și simplu i-au abandonat. Nu vă puteți închipui cît de mult poate fi afectată stabilitatea unui copil din această cauză.

Ba sigur că-mi pot închipui, mi-am zis eu. De fapt știam prea bine ce urmări pot avea astfel de neîmpliniri.

– Unii dintre elevii noștri pur și simplu nu se pot împăca bine cu cei de vîrsta lor, sau cu adulții, sau cu nici unii.

– Cam asta a fost problema lui Rob Westerfield, am zis eu. Dar, din nefericire pentru noi ceilalți, părinții lui au încercat întotdeauna fie să-l acopere, fie să plătească pentru a-l scoate din necazurile în care intra.

– Vă rog să înțelegeți că situația este mai mult decît

delicată. Noi sîntem de părere că un pas important în vindecarea unei probleme emoționale este încercarea de a-i dezvolta individului conștiința respectului de sine. Ne așteaptăm ca elevii noștri să obțină note cît mai mari, să facă sport și să aibă și alte preocupări, cum ar fi activitatea ca voluntari în programele pentru comunitate pe care le sponsorizăm noi.

– Iar Rob Westerfield a realizat toate acestea cu bucurie și cu dragă inimă?

Era să-mi muşc limba. Jane Bostrom avusese amabilitatea să-mi acorde acest interviu și îmi răspundea la întrebări. Cu toate acestea, îmi era clar că dacă școala avusese probleme cu Rob Westerfield, acestea nu fuseseră înregistrate în evidența pe care o consulta ea.

– Se pare că Rob Westerfield a realizat toate acestea satisfăcător, după părerea școlii, răspunse ea pe un ton foarte reținut.

– Aveți cumva o listă a elevilor care i-au fost colegi în anii aceia?

– Desigur.

– Mi-o puteți arăta?

– Cu ce scop?

– Doamnă Bostrom, cînd se afla în închisoare și era amețit din cauza drogurilor, Rob Westerfield i-a mărturisit ceva unui alt deținut. I-a zis așa: *L-am omorît în bătaie pe Phil și mi-a plăcut.* De vreme ce a putut să-l atace pe un coleg de la școala la care fusese înainte, nu ar fi exclus ca și aici să fi avut vreun conflict cu un elev pe nume Phil sau Philip.

Ochii i se umbriră și se vedea că era din ce în ce mai îngrijorată de cele ce îi spusesem eu. Apoi se ridică.

– Domnișoară Cavanaugh, profesorul Douglas Dittrick

este la Carrington de patruzeci de ani. Îl voi invita şi pe dumnealui la discuţie. O să cer, de asemenea, registrul cu evidenţa elevilor din anii aceia. Şi cred că ar fi mai bine să mergem în sala de conferinţe. Va fi mai uşor să întindem pe masa de acolo listele şi să le verificăm.

Profesorul Dittrick trimise vorbă că se află într-o conferinţă, dar că va veni într-un sfert de oră.

– Este un profesor deosebit, îmi zise Jane Bostrom, în vreme ce deschideam registrele. Cred că şi dacă ar cădea acoperişul peste noi nu s-ar clinti de la catedră pînă nu şi-ar termina cursul.

În sfîrşit, prezenţa mea nu o mai stresa, ci dimpotrivă, părea dornică să mă ajute.

– Trebuie să căutăm „Philip" şi ca primul prenume, şi ca al doilea, mă preveni ea. Sînt foarte mulţi elevi care, dacă au primit şi numele tatălui sau al bunicului, sînt cunoscuţi după al doilea prenume.

Fuseseră în jur de şase sute de elevi la Carrington în anii cînd frecventase şi Rob Westerfield acest liceu. Mi-am dat abia acum seama că Philip nu era chiar deloc un nume obişnuit. Cele care apăreau regulat în listă erau James, John, Mark şi Michael.

Şi o mulţime de alte nume: William, Hugo, Charles, Richard, Henry, Walter, Howard, Lee, Peter, George, Paul, Lester, Ezekiel, Francis, Donald, Alexander...

Şi deodată apăru un Philip.

– Am găsit unul, am zis eu. Era în anul întîi cînd Westerfield era în al doilea.

Jane Bostrom se ridică şi privi peste umărul meu.

– Este în consiliul nostru de administraţie, îmi spuse.

Am continuat să caut.

Ni se alătură şi profesorul Dittrick, îmbrăcat încă în robă.

– Ce era atît de important, Jane? întrebă el.

Ea îi explică şi făcu prezentările. Dittrick avea în jur de şaptezeci de ani, nu era prea înalt, avea o figură de om învăţat şi îmi strînse mîna cu putere.

– Sigur că mi-l amintesc pe Westerfield. A absolvit cu doar doi ani înainte să o ucidă pe fata aceea.

– Era sora domnişoarei Cavanaugh, interveni repede doamna Bostrom.

– Îmi pare foarte rău, domnişoară Cavanaugh. Asta e o tragedie. Iar acum vreţi să aflaţi dacă nu cumva cineva cu numele Phil care i-a fost coleg, a devenit mai tîrziu victima unui alt asasinat.

– Da. Îmi dau seama că poate vi se pare o încercare exagerată, dar este o posibilitate pe care aş vrea să o verific.

– Bineînţeles.

Se întoarse către doamna Bostrom.

– Jane, mergi, te rog şi vezi dacă este liberă Corinne şi spune-i să vină aici. Acum douăzeci şi cinci de ani nu era directoarea teatrului, însă făcea parte din conducere. Spune-i să aducă şi listele cu piesele în care a jucat Westerfield. Dacă nu mă înşel, îmi amintesc că era ceva ciudat în felul cum era prezentat el în program.

Corinne Barsky apăru după vreo douăzeci de minute. Era o femeie energică, zveltă, în vîrstă cam de şaizeci de ani, cu ochi negri şi scînteietori, cu o voce plină, dar caldă. Venise cu listele de care amintise mai devreme profesorul Dittrick.

Deja mai descoperiserăm doi foşti elevi al căror prim prenume era Philip şi încă unul în cazul căruia al doilea prenume era cel căutat.

Primul pe care îl găsisem era, după cum îmi spusese şi doamna Bostrom, membru în consiliul de administraţie al

şcolii. Profesorul Dittrick îşi amintea că elevul care avea al doilea prenume Philip venise în urmă cu doi ani la reuniunea de douăzeci de ani a clasei sale.

Mai rămăsese doar unul de verificat. Secretara doamnei Bostrom îi căută numele pe computer. Locuia în Portland, Oregon, şi contribuia anual la fondul deschis pentru foştii elevi. Ultima lui contribuţie fusese făcută anul trecut în iunie.

– Mă tem că v-am răpit prea mult timp, am zis eu, cerîndu-le scuze. Dacă îmi permiteţi să arunc o privire şi pe listele cu piesele de teatru, după aceea plec.

În fiecare dintre ele Rob Westerfield juca rolul principal.

– Mi-l aduc aminte, îmi zise Corinne Barsky. Avea talent. Era plin de sine, foarte arogant faţă de ceilalţi studenţi, dar şi un actor foarte bun.

– În cazul acesta, înţeleg că nu aţi avut probleme cu el, am zis eu.

– A, ţin minte că a avut o dispută cu regizorul. El ar fi vrut să folosească în spectacol ceea ce el considera numele lui de scenă, în locul numelui lui real. Regizorul a refuzat.

– Şi care era numele lui de scenă?

– Lăsaţi-mă o clipă şi o să-mi amintesc.

– Corinne, nu circulau nişte vorbe despre Rob Westerfield şi o perucă? întrebă profesorul Dittrick. Eu aşa îmi amintesc.

– Voia să poarte o perucă pe care o folosise în liceul de unde venea. Însă regizorul nu i-a permis nici acest lucru. În timpul piesei, Rob se încăpăţîna să vină de la garderobă cu peruca lui şi numai în ultima clipă şi-o punea pe cea care trebuia. Am aflat că o purta şi prin campus. A fost pedepsit de mai multe ori pentru asta, dar nu s-a lăsat.

Doamna Bostrom mă privi cu înțeles.

– Acestea nu erau în dosar, îmi zise.

– Cum era și de așteptat, dosarul lui a fost frumos cosmetizat, zise profesorul Dittrick iritat. Cum altfel s-ar fi putut renova sala de sport? Nu a trebuit decît ca directorul Egan să-i sugereze tatălui lui Westerfield că Rob ar putea fi mai fericit în altă școală.

Doamna Bostrom mă privi alarmată.

– Stați liniștită, că nu voi publica asta, i-am spus.

M-am uitat în jur după geanta mea și mi-am scos mobilul.

– Acum o să plec, le-am făgăduit eu, însă mai întîi aș vrea să dau un telefon. Am ținut legătura cu Christopher Cassidy care i-a fost coleg lui Westerfield la Arbinger. De fapt, pe el l-a bătut Rob în anul al doilea de liceu. Domnul Cassidy mi-a spus că Rob folosea uneori numele unui personaj pe care îl jucase el. Chiar voia să afle care era acela.

I-am căutat numărul și l-am format.

– Compania de Investiții Cassidy, se auzi deodată vocea operatoarei.

Am avut noroc. Christopher Cassidy tocmai se întorsese din călătorie și mi s-a făcut imediat legătura cu el.

– M-am interesat, îmi zise el triumfător. Am aflat numele pe care îl folosea Westerfield și este dintr-o piesă în care a jucat.

– Îmi amintesc numele, spuse bucuroasă și Corinne Barsky.

Cassidy era la Boston. Barsky era în Maine, la doi pași de mine. Dar au rostit numele amîndoi în același timp:

– E Jim Wilding.

Jim! Înseamnă că Rob însuși a desenat schița aceea.

– Ellie, trebuie să răspund la un alt telefon, se scuză Cassidy.

– E-n regulă. Atît voiam să ştiu.

– Ce ai scris despre mine pentru site este grozav. Să faci publică toată povestea. O să te susţin întru totul.

Şi închise.

Corinne Barsky deschise una dintre listele cu piese de teatru.

– Poate vă interesează şi asta, domnişoară Cavanaugh, îmi zise. Regizorul obişnuia să ceară fiecărui actor să se semneze în dreptul numelui pe lista cu distribuţia.

Şi îmi arătă lista. Cu îngîmfare şi, evident, ca să sfideze, Rob Westerfield nu semnase cu numele lui, ci „Jim Wilding".

M-am uitat lung la semnătura aceea.

– Am nevoie de o copie, le-am zis. Şi vă rog mult să aveţi mare grijă de original. De fapt, aş vrea să-l încuiaţi într-un seif.

După douăzeci de minute eram din nou în maşină, comparînd semnătura de pe schiţă cu cea de pe lista piesclor de teatru.

Nu sînt expertă în grafologie, însă mi se păru evidentă asemănarea între modurile cum fusese scris numele „Jim" pe cele două documente.

Am pornit pe drumul către Oldham, încîntată de cum îmi propuneam să aşez cele două imagini una lîngă cealaltă pe Internet.

Doamna Dorothy Westerfield va trebui să accepte adevărul. Nepotul dumneaei îi pusese la cale moartea.

Trebuie să recunosc că mă bucura nespus gîndul că aveam să aduc mîngîiere unui număr important de instituţii de binefacere, spitale, biblioteci şi universităţi.

39

Eu îmi țin mobilul pe cealaltă pernă. Marți dimineață începu să sune și mă trezi imediat. Spunînd somnoroasă „bună dimineața", am aruncat un ochi spre ceas și m-a uimit să văd că mă prinsese ora nouă în pat.

– Ia te uită, se pare că ai petrecut astă-noapte.

Era Pete.

– Stai să mă gîndesc, i-am zis. Păi... dacă drumul cu mașina de la Maine la Massachusetts, de-a lungul statului New York se poate numi petrecere, atunci pot spune că am petrecut cea mai minunată noapte din viața mea.

– Poate că ești prea obosită să mai vii pînă în Manhattan.

– Mi se pare mie sau vrei să anulezi invitația la Manhattan? îl iscodii eu. De-acum mă trezisem și eram pe punctul de a mă enerva și a mă lăsa pradă dezamăgirii.

– Eu tocmai voiam să-ți propun să vin eu la Oldham, să te iau cu mașina și să găsim un loc unde să luăm cina.

– Asta-i altceva, am răspuns eu, înveselită dintr-o dată. M-am și gîndit la un loc nemaipomenit și este la doar cincisprezece minute de han.

– Așa mai vii de-acasă. Dă-mi niște repere.

I-am spus cum să ajungă și m-a felicitat.

– Ellie, ești printre puținele femei pe care le cunosc și care se pricep să indice un drum. Cumva eu te-am învățat? Nu te obosi să-mi răspunzi. O să ajung cam pe la șapte.

Și închise.

Am trimis după micul dejun, am făcut un duș, m-am spălat pe cap și am sunat la un salon de cosmetică din apropiere

ca să-mi fac o programare pentru ora patru. Cînd căzusem în parcare îmi rupsesem cîteva unghii şi trebuia să le aranjez într-un fel.

Chiar am zăbovit ceva vreme uitîndu-mă prin modesta mea garderobă şi m-am hotărît asupra costumului maro, cu gulerul şi manşetele din blană. Costumul acesta fusese o achiziţie spontană pe care o făcusem anul trecut, destul de scump chiar şi la jumătate de preţ, însă trebuia să-l port.

Mi se păru o idee bună să mă îmbrac elegant pentru Pete.

De fapt, mă simţeam bine ştiind că la sfîrşitul zilei mă aştepta ceva plăcut. Ştiam că nu va fi o treabă uşoară redactarea poveştii lui Alfie despre spargere şi realizarea unei legături între schiţă şi folosirea de către Rob Westerfield a numelui Jim în anii de şcoală.

Cînd am spus că nu va fi o treabă uşoară, m-am referit la stare mea emoţională; îmi era greu să îndur gîndul că, dacă Rob Westerfield ar fi fost condamnat pentru acea infracţiune, Andrea nu l-ar mai fi întîlnit.

El ar fi fost în închisoare. Ea ar fi crescut, ar fi mers la colegiu şi, ca şi Joan, poate că s-ar fi căsătorit şi ar fi avut copii. Tata şi mama ar fi împreună în casa aceea mare şi frumoasă. Tata ar fi ajuns să iubească la fel de mult ca şi ea casa şi ar fi înţeles că de fapt fusese o idee bună să o cumpere.

Iar eu aş fi crescut într-o familie fericită şi aş fi mers şi eu la colegiu. Faptul că am ales să studiez jurnalistica nu avea nimic de-a face cu moartea Andreei, aşa că este posibil să fi avut aceeaşi slujbă. Cariera aceasta m-a fascinat. Cred că tot necăsătorită aş fi fost. Mi se pare că întotdeauna am considerat cariera mai importantă decît un angajament faţă de cineva.

Dacă Rob ar fi fost condamnat nu mi-aş fi petrecut viaţa

plîngînd după sora mea şi tînjind după toate cîte am pierdut.

Acum, chiar dacă voi reuşi să o conving pe bunica lui şi pe restul lumii de vina pe care o poartă, tot o să scape. A expirat perioada în care mai putea fi condamnat pentru crima aceea.

Şi chiar dacă bunica lui îşi va modifica testamentul, tatăl lui tot are o grămadă de bani, aşa că Rob tot fără griji va trăi şi de aici înainte.

Aşa mincinos şi josnic cum se dovedeşte, Will Nebels şi povestea lui s-ar putea să stîrnească îndoiala în mintea juraţilor, înainte să-l achite.

Şi atunci mărturia lui nu va mai fi luată în considerare.

L-am omorît în bătaie pe Phil şi mi-a plăcut.

Există un singur mod de a-l băga din nou pe Rob Westerfield înapoi după gratii, şi acela este descoperirea lui Phil, cealaltă fiinţă căreia i-a luat viaţa. Din fericire, pentru crimă nu este o perioadă limitată de pedepsire a făptaşului.

Pe la trei şi jumătate eram gata să trec totul pe site: mărturia lui Christopher Cassidy că fusese bătut de Rob Westerfield în anii de liceu; faptul că Rob insistase să i se spună „Jim" aşa cum se numea personajul interpretat pe scenă; rolul pe care îl avusese Rob în complotul pentru asasinarea bunicii lui.

Am amintit, de asemenea, că venerabilul domn William Hamilton era avocatul numit de instanţă care a distrus schiţa originală pentru a nu-l implica pe Westerfield în infracţiunea comisă. Am încheiat cu schiţa şi cu lista pieselor de teatru, aşezate una lîngă alta. Pe ecran cele două semnături „Jim" erau izbitor de asemănătoare.

Am salutat cu mîna la tîmplă toată povestea, am apăsat tasta potrivită şi într-o clipă a şi ajuns pe site.

40

Era cinci fără un sfert cînd am ajuns înapoi la han. Profitabila industrie a cosmeticelor ar da faliment dacă s-ar baza pe oameni ca mine; puținele articole de cosmetică pe care le aveam dispăruseră în flăcări. După vreo două zile îmi cumpărasem de la o drogherie o pudrieră și un ruj, dar era cazul să-mi caut și un rimel și un fard de obraz.

Cu toate că dormisem pînă la nouă dimineața, încă eram somnoroasă și mă gîndeam să mai trag un pui de somn înainte să mă pregătesc pentru întîlnirea cu Pete.

M-am întrebat dacă acestea sînt sentimentele pe care le încearcă cei care zăresc linia de final a cursei. Atletul aleargă la maraton și știe cînd se apropie sfîrșitul cursei. Am auzit și eu că ar fi un interval de cîteva secunde cînd alergătorul chiar încetinește, se adună puțin, după care pornește cu puteri parcă renăscute pe ultima sută, spre victorie.

Eu, cel puțin, așa mă simțeam. Îl încolțisem pe Rob Westerfield și îmi dădeam seama că mai devreme sau mai tîrziu aveam să aflu și ce îi făcuse lui Phil și unde se petrecuse tragedia. Dacă era să am dreptate, Westerfield ajungea din nou la închisoare.

L-am omorît în bătaie pe Phil și mi-a plăcut.

Și după ce se va fi făcut dreptate, după ce Comisia pentru Justiție în favoarea lui Rob Westerfield se va fi dizolvat și va fi dată uitării, abia atunci voi putea spune că m-am născut din nou și îmi voi putea începe viața.

În seara aceasta urma să mă întîlnesc cu cineva pe care abia așteptam să-l revăd și care dorea să mă vadă. Oare încotro ne îndreptam? Nu știam, dar nici nu priveam atît de departe.

Însă pentru prima oară în viață începeam să privesc către viitor, simțind că datoria față de trecut era aproape împlinită. Iată un sentiment care mă făcea să mă simt bine, optimistă.

Trecînd pragul hanului l-am găsit pe fratele meu, pe Teddy, așteptîndu-mă.

De data aceasta nu mai zîmbea. Nu era la largul lui, dar se vedea că este hotărît să stea de vorbă cu mine. Salutul lui fu mai mult decît neașteptat:

– Ellie, vino aici. Trebuie neapărat să vorbim.

– L-am invitat pe fratele dumneavoastră să vă aștepte în salon, dar s-a temut să nu treceți fără să-l vedeți, îmi zise doamna Willis.

Cîtă dreptate aveți, mi-am zis eu. Cu siguranță aș fi trecut fără să-l văd. Dacă știam că mă așteaptă, aș fi alergat în sus pe scări.

Nu voiam ca ea să asiste la discuția noastră, așa că am intrat în salon. Teddy a închis ușa și am rămas în picioare, unul în fața celuilalt.

– Teddy, am început eu, ascultă-mă bine. Știu că intențiile tale sînt bune. Știu că și tatăl tău îmi vrea binele. Dar nu te poți ține tot timpul după mine. Nu am pățit nimic și mă pot descurca singură.

– Ba nu, nu poți!

Ochii îi scînteiau și în clipa aceea semăna atît de mult cu tata încît m-am văzut din nou cu ani în urmă, în sufrageria noastră, cînd tata îi spunea Andreei că *i se interzice să aibă vreodată de-a face cu Rob Westerfield.*

– Ellie, am văzut ce ai adăugat în după-amiaza asta în site-ul acela. Tata nu-și mai găsește locul de teamă. Spune că familia Westerfield o să fie acum nevoită să te oprească cumva și chiar *o vor face*. Spune că ai devenit un pericol prea mare

pentru ei şi la rîndul tău eşti în mare pericol. Ellie, nu poţi face una ca asta nici tatei, nici ţie. Şi nici mie.

Era atît de necăjit şi atît de hotărît, încît îmi părea tare rău pentru el. Am pus mîna pe braţul lui, împăciuitoare:

– Teddy, nu vreau să te supăr nici pe tine, nici pe tatăl tău. Nu fac decît ceea ce trebuie să fac. Nu ştiu cum să te fac să înţelegi că cel mai bine este să mă laşi să-mi văd de treaba mea. Toată viaţa ai trăit fără mine, şi tatăl tău a trăit fără să mă aibă în preajmă de cînd eram mică. Acum ce s-a întîmplat? Alaltăieri am încercat să te fac să înţelegi – tu pe mine nu mă cunoşti chiar deloc. Nu ai nici un motiv să-ţi *faci griji* pentru mine. Eşti un băiat de treabă, dar hai să lăsăm lucrurile aşa cum sînt.

– Nu sînt doar un băiat de treabă. Sînt fratele tău. Chiar dacă îţi place, chiar dacă nu, eu tot fratele tău o să rămîn. Şi nu mai spune „tatăl tău". Tu ai impresia că le ştii pe toate, Ellie, dar eşti departe de adevăr. Tata nu a încetat niciodată să se simtă părintele tău, la fel cum este şi părintele meu. Vorbeşte mereu despre tine, iar eu întotdeauna am vrut să te cunosc. Să nu crezi că nu mi-a povestit ce copil minunat ai fost. Tu nu ai de unde să ştii, dar cînd ai absolvit colegiul, el a fost acolo, în public. Cînd ai început să lucrezi la *Atlanta News* s-a abonat la ziar şi ţi-a citit toate articolele. Aşa că nu mai spune că nu este şi tatăl tău.

Nu voiam să ascult aşa ceva. Dădeam din cap, încercînd să-l fac să înţeleagă că este mai bine să tacă.

– Teddy, pur şi simplu nu poţi înţelege. Cînd mama şi cu mine am plecat în Florida, el ne-a lăsat să plecăm.

– Mi-a spus că aşa crezi tu, dar nu este adevărat. Nu v-a lăsat să plecaţi. El v-ar fi vrut înapoi. Chiar a încercat să vă *aducă* înapoi. Dar în puţinele momente cînd l-ai vizitat,

după despărțirea de mama ta, nu ai vrut să-i spui nici un cuvînt, nici măcar nu voiai să mănînci. El ce trebuia să facă? Mama ta i-a spus că s-a adunat prea multă tristețe sub un singur acoperiș, că voia să păstreze doar amintirile frumoase și că va începe o viață nouă. Ceea ce a și făcut.

– Tu de unde știi toate astea?

– L-am întrebat. Am crezut că o să i se oprească inima cînd a văzut ultimele detalii pe care le-ai adăugat pe site. Ellie, are șaizeci și șapte de ani și are și probleme cu tensiunea.

– Știe că ești aici?

– I-am spus că vreau să vin la tine. Sînt aici ca să te implor să mergi acasă cu mine sau, dacă nu vrei asta, măcar achită ce trebuie aici și mergi în altă parte, undeva unde să nu știe nimeni în afară de noi.

Era atît de sincer în îngrijorarea lui, încît îmi venea să îl îmbrățișez.

– Teddy, sînt unele lucruri pe care nu le poți înțelege. Eu am știut că Andrea avea să-l întîlnească în noaptea aceea pe Rob Westerfield, dar nu am spus nimănui. Toată viața a trebuit să port singură această vină. Acum, la următorul proces, Westerfield va face tot posibilul să-i convingă pe toți că Paulie Stroebel a ucis-o pe Andrea. Pe ea nu am putut să o salvez, însă pot să fac asta pentru Paulie.

– Tata mi-a spus că din vina *lui* a murit Andrea. A ajuns mai tîrziu acasă. Unul dintre colegii lui se logodise și au băut împreună o bere ca să sărbătorească. Începuse să bănuiască și să se îngrijoreze de faptul că Andrea continua să se întîlnească pe ascuns cu Rob Westerfield. Mi-a spus că dacă ar fi ajuns acasă mai devreme, n-ar fi lăsat-o pentru nimic în lume să meargă acasă la Joan în seara aceea – așa că în loc să sfîrșească în garajul acela, ar fi stat în siguranță acasă.

Era convins de toate cîte îmi spunea. Oare să mă fi înșelat

pe mine memoria? N-aş zice. Lucrurile nu erau atît de simple. Oare sentimentul vinovăţiei – *Dacă Ellie ne-ar fi spus* – care mă măcina de atîta vreme era doar o faţă a problemei? Mama i-a dat voie Andreei să plece singură după ce se înnoptase. Tata bănuia că Andrea încă se întîlnea cu Rob Westerfield, dar nu a făcut nimic concret să o împiedice. Mama fusese cea care insistase să ne mutăm într-o zonă mai izolată. Tata a fost, poate, prea exigent cu Andrea; este posibil ca încercările lui de a o proteja să o fi făcut atît de nesupusă. Eu eram confidenta care ştia de întîlnirile ei secrete.

Oare chiar alesesem fiecare dintre noi să ne asumăm vina şi să nu o împărţim cu altcineva?

– Ellie, mama este o femeie deosebită. Era văduvă cînd l-a cunoscut pe tata. Ştie ce înseamnă să pierzi pe cineva drag. Vrea să te cunoască. O să-ţi placă de ea.

– Teddy, îţi promit că într-o zi o voi cunoaşte.

– Cît mai curînd.

– După ce se vor fi terminat toate acestea. Nu va mai dura mult.

– O să vorbeşti cu tata? O să-i acorzi şansa aceasta?

– După ce se termină toată povestea asta, o să luăm o dată prînzul împreună. Promit. Şi fii puţin atent, diseară o să ies în oraş cu Pete Lawlor, un fost coleg din Atlanta. Nu vreau să mă urmăriţi nici unul dintre voi. Vine să mă ia de aici şi o să mă aducă înapoi în siguranţă, să nu te îndoieşti de asta.

– Pe tata o să-l mai liniştească vestea aceasta.

– Teddy, acum trebuie să urc. Mai trebuie să dau cîteva telefoane înainte să plec.

– Bine, eu am spus ce aveam de spus. Sau nu, mai era ceva. Tata mi-a mai zis ceva ce ar trebui să ştii. S-a exprimat exact aşa: *„Mi-am pierdut o fiică minunată. Nu pot să mai pierd încă una."*

41

Dacă m-am aşteptat ca întîlnirea noastră să aibă ceva romantic, m-am lecuit chiar de la început. În loc de salut, Pete îmi zise mai mult în treacăt:

– Arăţi bine.

Şi mă sărută, fugar, pe obraz.

– Şi tu eşti tare gătit, de parcă ai fi cîştigat cincisprezece minute de cumpărături la Bloomingdale, i-am spus eu.

– Douăzeci, mă corectă el. Eu mor de foame, tu nu?

Făcusem o rezervare la Cathryn's şi pe drum i-am zis fără ocolişuri:

– Am şi eu o rugămite la tine.

– Te-ascult.

– Aş vrea ca în seara asta să nu vorbim despre ce am făcut eu în ultimele săptămîni. Urmăreşti evoluţia site-ului, aşa că ştii la fel de bine ca şi mine cam cum stau lucrurile. Însă eu chiar vreau să nu mă mai gîndesc la asta pentru cîteva ore. Aşa că seara aceasta este seara *ta*. Să-mi spui tot ce-ai mai făcut de cînd ne-am văzut ultima oară în Atlanta. Vreau să aud fiecare detaliu despre interviul pe care l-ai dat. Apoi să-mi spui ce te face să fii atît de mulţumit de noua slujbă de care mi-ai spus. Şi chiar aş vrea să ştiu dacă te-ai chinuit mult pînă te-ai hotărît să alegi cravata asta roşie, foarte drăguţă, de altfel, şi în mod sigur nouă.

Pete avea un fel anume de a ridica dintr-o sprînceană. Aşa făcu şi acum.

– Tu vorbeşti serios?

– Fără doar şi poate.

– Cum am văzut cravata, mi-am spus că trebuie să fie a mea.

– Foarte bine, l-am încurajat eu. Vreau să aud mai mult.

Ajunşi la restaurant, am consultat meniul, am cerut somon afumat cu fructe de mare şi am ales să bem o sticlă de Pinot Grigio.

– E bine că preferăm aceleaşi aperitive, zise Pete. În felul acesta ne este mai uşor să alegem vinul.

– Ultima oară cînd am fost aici am luat miel la grătar, i-am zis eu.

Mă privi întrebător.

– Îmi place să te sîcîi, am recunoscut.

– Se vede.

În timpul cinei, începu să mi se destăinuie:

– Ellie, ştiam că ziarul era pe cale să se desfiinţeze. Aşa se întîmplă cu toate afacerile de familie în situaţia în care noua generaţie este interesată doar de bani. Să-ţi spun drept, pe mine începuse să mă irite chestiunea asta. În afacerea asta, dacă nu găseşti un motiv bine întemeiat ca să rămîi în companie, trebuie neapărat să te gîndeşti la alte posibilităţi.

– Şi atunci de ce nu ai plecat mai devreme?

Mă privi din nou, gînditor.

– Lasă asta. În orice caz, ştiam două lucruri. Dacă plecarea mea devenea inevitabilă, voiam fie să mă angajez la un ziar valoros – ca *The New York Times, L.A. Times, Chicago Trib* sau *Houston Chronicle* – sau să încerc altceva. Mi s-au oferit posturi la astfel de ziare, însă a apărut şi acel „altceva", aşa că am optat pentru el.

– O nouă televiziune de ştiri.

– Exact. M-am implicat în afacere de la bun început, înainte să înceapă emisia. Este riscant, ştiu, dar investitorii s-au angajat să o pună pe picioare.

– Mi-ai spus că asta implică multe călătorii?

– Da, dacă e vorba de un reportaj tare, eu o să fiu omul de bază.

– Nu mai spune!

– Poate că exagerez. În orice caz, eu mă ocup de ştiri. Şi trebuie să le fac concise, la obiect şi totuşi substanţiale, cum se cer astăzi. Poate o să meargă; sau poate nu.

M-am gîndit bine. Pete era un tip inteligent, conştiincios şi ştia ca nimeni altul să surprindă miezul lucrurilor.

– Eu cred că de fapt ai să te descurci, i-am zis.

– Este atît de emoţionant felul în care mă copleşeşti cu laude, Ellie dragă. Dar, te rog, nu exagera. S-ar putea să mi se urce la cap.

M-am făcut că nu observ ironia.

– În cazul acesta serviciul tău va fi legat de New York City. Te vei muta aici?

– Deja m-am mutat. Am găsit un apartament în SoHo. Nu este cine ştie ce, dar pentru început, merge.

– Nu o să fie o schimbare prea mare pentru tine? Toată familia ta este în Atlanta.

– Toţi bunicii mei au fost newyorkezi. Cînd eram mic îi vizitam chiar foarte des.

– Aha.

Am aşteptat în tăcere să ni se elibereze masa. Apoi, după ce am cerut cîte un espresso, Pete îmi zise:

– Gata, Ellie, am jucat destul după regulile tale. Acum a venit şi rîndul meu să stabilesc alte reguli. Vreau să aud tot ce ai pus la cale. Dar absolut tot.

Eram, oricum, pregătită să-i povestesc, aşa că nu am omis nimic, mai ales vizita lui Teddy. După ce am sfîrşit, Pete îmi zise:

– Tatăl tău are dreptate. Trebuie să te muţi cu el, sau măcar să nu te mai arăţi prin Oldham.

– Da, şi eu cred că are dreptate, am încuviinţat, mai mult cu jumătate de gură.

– Mîine dimineaţă trebuie să plec la Chicago, la o întîlnire cu cei din conducerea televiziunii. Pînă sîmbătă nu mă întorc. Ellie, te rog, mergi în New York şi stai în apartamentul meu. Poţi să ţii legătura şi de acolo cu Marcus Longo, cu doamna Hilmer şi cu doamna Stroebel şi poţi la fel de bine să-ţi continui activitatea de pe site. În plus, acolo eşti în mai mare siguranţă. Ai să faci cum te rog?

Ştiam că are dreptate.

– Da, pentru cîteva zile, pînă cînd găsesc o altă soluţie.

După ce ne-am întors la han, Pete îşi lăsă maşina pe alee şi mă conduse înăuntru. Portarul era la datorie.

– A căutat-o cineva pe domnişoara Cavanaugh? îl întrebă Pete.

– Nu, domnule.

– I s-a lăsat vreun mesaj?

– Au sunat domnul Longo şi doamna Hilmer.

– Mulţumesc.

Cînd am ajuns în dreptul scărilor, îşi puse palmele pe umerii mei.

– Ellie, ştiu că a trebuit să te ocupi de problema asta şi te-am înţeles. Dar de aici nu mai poţi continua singură. Ai nevoie ca noi să-ţi fim alături.

– Noi?

– Tatăl tău, Teddy, eu.

– Tu ai ţinut legătura cu tata, nu-i aşa?

Mă bătu, uşor, cu mîna peste obraz.

– Bineînţeles.

42

În noaptea aceea am visat o mulţime de lucruri. A fost un vis care m-a agitat rău de tot. Andrea se strecura prin

pădure. Eu încercam să o chem înapoi, dar nu reuşeam să o fac să mă audă şi o priveam disperată şi neputincioasă cum alerga pe lîngă casa bătrînei doamne Westerfield, intrînd apoi în garaj. Încercam să îi strig să fie atentă, dar apăru Rob Westerfield şi îmi făcu semn să dispar de acolo.

M-am trezit auzindu-mi vocea slabă care se forţa să strige după ajutor. Abia se crăpa de ziuă şi mi-am dat seama că avea să fie una din zilele acelea mohorîte, înnorate şi reci de început de noiembrie.

De cînd eram mică am simţit că primele zile din noiembrie au în ele ceva neliniştitor, însă după jumătatea lunii începea să se simtă atmosfera de sărbătoare care anunţa Ziua Recunoştinţei. Dar aceste două săptămîni de la început păreau nesfîrşite şi îmi dădeau fiori. Apoi, după ce murise Andrea, rămăseseră ele să îmi amintească mereu de ultimele zile pe care le petrecuserăm împreună. Mai era puţin pînă la ziua în care a murit ea.

La asta mă gîndeam, stînd în pat şi încercînd să mai dorm măcar o oră. Nu era greu de interpretat visul pe care îl avusesem. Faptul că se apropia ziua în care murise Andrea şi faptul că mă aşteptam la o furie dezlănţuită din partea lui Rob Westerfield la vederea ultimelor informaţii de pe site nu-mi ieşeau din minte.

Ştiam că trebuie să fiu foarte precaută.

La şapte am cerut să mi se aducă micul dejun; după aceea am început să lucrez la carte. La nouă am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi i-am telefonat doamnei Hilmer.

Speram din toată inima să fi sunat ca să-mi dea de ştire de ce i se părea atît de cunoscut numele „Phil". Dar chiar în clipa cînd am întrebat-o mi-am dat seama cît de puţin probabil era să primesc o informaţie legată de crima cu care se lăuda Rob Westerfield.

– Ellie, nu am mai putut să mă gîndesc la altceva decît la numele acela, îmi zise ea, oftînd. Aseară te-am sunat să-ţi spun că m-am interesat la prietena mea care a ţinut legătura cu Phil Oliver. El este cel care a avut cîndva un conflict cu tatăl lui Rob Westerfield din cauza contractului de închiriere. Prietena mea mi-a spus că Phil Oliver trăieşte acum în Florida, că îi place acolo şi că i-a lăsat un gust foarte amar felul în care a fost tratat aici. Îţi urmăreşte site-ul şi este încîntat de el. Zice că dacă ai vrea să faci un site în care să arăţi lumii ce fel de om este şi tatăl lui Rob, el ar fi bucuros să stea de vorbă cu tine.

Interesant, mi-am zis eu, însă informaţia nu îmi era de prea mult ajutor deocamdată.

– Ellie, nu ştiu decît că nu de multă vreme am auzit sau am citit ceva despre cineva pe nume Phil. Iar dacă asta te ajută cu ceva, află că mă întristează amintirea aceasta.

– Vă întristează?

– Ellie, ştiu că nu ai cum să mă înţelegi, dar o să încerc să-mi amintesc. Şi apoi te anunţ imediat.

Doamna Hilmer mă sunase la han. Nu am vrut să-i spun că aveam de gînd să mă mut sau să-i povestesc despre Pete şi despre apartamentul lui din New York.

– Aveţi numărul telefonului meu mobil, da?

– Îl am, mi l-ai dat.

– Eu o să tot fiu plecată. Dacă vă amintiţi ceva, ar fi bine să mă sunaţi pe celular.

– Bine.

Următoarea persoană pe care trebuia să o sun era Marcus Longo. Mi se păru îngrijorat, şi nu m-am înşelat.

– Ellie, ce-ai adăugat ieri pe site îi poate determina atît

pe Westerfield cît şi pe avocatul lui, William Hamilton, să te dea în judecată.

– Foarte bine. Să mă dea în judecată. Abia aştept să-i văd îngenuncheaţi.

– Ellie, faptul că ai dreptate nu este întotdeauna cea mai bună apărare. Legea poate să te păcălească. Schiţa despre care tu pretinzi că este dovada implicării lui Westerfield în atentatul asupra bunicii sale ţi-a fost dată de fratele celui care a împuşcat-o. Iar el recunoaşte că a condus maşina cu care au fugit de la locul faptei. Nici el nu este un martor demn de încredere. Cît i-ai dat pentru informaţia aceasta?

– O mie de dolari.

– Ştii cum apare asta în faţa instanţei? Dacă nu, hai să-ţi explic. Ai apărut cu un anunţ la Sing Sing. Faci nenumărate apeluri pe site. Cu alte cuvinte, toate acestea sună cam aşa: „Cine ştie ceva despre o crimă pe care ar fi putut să o comită Rob Westerfield, poate să obţină repede şi sigur o sumă frumuşică." Tipul acesta poate fi un mincinos fără pereche.

– Tu aşa crezi?

– Nu contează ce cred eu.

– Cum să nu, Marcus. Tu crezi sau nu că Rob Westerfield a pus la cale crima aceea?

– Da, eu asta am crezut dintotdeauna. Însă ce cred eu nu are de-a face cu procesul pentru calomnie care ar putea să te coste pe tine milioane de dolari.

– Lasă-i să mă dea în judecată. Chiar sper să o facă. Am cîteva mii de dolari în bancă, o maşină cu rezervorul plin de nisip şi care s-ar putea să aibă nevoie de un motor nou şi există şansa să scot nişte bani frumoşi cu cartea mea. N-au decît să încerce să pună mîna pe ei.

– Treaba ta, Ellie.

– Două lucruri trebuie să-ţi mai spun, Marcus. Azi am

de gînd să achit aici şi să mă mut în apartamentul unui prieten.

– Sper că nu tot aici, în zonă.

– Nu, în Manhattan.

– Asta mă face să răsuflu uşurat. Tatăl tău ştie?

Chiar dacă nu ştie, pun pariu că o să-i spui tu. Mă întreb cîţi dintre prietenii mei din Oldham ţincau, de fapt, legătura cu tata.

– Nu ştiu, i-am spus eu deschis.

Nu m-ar fi mirat, totuşi, ca Pete să-l fi sunat aseară, îndată ce s-a despărţit de mine.

Voiam să-l întreb pe Marcus dacă a descoperit vreo crimă a cărei victimă să se fi numit Phil, însă răspunse pînă să-i pun eu întrebarea.

– Deocamdată nici urmă de dovezi că Westerfield ar mai fi comis vreo altă crimă, îmi zise. Dar mai am multe piste de verificat. Verificăm acum şi numele acela care îi plăcea lui Rob să-l folosească în anii de şcoală.

– Jim Wilding?

– Da.

Am stabilit să păstrăm legătura.

Nu mai vorbisem cu doamna Stroebel de duminică după-amiază. Am sunat la spital, sperînd să aud că Paulie fusese externat, dar mai era încă în spital.

Doamna Stroebel era cu el.

– Ellie, se simte mult mai bine. Eu vin în fiecare zi pe la ora asta, apoi mă duc la băcănie şi mă întorc pe la prînz. Noroc cu Greta. Ai cunoscut-o în ziua cînd l-am adus pe Paulie aici. E foarte inimoasă. Are grijă de toate.

– Dar Paulie cînd va putea veni acasă?

– Cred că mîine, dar să ştii, Ellie, că ar vrea să te vadă din nou. Încearcă să-şi amintească ceva ce i-ai spus tu şi despre

care zice el că nu ar fi corect. Vrea să îndrepte lucrurile, dar nu mai ştie despre ce era vorba. Trebuie să înţelegi – e vina medicamentelor.

Am simţit că mi se opreşte inima. Ceva ce am zis *eu?* O, Doamne, oare Paulie era din nou confuz sau avea de gînd să nege tot ce îmi spusese? M-am bucurat că nu m-am grăbit să adaug pe site şi povestea lui care îl lega pe Rob de medalion.

– Pot să vin şi să stau de vorbă cu el, m-am oferit eu.

– Bine, treci pe la unu. O să ajung şi eu pînă atunci, pentru că prezenţa mea îl face să se simtă mai la largul lui.

Mai la largul lui, mi-am zis eu, sau vreţi să fiţi sigură că nu spune nimic care să-l incrimineze? Nu, nici eu nu credeam una ca asta.

– Voi fi acolo, doamnă Stroebel, i-am zis. Dacă ajung înaintea dumneavoastră, o să vă aştept şi după aceea intru să-l văd pe Paulie.

– Îţi mulţumesc, Ellie.

Mi-a părut atît de recunoscătoare, încît mi-a fost ruşine pentru gîndul că ar vrea să-l împiedice pe Paulie să-mi spună adevărul. Doar ea mă sunase, iar viaţa ei se împărţea acum între băcănie şi fiul ei suferind. Dumnezeu îi ocroteşte pe cei neajutoraţi. Asta se vede cel mai bine atunci cînd îi dă unui om ca Paulie o mamă ca Anja Stroebel.

Am reuşit să lucrez două ore, apoi am cercetat şi cu site-ul lui Rob Westerfield. Încă se afla acolo fotografia mea în care eram legată de pat şi am observat că mai fuseseră adăugate nişte nume pe lista Comisiei pentru Justiţie în favoarea lui Rob Westerfield. Însă nu apăruse nimic care să combată relatarea mea despre implicarea lui în plănuirea asasinării bunicii sale.

M-am gîndit că acesta era semnul stupefacției. Încă se sfătuiau ce să facă.

La ora unsprezece sună telefonul. Era Joan.

– Vrei să luăm prînzul împreună pe la unu? mă întrebă ea. Am ceva de rezolvat și mi-am dat seama că o să trec prin zona ta.

– Nu pot. Am promis să-i fac o vizită lui Paulie la spital, am zis eu, dar apoi am ezitat. Joan, dar...

– Spune, Ellie, s-a întîmplat ceva?

– Nu, nu s-a întîmplat nimic. Joan, mi-ai spus că ai o copie a ferparului pe care l-a publicat tata la moartea mamei.

– Da. Am vrut să ți-l arăt.

– Poți să-l cauți?

– Sigur că da.

– Atunci, dacă treci pe la han, ai putea să-l lași la recepție? Aș vrea neapărat să-l văd.

– S-a făcut.

Cînd am ajuns la spital, am observat că era multă agitație în hol. Am zărit un grup de reporteri și de cameramani strînși la capătul celălalt al holului și m-am întors repede cu spatele.

Femeia care aștepta lîngă mine să primească permis pentru vizită mi-a povestit ce se întîmplase. Doamna Dorothy Westerfield, bunica lui Rob, a fost adusă la urgență, pentru că suferise un atac de cord.

Avocatul ei a declarat presei că seara trecută, ca semn al cinstirii memoriei răposatului ei soț, senatorul Pearson Westerfield, doamna Westerfield își schimbase testamentul, urmînd să lase averea ei unei instituții de binefacere, care va fi obligată să investească banii în decurs de cel mult zece ani.

Excepție făceau niște mici moșteniri pe care le lăsa fiului

ei, unor prieteni şi angajaţilor de ani de zile. Nepotului ei îi lăsa doar un dolar.

– A fost foarte deşteaptă, să ştiţi, îmi zise în mare taină femeia de lîngă mine. I-am auzit eu pe nişte reporteri cînd vorbeau. În afară de avocaţi, a avut ca martori şi un duhovnic, un prieten judecător şi un medic psihiatru care să ateste că era în deplinătatea facultăţilor mintale şi că ştia bine ce făcea.

Sînt sigură că informatoarea mea guralivă nu-şi dădea seama că se putea ca site-ul meu să fi fost cauza şi a schimbării testamentului, dar şi a atacului de cord. Halal victorie obţinusem! Mi-am amintit de femeia aceea plină de graţie şi eleganţă care venise la noi în ziua înmormîntării să-şi exprime părerea de rău pentru moartea Andreei.

M-am bucurat că am reuşit să mă strecor în lift înainte să fiu recunoscută de vreun reporter care ar fi putut face legătura între mine şi ceea ce i se întîmplase doamnei Westerfield.

Doamna Stroebel mă aştepta pe culoar. Am intrat împreună în rezerva lui Paulie. Bandajele erau mai puţine de data aceasta. Ochii îi erau mai limpezi, iar zîmbetul lui era cald, înduioşător.

– Prietena mea Ellie, spuse el. În tine pot să am încredere.

– Sigur că poţi.

– Aş vrea să merg acasă. M-am săturat de stat în spital.

– Paulie, dar acesta chiar e un semn bun.

– Vreau să mă întorc la lucru. Mamă, venise multă lume să ia prînzul cînd ai plecat tu?

– Destul de multă, spuse ea blajin, zîmbind mulţumită.

– Mamă, n-ar trebui să stai atît de mult aici.

– N-o să mai fie nevoie să stau, Paulie. În curînd vei merge acasă. Privi spre mine. Avem o cămăruţă chiar lîngă

bucătărie, la băcănie. Greta şi-a adus acolo o canapea şi un televizor. Paulie va fi mereu cu noi, va face în bucătărie tot ce va dori, iar în rest se va odihni.

– Sună bine, le-am zis eu.

– Paulie, acum explică-i lui Ellie ce te nelinişteşte în legătură cu medalionul pe care l-ai găsit în maşina lui Rob, îl îndemnă mama lui.

Chiar nu ştiam la ce să mă aştept.

– Am găsit medalionul şi i l-am dat lui Rob, spuse Paulie, vorbind rar. Asta ţi-am spus, Ellie.

– Da, aşa este.

– Lănţişorul era rupt.

– Şi asta mi-ai spus, Paulie.

– Rob mi-a dat zece dolari bacşiş, pe care i-am adăugat la banii economisiţi pentru cadoul de ziua ta, mamă.

– Exact, Paulie. Asta a fost în mai, cu şase luni înainte să moară Andrea.

– Da. Iar medalionul avea formă de inimioară, era de aur şi în mijloc avea nişte pietricele albastre.

– Da, am zis eu, gîndindu-mă că îl încurajez să spună mai departe.

– Am văzut-o pe Andrea purtîndu-l, am urmărit-o la garaj şi l-am văzut pe Rob intrînd după ea. Mai tîrziu i-am spus că tatăl ei s-ar supăra să afle, după care am rugat-o să meargă la o petrecere cu mine.

– Asta ne-ai spus şi data trecută, Paulie. Aşa s-a şi întîmplat, nu?

– Da, dar ceva nu este în regulă. Ellie, *tu* ai zis ceva care nu este adevărat.

– Stai să mă gîndesc.

Am încercat să refac conversaţia noastră cît mai fidel cu putinţă.

– Singurul lucru pe care nu l-ai menționat este că am zis de Rob că nici măcar nu i-a dăruit Andreei un medalion nou. A gravat inițialele prenumelor lor pe un medalion pierdut, probabil, de o altă fată în mașina lui.

Paulie zîmbi.

– Ellie, asta era. Asta nu reușeam să îmi amintesc. Nu Rob a gravat inițialele pe medalion. Ele erau pe medalion cînd l-am găsit eu.

– Asta nu este cu putință, Paulie. Știu sigur că Andrea l-a cunoscut pe Rob abia în octombrie. Iar tu ai găsit medalionul în mai.

Paulie se încruntă.

– Ellie, îmi amintesc bine. Sînt sigur de ce zic. Doar le-am văzut. Inițialele erau deja pe medalion. Și nu erau „R" și „A". Erau „A" și „R". „AR", scris foarte frumos.

43

Am plecat de la spital cu sentimentul că evenimentele au început să scape de sub control. Povestea lui Alfie și schița pe care o adăugasem pe site avuseseră, fără îndoială, efectul scontat: Rob Westerfield fusese scos din testamentul bunicii sale. În felul acesta, doamna Westerfield mărturisea cît se putea de limpede: *Sînt convinsă că singurul meu nepot a pus la cale atacul asupra mea.*

Revelația aceasta cutremurătoare și decizia dureroasă pe care a trebuit să o ia i-au cauzat, cu siguranță, acel atac de cord. Mi se părea aproape imposibil ca la vîrsta de nouăzeci și doi de ani să poată supraviețui.

Îmi amintii din nou demnitatea tăcută cu care a ieșit din casa noastră, atunci cînd tata i-a cerut să plece. Fusese primul

care o umilise pentru ceea ce făcuse nepotul ei. Sau cel puțin așa am crezut. Însă soțul ei, senatorul, absolvise la Arbinger. Nu-mi vine să cred că nu a fost conștientă de motivul pentru care i se ceruse lui Rob să plece de acolo.

Faptul că și-a schimbat testamentul și că și-a luat toate măsurile necesare pentru ca hotărîrea ei să nu fie atacată de alte prevederi legale însemna nu doar că nu se mai îndoia de implicarea lui Rob în atentat, dar și că îl considera responsabil de moartea Andreei.

Gîndul acesta îmi adusc din nou în minte medalionul.

Medalionul avea gravate pe el inițialele „A" și „R" înainte ca Rob să o cunoască pe Andrea.

Lucrul acesta era atît de uluitor pentru mine, atît de diferit de ceea ce credeam eu, încît în primele minute după ce am plecat de la Paulie nici nu am putut să-mi fac o părere. Eram mai mult decît contrariată.

Vremea aceea mohorîtă de dimineață continuă și după-amiază. Îmi lăsasem mașina în cel mai îndepărtat colț al parcării, așa că am pornit către ea cu pași grăbiți și cu gulerul ridicat, să mă apăr de vîntul umed și rece.

După ce am ieșit din curtea spitalului m-a luat o durere de cap, probabil din pricină că nu mai mîncasem nimic de dimineață de la șapte și-un sfert, iar acum se făcuse unu și jumătate.

Mă uitam din mașină după un fast-food sau un restaurant, și mi-am dat seama că treceam pe lîngă unele chiar îmbietoare. Motivul pentru care nu mă opream la nici unul era că începusem să nu mă mai simt în siguranță în Oldham, din cauza celor publicate pe site.

M-am întors la han, bucuroasă să mă aflu acolo, dar și nerăbdătoare să mă pierd în anonimat undeva, în Manhattan. Doamna Willis era la birou și îmi înmînă un plic. Știam că era ferparul pe care mi-l lăsase Joan.

L-am luat sus, am cerut să mi se aducă un sandviş şi un ceai şi m-am aşezat pe scaunul de unde se vedea atît de bine Hudson-ul. Era o priveliştе pe care mama ar fi adorat-o, cu lanţurile de stînci care mai mult se ghiceau în ceaţă, cu apa aceea tulbure şi învolburată.

Plicul era sigilat. L-am dezlipit.

Joan decupase ferparul din *Westchester News*. Textul suna aşa:

Cavanaugh: Genine (născută Reid), în Los Angeles, California, 51 de ani. Fosta soţie iubită a lui Edward şi mamă devotată pentru Gabrielle (Ellie) şi pentru regretata Andrea. A fost o prezenţă energică în parohie şi în comunitate, iar pentru familia ei a însemnat întotdeauna frumuseţea şi fericirea căminului. Mereu îi vom duce dorul, mereu va fi iubită şi nicicînd nu va fi uitată.

Iată că mama nu fusese singura care îşi amintea anii frumoşi de odinioară. Eu îi scrisesem tatălui meu un bilet de doi bani prin care îl anunţasem de moartea mamei şi îl întrebam dacă se putea ca cenuşa să fie îngropată la mormîntul Andreei.

Fusesem atît de orbită de durerea mea, încît nu-mi trecuse nici o clipă prin minte că vestea morţii mamei l-ar putea zgudui şi pe el.

M-am gîndit că era bine ca prînzul pe care i-l promisesem lui Teddy şi pe care trebuia să-l iau împreună cu tata să nu fie amînat prea mult. Am pus fragmentul acela de ziar în valiză. Voiam să îmi fac bagajele chiar atunci şi să plec cît mai repede. Dar sună telefonul.

Era doamna Hilmer.

– Ellie, nu ştiu dacă are să-ţi fie de folos informaţia asta, dar mi-am amintit unde am citit un articol despre cineva cu numele Phil.

– Spuneți-mi, doamnă Hilmer, unde ați citit?

– Într-unul dintre ziarele pe care mi le-ai dat tu.

– Sînteți sigură?

– Absolut. Mi-am amintit pentru că atunci cînd am dat peste articolul acela mă aflam acasă la nepoata mea. Copilul adormise, iar eu mă uitam prin ziarele de la tine după numele oamenilor care se mai aflau în zonă și cu care ai fi putut să ici legătura. Ellie, așa cum ți-am spus și cînd am luat cina, faptul că citeam despre proces m-a făcut să îmi amintesc toate cîte se întîmplaseră atunci și am început să plîng. Atunci am citit ceva despre Phil și asta m-a întristat și mai tare.

– Dar nu vă amintiți ce v-a întristat atît?

– Ellie, să știi că și de-aș găsi articolul, cu siguranță nu e vorba despre persoana pe care o cauți.

– De ce credeți asta?

– Pentru că tu cauți un bărbat pe nume Phil. Iar eu am citit un articol despre o fată care a murit și căreia familia îi spunea Phil.

Să fi zis Westerfield, de fapt, *Am omorît-o pe Phil în bătaie și mi-a plăcut?*

Doamne Dumnezeule, oare despre o fată era vorba?

O tînără care fusese victima unei crime.

– Doamnă Hilmer, o să citesc ziarele acelea rînd cu rînd.

– Asta fac și eu, Ellie. Te sun dacă am să găsesc ceva.

– Și eu o să vă sun dacă dau peste articolul acela.

Am închis telefonul, l-am lăsat pe masă și m-am repezit la rucsac. L-am desfăcut, l-am întors cu susul în jos și am trîntit ziarele îngălbenite pe pat.

L-am luat pe primul care s-a nimerit, m-am așezat pe scaunul de unde se vedea rîul și am început să citesc.

Orele se scurgeau. Din cînd în cînd mă ridicam și îmi îndreptam puțin oasele. Pe la patru am cerut din nou un ceai.

Ceaiul într-adevăr te energizează. Oare nu așa suna un slogan al unei companii producătoare de ceai?

Dar chiar așa se întîmplă. Și mă ajuta să-mi mențin atenția trează.

M-am concentrat, citind ziarele rînd cu rînd, recitind în detaliu povestea înfiorătoare despre moartea Andreei și despre procesul lui Rob Westerfield.

„A.R." Oare medalionul chiar să nu fi avut nici o importanță? Nu. Nici vorbă. Dacă ar fi fost lipsit de importanță, Rob nu ar fi riscat să se întoarcă după el.

Oare „A.R." era, de fapt, posesoarea acelui medalion delicat de aur și în același timp o altă victimă a furiei lui de criminal?

Pe la șase am făcut încă o pauză și am deschis televizorul să ascult știrile. La trei și jumătate în după-amiaza aceea, doamna Dorothy Westerfield murise. Nici fiul și nici nepotul ei nu se aflau lîngă ea.

M-am întors la ziarele mele. Cred că ceasul era șapte cînd am găsit ce căutam. Era chiar în numărul care anunța moartea Andreei, la rubrica anunțurilor mortuare. Suna așa:

Rayburn, Amy P.

Ne vom aduce aminte de tine azi, ca și întotdeauna. La mulți ani, draga noastră Phil, acolo, în ceruri, azi, cînd împlinești 18 ani.

Mama și tata.

„A.R." Oare inițialele de pe medalion însemnau, de fapt, Amy Rayburn? Inițiala din mijlocul numelui ei era P. Să fi fost Phyllis sau Philomena, prescurtat Phil?

Paulie găsise medalionul pe la începutul lui mai. Trecuseră douăzeci și trei de ani de cînd murise Andrea. Dacă medalionul era al lui Amy Rayburn, înseamnă că și ea murise în urmă cu douăzeci și trei de ani și jumătate.

L-am sunat pe Marcus Longo, dar nu mi-a răspuns nimeni. Ardeam de nerăbdare ca el să verifice dacă în registrele crimelor din anul acela se afla şi numele lui Amy Rayburn.

Ştiam că în sertarul noptierei se afla o carte de telefon cu toţi abonaţii din Westchester. Am scos-o şi am deschis la litera R.

Lista avea doar doi abonaţi cu numele Rayburn. Unul locuia în Larchmont, celălalt în Rye Brook.

Am sunat la cel din Larchmont. Răspunse o voce moale, de bătrîn. Nu aveam cum să pun problema pe ocolite.

– Mă numesc Ellie Cavanaugh, am zis eu. Trebuie neapărat să vorbesc cu familia lui Amy Rayburn, tînăra care a murit acum douăzeci şi trei de ani.

– De ce?

Vocea deveni deodată glacială şi mi-am dat seama că stăteam de vorbă cu cineva din familia fetei decedate.

– Vă rog să-mi răspundeţi la întrebare, i-am zis, şi după aceea vă voi răspunde şi eu la toate întrebările pe care doriţi să mi le puneţi. Amy a fost victima unui asasinat?

– Dacă nu ştiţi asta, atunci nu aveţi ce discuta cu nimeni din familia aceasta.

Şi îmi închise telefonul.

Am sunat din nou, dar de data aceasta auzii robotul.

– Mă numesc Ellie Cavanaugh, am zis eu din nou. Cu aproape douăzeci şi trei de ani în urmă sora mea, care pe atunci avea cincisprezece ani, a fost ucisă în mod bestial. Cred că am dovada că cel care a ucis-o pe ea este responsabil şi de moartea lui Phil. Vă rog să mă sunaţi.

Tocmai spuneam care este numărul meu de mobil, cînd cineva ridică receptorul la capătul celălalt al firului.

– Eu sînt unchiul lui Amy Rayburn, spuse vocea. Cel care a ucis-o a stat optsprezece ani în închisoare. Ce vă închipuiţi că vreţi să dovediţi?

44

Omul pe care îl sunasem, David Rayburn, era unchiul lui Amy Phyllis Rayburn, care fusese ucisă cu şase luni înaintea Andreei. I-am povestit despre Andrea, despre mărturisirea pe care o făcuse Rob Westerfield unui tovarăş deţinut, despre cum a găsit Paulie madalionul în maşina lui Rob şi despre faptul că acelaşi medalion fusese luat apoi de la gîtul Andreei.

A ascultat, a pus întrebări, după care îmi zise:

– Fratele meu a fost tatăl lui Phil. Aşa i se spunea lui Amy în familie şi între prietenii ei apropiaţi. O să-i dau numărul dumneavoastră de telefon. Precis o să vrea să staţi de vorbă.

Apoi adăugă:

– Phil mai avea puţin şi absolvea liceul. Fusese deja acceptată la Brown. Prietenul ei, Dan Mayotte, a jurat mereu că este nevinovat. Dar în loc să meargă la Yale, a stat optsprezece ani în închisoare.

După un sfert de oră, sună telefonul. Era Michael Rayburn, tatăl lui Phil.

– Mi-a spus fratele meu despre telefonul dumneavoastră, îmi zise. Nu pot să vă descriu starea prin care trecem eu şi soţia mea acum. Dan Mayotte aproape că a crescut la noi în casă încă de cînd era la grădiniţă; aveam încredere în el ca în propriul nostru fiu. A trebuit să ne împăcăm cu gîndul că singurul nostru copil a murit, dar faptul că Dan s-ar putea să fi fost condamnat pe nedrept este mai mult decît am putea suporta. Domnişoară Cavanaugh, eu sînt avocat. Ce fel de dovadă aveţi? Fratele meu mi-a spus ceva despre un medalion.

– Domnule Rayburn, fiica dumneavoastră avea cumva un medalion de aur, în formă de inimioară, cu nişte pietricele albastre pe o parte şi cu iniţialele ei pe cealaltă?

– Staţi puţin că o să v-o dau pe soţia mea la telefon.

De cum am auzit-o vorbind, am admirat stăpînirea de sine a mamei lui Phil.

– Ellie, îmi amintesc de moartea surorii tale. S-a întîmplat la doar şase luni după ce am pierdut-o noi pe Phil.

I-am descris şi ei medalionul.

– Da, trebuie să fie medalionul lui Phil. Era o podoabă de genul pe care ţi le cumperi aşa, doar pentru că ai intrat la mall. Îi plăceau astfel de bijuterii şi chiar a avut mai multe lănţişoare cu tot felul de pandantive. Purta chiar şi două-trei odată. Nu mai ştiu dacă purta medalionul acela în noaptea cînd a murit. Nici nu i-am observat lipsa.

– Credeţi că aţi putea găsi o fotografie a lui Phil în care purta acest medalion?

– A fost singurul nostru copil, aşa că îi făceam tot timpul fotografii, a zis doamna Rayburn şi am simţit că avea lacrimi în glas. Ţinea foarte mult la medalionul acela. De aceea l-a şi gravat. Sînt sigură că pot să găsesc o fotografie în care să îl aibă la gît.

Soţul ei veni din nou la telefon.

– Ellie, din cîte am înţeles de la fratele meu, deţinutul acela care susţine că l-a auzit pe Westerfield mărturisind asasinarea fiicei mele a dispărut.

– Da, aşa este.

– În inima mea, nu am crezut niciodată că Dan ar fi putut să o lovească atît de violent pe Phil. Nu era o fire agresivă şi ştiu cît o iubea. Dar din ce mi s-a spus, nu există nici o dovadă atît de convingătoare care să-l acuze pe Westerfield de moartea lui Phil.

– Nu, nu există, cel puţin deocamdată. Poate că este prematur să mă adresez procuraturii numai cu informaţiile de care dispun acum, dar dacă îmi descrieţi împrejurările morţii fiicei dumneavoastră şi dacă îmi spuneţi şi cum a ajuns Dan Mayotte să fie acuzat şi condamnat, aş putea să le adaug pe site şi să aşteptăm poate atrag alte mărturisiri. Aţi putea face asta?

– Ellie, de douăzeci şi trei de ani trăim acest coşmar. Pot să-ţi spun tot ce vrei să afli.

– Credeţi-mă că îmi dau prea bine seama de acest lucru. Coşmarul pe care a trebuit să-l îndure familia mea a ajuns să-i despartă pe părinţii mei, pe mama a ucis-o, în cele din urmă, iar pe mine mă chinuieşte de peste douăzeci de ani. Aşa că înţeleg de ce nu se sfîrşeşte în cazul dumneavoastră.

– Sînt sigur de asta. Dan şi Phil se certaseră şi nu se văzuseră de o săptămînă. El devenea repede gelos, iar Phil ne-a povestit că înainte cu o săptămînă, cînd îşi cumpărau dulciuri şi suc în holul cinematografului, înainte de începerea filmului, un individ a intrat în vorbă cu ea, iar Dan s-a supărat. Nu l-a descris niciodată pe individul acela şi nici nu i-a pomenit vreodată numele. După aceea, ea şi Dan nu şi-au mai vorbit timp de o săptămînă. Apoi, într-una din zile, Phil a mers la o pizzerie din zonă împreună cu o prietenă. La un moment dat, a intrat Dan cu nişte prieteni, s-au aşezat alături de fete şi au intrat în vorbă. Cred că începuseră să se împace. Copiii aceştia erau topiţi unul după celălalt. Apoi Dan l-a zărit pe tipul care flirtase cu Phil la film. Era la bar.

– Nici Dan nu l-a descris?

– Ba da. A spus că era un tip bine, avea în jur de douăzeci de ani şi părul blond închis. Dan a mai spus că l-a auzit spunîndu-i lui Phil că numele lui era Jim.

Jim! am strigat cu în gîndul meu. Trebuie să fi fost una din zilele cînd Rob Westerfield purta peruca sa blondă şi se recomanda cu numele de Jim.

– Văzîndu-l pe individul acesta acolo, Dan a devenit din nou gelos. A acuzat-o pe Phil că aranjase să se întîlnească acolo cu Jim. Ea a negat şi i-a spus că nici măcar nu-l observase. După care s-a ridicat şi a ieşit furioasă din local. Toată lumea îi văzuse supăraţi unul pe celălalt. În seara aceea Phil era îmbrăcată cu o jachetă nouă. Cînd au găsit-o, au descoperit pe jachetă fire de păr de cîine. S-au dovedit a fi

fire din blana cîinelui lui Dan, un terrier irlandez. Bineînțeles că ea mersese de multe ori în mașina lui, însă pentru că pînă atunci nu mai îmbrăcase niciodată jacheta aceea, firele de păr au fost dovada că după ce ieșise din fast-food a fost în mașina lui Dan.

– Dan a negat treaba aceasta?

– Niciodată. A recunoscut că a convins-o să urce în mașină ca să lămurească odată lucrurile. Însă cînd i-a spus că era o coincidență prea mare și că nu putea crede că Jim se afla acolo din pură întîmplare, Phil s-a supărat din nou pe el și a plecat. I-a spus că se întoarce la prietenele ei, iar el să facă bine și să o lase în pace. Din cîte a povestit el, se pare că Phil a trîntit ușa mașinii și a pornit prin parcare, înapoi spre restaurant. Dan a recunoscut că s-a înfuriat de-a binelea și că a plecat de-acolo în viteză. Phil nu a mai ajuns niciodată la restaurant. Cînd am văzut că se făcea din ce în ce mai tîrziu, iar ea nu se întorsese acasă, am sunat la prietenele cu care știam că ieșise.

Și mama și tata au sunat la prietenele Andreei...

– Ni s-a spus că era cu Dan. La început am răsuflat ușurați, bineînțeles. Aveam o părere extraordinară despre el și ne-am bucurat că s-au împăcat. Dar orele treceau și, cînd în cele din urmă Dan a ajuns acasă, ne-a spus că o lăsase pe Phil în parcare, iar ea pornise înapoi spre restaurant. A doua zi i s-a găsit cadavrul.

Michael Rayburn cu greu a putut să mai adauge:

– A murit în urma unor fracturi multiple ale craniului. Fața ei era de nerecunoscut.

Am omorît-o pe Phil în bătaie și mi-a plăcut.

– Dan a recunoscut că a fost foarte furios după ce Phil a coborît din mașina lui. A spus că mai bine de-o oră a condus în neștire, apoi și-a parcat mașina lîngă lac și a rămas acolo multă vreme. Dar nu a avut nici un martor care să susțină versiunea lui. Nu-l văzuse nimeni, iar cadavrul lui Phil a fost găsit într-o zonă împădurită, cam la o milă distanță de lac.

– L-a mai văzut şi altcineva pe Jim la pizzerie?

– Lumea a spus că-şi aminteşte de un tip cu părul blond închis, care era, într-adevăr acolo. Dar se pare că nu a vorbit cu nimeni şi nimeni nu l-a văzut plecînd. Dan a fost condamnat şi trimis la închisoare. Asta i-a frînt inima mamei lui. Îl crescuse singură şi din nefericire a murit de tînără, fără să apuce să-l vadă eliberat pentru bună purtare.

Şi mama a murit tot tînără, mi-am zis eu.

– Dan unde este acum? am întrebat eu.

– Cît a fost în închisoare şi-a luat şi diploma de absolvire a colegiului. Am aflat că acum este consilier pentru foşti deţinuţi. În inima mea nu am crezut niciodată că ar fi putut să-i facă aşa ceva lui Phil. Dacă teoria ta se va verifica, atunci trebuie să îi cer, din toată inima, iertare.

Rob Westerfield îi datorează mult mai mult, am zis eu în sinea mea. Îi este dator cu optsprezece ani – şi cu viaţa pe care ar fi trebuit să o trăiască.

– Cînd ai să scrii toate acestea pe site, Ellie? mă întrebă Michael Rayburn.

– Imediat. O să-mi ia cel mult o oră.

– Atunci nu te mai reţin. Abia aşteptăm să citim. Să mă anunţi dacă mai obţii vreo informaţie.

Ştiam că deja eram în mare pericol în privinţa clanului Westerfield şi că era absolut nesăbuită lansarea acestui nou atac. Nu-mi păsa.

Cînd mi-am dat seama cîte victime făcuse Rob Westerfield furia mea depăşi orice limită.

Phil, singurul copil al soţilor Rayburn.

Dan – o altă viaţă distrusă.

Soţii Rayburn.

Mama lui Dan.

Bunica lui Rob.

Familia noastră.

Am început să scriu povestea lui Phil cu titlul: „IA AMINTE, DOMNULE PROCUROR!"

Degetele mele parcă zburau pe tastatură. La nouă terminasem. Am mai citit relatarea o dată şi, cu o amară satisfacţie, am introdus-o pe site.

Nu mai puteam amîna nici o clipă. Trebuia să plec de la han. Am închis computerul, mi-am strîns lucrurile în cinci minute şi am coborît.

Eram la recepţie şi plăteam, cînd sună telefonul.

M-am gîndit că ar putea fi Marcus Longo, însă o femeie cu accent spaniol răspunse salutului meu grăbit.

– Domnişoara Cavanaugh?

– Da.

– V-am urmărit site-ul. Mă numesc Rosita Juarez. Am fost menajeră în casa familiei Westerfield de cînd avea Rob zece ani şi pînă a intrat la închisoare. E un om foarte rău.

Mi-am lipit telefonul de ureche. Femeia asta fusese menajeră în casa aceea în perioada cînd Rob făcuse amîndouă crimele! Oare ce ştia? Părea că se teme de ceva. O, Doamne, să nu închidă, m-am rugat eu.

Am încercat să-mi păstrez calmul.

– Da, Rosita, Rob *este* un om foarte rău.

– Tot timpul m-a dispreţuit. Rîdea mereu de accentul meu. Se purta grosolan cu mine. Din cauza asta aş vrea să vă ajut.

– Şi cum ai putea să mă ajuţi, Rosita?

– Aveţi dreptate. Rob obişnuia să poarte o perucă blondă. Cînd şi-o punea, îmi zicea: *Rosita, numele meu este Jim. Asta pînă şi tu poţi să ţii minte.*

– L-ai văzut punîndu-şi peruca?

– Peruca e la mine.

În glasul femeii se desluşea un triumf pe care şi-l declara cu uşoară viclenie.

– Mama lui se supăra tare de tot cînd îşi punea peruca aceea şi susţinea că îl cheamă Jim, aşa că într-o bună zi i-a

aruncat-o la gunoi. Nu ştiu de ce am făcut asta, dar am scos-o de acolo şi am adus-o în casă. Ştiam că valorează mult şi m-am gîndit să scot bani pe ea. Dar am băgat-o într-o cutie, în dulap, şi chiar uitasem de ea pînă să scrieţi dumneavoastră despre ea pe site.

– Rosita, m-ar interesa peruca aceea. Aş vrea să o cumpăr.

– Nu, nu trebuie să o cumpăraţi. Asta îi va convinge pe oameni că el a ucis-o pe fata aceea, pe Phil?

– Eu aşa cred. Rosita, tu unde locuieşti?

– În Phillipstown.

Phillipstown făcea parte din Cold Spring şi aveam de mers cel mult zece mile.

– Rosita, pot să trec să iau peruca?

– Ştiu şi eu ce să zic?

Începea să se îngrijoreze.

– Rosita, s-a întîmplat ceva?

– Ştiţi, apartamentul meu se află într-o clădire cu două etaje, iar proprietara vede tot ce mişcă pe-aici. Nu vreau să vă vadă. Mi-e frică de Rob Westerfield.

Deocamdată nu mă interesa decît să pun mîna pe perucă. Mai tîrziu, după ce Rob va fi dat în judecată pentru moartea lui Phil, voi încerca să o conving pe Rosita să depună mărturie.

Înainte de a încerca eu să o conving, veni ea cu o idee:

– Eu stau la doar cîteva minute de hotel Phillipstown. Dacă vreţi, aş putea să vin şi să ne întîlnim la intrarea din spate.

– În douăzeci de minute sînt acolo, i-am zis. Sau nu, hai să zicem o jumătate de oră.

– Atunci ne vedem acolo. Chiar o să ajute peruca asta ca Rob să fie băgat la închisoare?

– Cu siguranţă.

– Foarte bine!

Am simţit satisfacţia din glasul Rositei. Găsise un mijloc

de a se răzbuna pe adolescentul grosolan ale cărui insulte le suportase aproape zece ani.

M-am grăbit să-mi plătesc datoria la han şi mi-am pus repede bagajele în maşină.

După vreo şase minute plecam să obţin dovada palpabilă a faptului că Rob Westerfield chiar avusese şi purtase o perucă blond închis.

Speram că încă se mai puteau găsi pe ea urme de ADN care să ateste faptul că peruca aceea îi aparţinuse lui.

45

La cîtva timp după ce se întunecase, ceaţa, la început destul de transparentă, se transformă într-o ploaie rece şi pătrunzătoare. Ştergătoarele de parbriz de la maşina pe care o închiriasem trebuia schimbate, aşa că după nici o milă de mers, cu greu vedeam şoseaua prin perdeaua de apă.

Către nord, pe Drumul Naţional 9, se vedeau tot mai puţine maşini. Temperatura scădea şi după puţin timp ploaia dădu în lapoviţă. Parbrizul se acoperea tot mai mult cu gheaţă, aşa că vizibilitatea se reducea şi abia distingeam la o distanţă de cîţiva metri. M-am văzut nevoită să rămîn pe banda întîi şi să conduc foarte încet.

Minutele se scurgeau şi mă temeam că Rosita ar putea să nu mă aştepte. La telefon am simţit că era foarte neliniştită şi mă gîndeam că, dacă nu apar la timp, cu siguranţă nu m-ar aştepta.

Toată atenţia mea era concentrată asupra drumului; cu toate astea, mi-a luat ceva vreme să observ că începusem să urc un deal. Deodată mi-am dat sema că demult nu mai zărisem farurile altei maşini, luminînd din direcţia opusă.

M-am uitat la bord. Ştiam că hotelul Phillipstown se afla la cel mult zece mile de hanul Hudson Valley, iar eu, deşi condusesem deja douăsprezece mile, nu dădusem peste el.

Era clar că la un moment dat, fără să-mi dau seama, ieşisem de pe DN 9. Drumul pe care mergeam acum nu era o şosea principală, pentru că devenea tot mai îngust.

M-am uitat în oglinda retrovizoare, să văd dacă nu era vreo maşină în urma mea. Nu se zărea nimic. Înfuriată din cauza neatenţiei mele, am apăsat puternic frînele. Nefericită idee, căci maşina începu să patineze. Am reuşit pînă la urmă să o redresez şi am încercat să fac cale întoarsă. În clipa aceea mă orbi lumina puternică a unui girofar îndreptat către mine şi o maşină pe care o crezusem a poliţiei opri lîngă a mea.

Slavă Domnului! mi-am zis. Am lăsat geamul în jos ca să-l rog pe poliţist să mă îndrume către hotelul Phillipstown.

Se lăsă în jos şi geamul celeilalte maşini, iar omul de pe scaunul din dreapta îşi întoarse capul spre mine.

Cu toate că era întuneric, mi-am dat seama că era Rob Westerfield, care purta o perucă blond închis. Cu un accent spaniol greu de confundat şi cu o voce subţiată de femeie, îmi zise în bătaie de joc: *Se purta foarte urît cu mine. Rîdea mereu de accentul meu. Îmi zicea să-i spun Jim.*

Am simţit că-mi stă inima. Îngrozită, mi-am dat seama că Rob era cel care, dîndu-se drept Rosita, mă sunase şi mă atrăsese în capcană. Lîngă el am reuşit să disting figura şoferului – era omul care mă ameninţase în parcarea de la gară, lîngă închisoarea Sing Sing.

M-am uitat, speriată, în jur să văd cum aş putea scăpa. Nu aveam cum să-i ocolesc. Singura mea şansă era să îndrept maşina, să apăs acceleraţia şi să pornesc orbeşte înainte. Habar nu aveam unde ducea drumul acela. Am accelerat, dar vedeam că drumul se îngusteză, iar de-o parte şi de alta erau numai copaci. Cauciucurile alunecau, iar maşina începea să nu-şi mai poată menţine direcţia.

Ştiam că nu aveam cum să scap de ei. Nu voiam decît ca drumul să nu se termine cu o fundătură, ci să mă ducă undeva, pe o autostradă.

Stinseseră girofarul, însă farurile încă mă orbeau în oglinda retrovizoare. Apoi începură să se joace cu mine.

Veniră în partea stîngă şi îmi loviră maşina. Portiera din spate primi impactul din plin şi auzii scrîşnetul metalic, în vreme ce maşina îşi pierdu din nou direcţia, iar eu mă lovii cu capul de volan.

Rămăseseră în urmă, căci începusem să alunec dintr-o parte într-alta în încercarea de a rămîne pe mijlocul drumului. Am simţit că aveam la frunte o rană care sîngera, dar am reuşit să nu scap volanul din mînă şi să menţin direcţia maşinii.

Apoi mă loviră iar şi îmi sparseră bara de protecţie a maşinii. Am auzit-o cum trosnise, dar am continuat deplasarea, rugîndu-mă să ajung, în sfîrşit, la o intersecţie sau măcar să văd altă maşină venind din direcţia opusă.

Dar nu mai veneau alte maşini şi mi-am dat seama că urma un alt atac. Cu siguranţă voiau ca aceasta să fie lovitura finală. Cum drumul ajunsese la o cotitură, încetiniră şi trecură pe banda din stînga. Am ezitat puţin, după care am accelerat din nou, sperînd să-i las din nou în urmă. Însă mă ajunseră într-o clipă.

Timp de cîteva secunde am reuşit să privesc spre ei. Maşina era luminată în interior şi mi se păru că Rob flutura ceva înspre mine.

Era cricul.

Accelerînd încă o dată, maşina lor trecu pe partea dreaptă şi mă loviră, scoţîndu-mă de pe şosea. Fără sorţi de izbîndă, am încercat să trag de volan, dar am simţit că nu-mi mai puteam controla roţile. Maşina începu să se învîrtească, apoi se rostogoli în jos, pe dig, îndreptîndu-se către un şir de copaci aflaţi la nici zece metri distanţă.

Am reuşit să nu dau drumul volanului cît timp se rostogoli maşina. Dar mi-am acoperit faţa cu mîinile cînd, deşi era din nou pe roţi, maşina se izbi de un copac, iar parbrizul se făcu ţăndări.

Zgomotul de metal lovit şi de sticlă spartă aproape mă asurzi, iar liniştea care se aşternu după acest impact mi se păru funebră.

Mă durea umărul. Mîinile îmi sîngerau. Capul îmi zvîcnea. Dar mi-am dat seama că scăpasem ca prin minune cu răni destul de uşoare.

Ultima lovitură făcuse ca portiera din stînga să se desprindă şi acum lapoviţa pătrundea în maşină din toate părţile. Cred că acele de gheaţă m-au ajutat să nu-mi pierd cunoştinţa şi deodată mintea mi se limpezi. Era beznă şi pentru o clipă m-am simţit uşurată. Am crezut că dacă au văzut maşina mea rostogolindu-se de pe şosea s-au gîndit că se sfîrşise cu mine şi au plecat.

Dar tot în acel moment mi-am dat seama că nu mai eram singură. Undeva în apropiere auzii o respiraţie greoaie, urmată de un fel de geamăt pe care, atunci cînd eram mică, îl descrisesem ca pe un chicotit.

Rob Westerfield era acolo, în întuneric, aşteptîndu-mă, la fel cum o aşteptase în urmă cu douăzeci şi trei de ani în obscuritatea garajului pe Andrea.

Prima lovitură a cricului nu mă nimerise, ci se opri în partea de sus a scaunului. Mi-am desfăcut centura de siguranţă.

Cînd mă tîrîi spre scaunul din dreapta, Westerfield lovi din nou, de data aceasta atît de aproape încît am simţit cum îmi retezase părul.

Andrea, Andrea, prin ce-ai putut să treci. O, Doamne, Te rog... Te rog, ajută-mă...

Cred că am auzit amîndoi în acelaşi timp o maşină gonind pe şosea. Trebuie să fi zărit la lumina farurilor maşina mea făcută grămadă, pentru că se întoarse şi coborî de pe dig spre mine.

Rob Westerfield fusese surprins de faruri cu cricul în mînă. Dar farurile mă luminară şi pe mine, aşa că văzu unde eram.

Urlînd în disperare, se întoarse şi se repezi spre mine.

Se aplecă în mașină pînă ajunse cu fața aproape lipită de a mea. Cînd l-am văzut ridicînd cricul, am încercat să-l împing, ferindu-mă de lovitura ce ar fi putut să-mi zdrobească fața.

Mi-am acoperit capul cu mîinile și așteptam lovitura, cînd am auzit sirenele străpungînd liniștea. Aș fi vrut să închid ochii, dar nu am putut.

Am auzit bubuitura și imediat după aceea am văzut durerea și șocul întipărite pe chipul lui Westerfield. Cricul îi căzu din mînă pe scaunul de alături, iar el fu smuls din mașină și dispăru. Nevenindu-mi să cred toate cîte se petreceau sub ochii mei înghețați, rămăsesem nemișcată.

În locul lui Westerfield apăru mașina care coborîse de pe dig în viteză. Șoferul văzuse ce se întîmpla și făcu singurul lucru ce îi stătea în putință ca să mă salveze. Îl lovi cu mașina pe Rob Westerfield.

Cînd luminile mașinilor de poliție luminară zona ca în timpul zilei, m-am uitat spre chipurile salvatorilor mei.

La volanul mașinii care îl lovise pe Rob Westerfield se afla tata, iar lîngă el era fratele meu. Am văzut pe figura tatălui meu expresia agoniei pe care mi-o aminteam din ziua cînd aflase că o pierduse pe cealaltă fiică a lui.

Un an mai tîrziu

Privesc de multe ori în urmă şi mă gîndesc cît de aproape am fost să împărtăşesc şi eu, în noaptea aceea, soarta surorii mele. De cînd plecasem de la han, tata şi Teddy m-au urmărit de la distanţă. Văzuseră în urma mea ceea ce semăna a fi o maşină de poliţie şi s-au gîndit că probabil mi s-a acordat, în sfîrşit, protecţie.

În orice caz, cînd am ieşit de pe autostradă, mi-au pierdut urma aşa că tata a sunat la poliţia din Phillipstown ca să fie sigur că maşina de poliţie încă era pe urmele mele.

Atunci a aflat că nu mi se trimisese, de fapt, nici o escortă. Poliţiştii i-au spus tatălui meu unde era posibil să fi cotit eu greşit şi i-au promis să-l ajute.

Tata mi-a zis că atunci cînd ajunsese şi el la cotitura cu pricina, şoferul lui Westerfield încerca să plece de acolo. Ar fi vrut să plece în urmărirea lui, însă Teddy îmi văzu maşina distrusă. Teddy – fratele care nu s-ar fi născut niciodată dacă n-ar fi murit Andrea – îmi salvase viaţa. De multe ori mă gîndesc la această ironie a destinului.

Lui Rob Westerfield îi fuseseră rupte amîndouă picioarele cînd tata l-a lovit cu maşina, dar s-a vindecat la timp ca să poată veni la tribunal, pentru cele două procese.

Procurorul din Westchester a redeschis îndată investigaţiile în cazul morţii lui Phil. A obţinut mandat de percheziţie pentru noul apartament al lui Rob şi a descoperit un adevărat depozit de trofee, amintiri ale odioaselor sale

crime. Nu-mi dau seama unde le-a putut ține ascunse cît timp a stat în închisoare.

Rob avea și un album cu articole decupate din ziare despre relatările morții Andreei și a lui Phil, începînd cu descoperirea cadavrelor lor. Tăieturile din ziar erau așezate în ordine cronologică, iar lîngă ele erau lipite fotografii ale Andreei și ale lui Phil, fotografii care le înfățișau trupurile neînsuflețite, fotografii de la înmormîntări și chiar imagini ale celor implicați în tragedii, inclusiv Paulie Stroebel și Dan Mayotte.

Pe fiecare pagină Rob scrisese sarcastice, crude comentarii despre faptele sale și despre oamenii ale căror vieți le distrusese. Era acolo o fotografie cu Dan Mayotte în boxa martorilor, în timp ce jura că un individ pe nume Jim flirtase cu Phil în holul cinematografului. Alături Rob scrisese: *Poți să fii sigur că era topită după mine. Lui Jim nu-i rezistă nici o fată.*

Cînd mă urmărise, Rob își pusese peruca aceea blondă. Dar dovada cea mai grăitoare a vinovăției lui în privința morții lui Phil a fost faptul că păstrase medalionul; îl lipise pe ultima pagină a albumului și dedesubt scrisese: *Mulțumesc, Phil. I-a plăcut Andreei la nebunie.*

Procurorul i-a cerut judecătorului să anuleze condamnarea lui Dan Mayotte și să programeze un nou proces: *Statul împotriva lui Rob Westerfield.* Acesta din urmă era acuzat de crimă.

Am văzut medalionul la proces și asta m-a dus cu gîndul la ultima seară petrecută în camera Andreei cînd, cu lacrimi în ochi, ea și l-a pus la gît.

La tribunal tata stătea lîngă mine și mă luă de mînă.

– Ellie, mereu ai avut dreptate în legătură cu medalionul, îmi șopti.

Da, am avut dreptate şi în sfîrşit am reuşit să trec peste faptul că, deşi am văzut-o purtîndu-l, deşi ştiam că merge să se întîlnească în garaj cu Rob, nu le-am spus părinţilor atunci cînd am văzut că întîrzie. Era posibil să fi fost, oricum, prea tîrziu pentru a mai putea fi salvată, dar venise, în orice caz, timpul să nu mă mai torturez gîndindu-mă că poate *nu* ar fi fost prea tîrziu.

Robson Westerfield a fost condamnat pentru asasinarea lui Amy Rayburn.

În al doilea proces, Rob şi şoferul lui au fost condamnaţi pentru tentativa de omor asupra mea.

Sentinţele pentru Rob Westerfield se cumulează. Dacă ar mai trăi încă 113 ani de acum încolo, ar putea fi eliberat pentru bună purtare. Pe cînd era escortat afară din sala de judecată, se opri să-şi fixeze ceasul după orologiul tribunalului.

– Nu-ţi mai da osteneala, i-am zis. Pentru tine timpul oricum nu mai înseamnă nimic.

Will Nebels, văzîndu-se pus în faţa dovezilor vinovăţiei lui Westerfield, a recunoscut că fusese convins de Hamilton şi de o sumă substanţială ca să mintă că îl văzuse pe Paulie intrînd în garaj în noaptea aceea. William Hamilton, avocatul scos pentru totdeauna din barou, îşi ispăşeşte acum propria sentinţă în închisoare.

Cartea mea a fost gata pentru publicare în primăvară şi s-a vîndut foarte bine. Cealaltă carte – versiunea romanţată a vieţii plină de nedreptăţi a lui Rob Westerfield – a fost retrasă de pe piaţă. Pete mă prezentă conducerii de la Packard Cable şi mi se oferi un post de reporter pentru investigaţii. Mi s-a părut o ofertă grozavă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Din nou sînt reporter pentru Pete.

Şi este foarte bine. Acum trei luni ne-am cununat în capela St. Christopher din Graymoor. Tata a condus mireasa la altar.

Pete şi cu mine am cumpărat în Cold Spring o casă cu vedere spre fluviul Hudson. Venim aici la fiecare sfîrşit de săptămînă. Nu mă pot sătura de priveliştea aceasta – măreţia apei străjuită de palisade. În sfîrşit, inima mea şi-a găsit un cămin, un cămin pe care l-am căutat în toţi aceşti ani.

Mă întîlnesc regulat cu tata. Simţim amîndoi nevoia să recuperăm timpul pierdut. Chiar m-am împrietenit cu mama lui Teddy. Uneori mergem cu toţii să-l vizităm pe Teddy la colegiu. Este la Dartmouth în primul an şi, cum era şi de aşteptat, face parte din echipa de baschet. Sînt mîndră de el.

I-a trebuit mult cercului pînă să se închidă. Dar acum este complet, iar eu mi-am găsit liniştea şi mulţumirea.

Sfîrşit

MULTIPRINT

Tipografia MULTIPRINT Iaşi
Calea Chişinăului 22, et. 6, Iaşi 6600
tel. (0232)21.12.25, 23.63.88, fax. (0232)21.12.52

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER

Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

Pépin & Braunstein — **GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 75000 lei)
RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE (288 pag. /69000 lei)
Michael H.Hart — **100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 145000 lei)
Colectiv — **MICĂ ENCICLOPEDIE DE GEOGRAFIE LAROUSSE** (416 pag. / 60000 lei)
Anca Balaci — **DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 100000 lei)
Philippe Gaudin — **MARILE RELIGII** (464 pag. / 98000 lei)
Larousse — **CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 175000 lei)
Marcel Bordet — **ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 69000 lei)
Ray Spangenburg & Diane K. Moser — **ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 1** (256 pag. / 60000 lei)
ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 (256 pag. / 60000 lei)
ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 79000 lei)
ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 4 (256 pag. / 99000 lei)
F. Braunstein — **ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 95000 lei)
N. A. Kun — **LEGENDELE ŞI MITURILE GRECIEI ANTICE** (544 pag. / 99000 lei)
Harold C.Schonberg — **VIEŢILE MARILOR COMPOZITORI** (608 pag. / 185000 lei)
A.Axelroad & C.Phillips — **DICTATORI ŞI TIRANI** (608 pag. / 129000 lei)
Richard Tames — **JAPONIA** (384 pag. / 125000 lei)
Alex Hellemans — **ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE** (592 pag. / 199000 lei)
Arthur F. Jones — **INTRODUCERE ÎN ARTĂ** (336 pag. / 45000 lei)

II. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Ioan Lăzărescu — **DICŢIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN** (624 pag. / 110000 lei)
Voichiţa Ionescu — **DICŢIONAR LATIN-ROMÂN** (224 pag. / 55000 lei)

III. SERIA BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

Alicia Dujovne Ortiz — **PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE-LAUTREC** (272 pag. / 59000 lei)
Amanda Quick — **AMAGIRE** (448 pag. / 72000 lei)
Barbara T. Bradford — **PUTEREA UNEI FEMEI** (368 pag. / 65000 lei)
VIAŢA MERGE ÎNAINTE (368 pag. / 80000 lei)
UN ALT ÎNCEPUT (368 pag. / 75000 lei)
UN VIS ÎMPLINIT (336 pag. / 120000 lei)
REVEDERE LA PARIS (352 pag. / 129000 lei)
Barbara Delinsky — **O TAINĂ DIN TRECUT** (336 pag. /74000 lei)
ÎNTÂLNIRE ÎN ALASKA (208 pag. /65000 lei)
TREI DORINŢE (368 pag. /109 000 lei)
APE TULBURI (432 pag. / 125000 lei)
CAPRICIILE DESTINULUI (384 pag. / 139000 lei)
Colleen McCullough — **TIM** (352 pag. / 39000 lei)
Cristofer Fowler — **ATRACŢIE FATALĂ** (448 pag. / 55000 lei)
Danielle Steel — **FANTOMA UNEI IUBIRI** (432 pag. / 55000 lei)
SUBSTITUIREA (272 pag. / 60000 lei)
SURPRIZA (272 pag. / 60000 lei)
DULCE-AMAR (464 pag. / 59000 lei)
BUCURIE REGĂSITĂ (256 pag. / 55000 lei)
POVEŞTEA UNEI VIEŢI (256 pag. / 60000 lei)
NUNTĂ ÎN STIL HOLLYWOODIAN (416 pag. / 79000 lei)
Elizabeth Adler — **MAI DEVREME SAU MAI TÎRZIU** (384 pag. / 125000 lei)
Elizabeth Thornton — **PRINŢESA** (368 pag. / 119000 lei)
Emmanuel Robles — **NORMA** (288 pag. / 49000 lei)
Erich Segal — **SINGURA IUBIRE** (272 pag. / 99000 lei)
Erin Pizzey — **PRIMA DOAMNĂ** (528 pag. / 75000 lei)